

รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

พฤษภาคม 2557

รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

พฤษภาคม 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

พฤษภาคม 2557

ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์. (2557). รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ด. (สุขศึกษาและพลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์: อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพล ต่อนี่, รองศาสตราจารย์ ดร.ชาญชัย อินทรประวัตติ.

งานวิจัยนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อนำเสนอรูปแบบที่เหมาะสมในการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย และเป็นแนวทางสำหรับสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย อื่นๆ ที่จะนำผลจากการวิจัยนี้ ไปใช้ในการบริหารสมาคม ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตและขั้นตอนในการวิจัย เป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาและสำรวจข้อมูลเบื้องต้นจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการศึกษา ทางพลศึกษาและกีฬา และสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี แนวคิดวิธีการในการบริหารองค์กรกีฬา และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) จากผู้ทรงคุณวุฒิ ขั้นตอนที่ 2 พัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) จากผู้เชี่ยวชาญ ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ขั้นตอนที่ 3 การยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบ และวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการบริหารที่เหมาะสมสำหรับการนำไปใช้ในการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ มี 4 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการบริหาร (2) ด้านการพัฒนานักกีฬา (3) ด้านการพัฒนาคูลาลกร และ (4) ด้านการจัดการแข่งขัน ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์กีฬากีฬา ของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย และมีความสำคัญระดับมากที่สุดและสอดคล้องกันทุกด้าน

2. การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยองค์ประกอบ (Factor Analysis) ของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยใน พระบรมราชูปถัมภ์ ตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีความคิดเห็นโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 และเมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหาร 4 ด้าน พบว่า ด้านการบริหาร จำแนกได้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) แผนงานงบประมาณโครงสร้างและข้อบังคับ (2) แผนการปฏิบัติการ (3) สวัสดิการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และ (4) การจัดการองค์กร สำหรับ ด้านการพัฒนานักกีฬา จำแนกได้ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) ผู้ฝึกสอน (2) การคัดเลือกนักกีฬาและการฝึกซ้อม และ (3) อุปกรณ์การฝึกซ้อม ส่วนด้านการพัฒนาคูลาลกร และด้านการจัดการแข่งขัน จำแนกได้เพียงองค์ประกอบเดียว

ADMINISTRATIVE MODEL FOR THE ATHLETIC ASSOCIATION
OF THAILAND PATRON: HIS MAJESTY THE KING

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Doctor of Education Program in Health Education and Physical Education
at Srinakharinwirot University

May 2014

Paiboon Srichaisawat. (2014). *Administrative Model for the Athletic Association of Thailand*

Patron: His Majesty the King. Dissertation, Ed.D. (Health Education and Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.

Advisor Committee: Dr.Pimpa Moungsirithum, Asst. Prof. Dr.Songpol Tornee,
Assoc. Prof. Dr.Chanchai Intaraprawat.

The purpose of this research was to develop the administrative model of the Athletics Association of Thailand Patron: His Majesty the King, for proposing the suitable administrative model to the Athletics Association of Thailand. Meanwhile, other Thailand sport associations would be able to use this research finding as the guidelines for administrating the associations more effectively. The scope and procedure of this research consisted of 3 phases: Phase 1: To study the previous survey data from documents and related research concerning with the administration of physical education and sports, and synthesized of concepts, theories, and methods in the administration of sport organizations, and also in-depth Interviews were given to the experts. Phase 2: To develop the administrative model of the Athletics Association of Thailand by using the research methodology of Delphi Technique with the experts, obtained by purposive sampling. Phase 3: To confirm the factor analysis, and the factor analysis of the model of the Athletics Association of Thailand.

The results revealed that:

1. The suitable administrative model for using in the administration of the Athletics Association of Thailand Patron: His Majesty the King, according to the expert opinions consisted of four aspects, which were (1) Administration (2) Athlete Development (3) Personnel Development and (4) Competition Management. This model was accordant with the sport strategy of the Athletics Association of Thailand, and the important level was at the highest level, with all aspects were also accordant.

2. The factor analysis of the administrative model of the Athletics Association of Thailand Patron: His Majesty the King according to the sample's opinions, it was found at the high level in total (Mean = 3.99). When the factor analysis were analyzed with the administrative model in those four aspects, it was found that the aspect of administration could be divided into 4 components, which were (1) Structure of budget planning and regulations (2) Operation plan (3) Welfare and information technology, and (4) Organization management. In the aspect of the Athlete Development could be divided into 3 components which were (1) Coaches (2) Selecting athletes and (3) Training and training equipment. For the aspects of the Personnel Development and Competition Management, each of them could only be able to classify by one component.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
ของ
ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาดุริยางค์บัณฑิต สาขาวิชาดุริยางค์ศึกษาและพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน พ.ศ. 2557

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร. พิมพ์ ม่วงศิริธรรม)

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร. ศักดิ์ชาย ทักษะวรรณ)

.....ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพล ต่อนี่)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. พิมพ์ ม่วงศิริธรรม)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชาญชัย อินทรประวัตติ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพล ต่อนี่)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชาญชัย อินทรประวัตติ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี)

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์ในการให้คำแนะนำ คำปรึกษา รวมทั้งให้ความช่วยเหลือและกำลังใจอย่างดียิ่ง ของอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร.พิมพาม่วงศิริธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพล ต่อนี้ และรองศาสตราจารย์ ดร.ชาญชัย อินทรประวัติ อีกทั้งผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่กรุณาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์ ดร.ศักดิ์ชาย ทัพสุวรรณ ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาทำหน้าที่เป็นประธานคณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี กรรมการบริหารหลักสูตร ที่ทำหน้าที่กรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และขอขอบพระคุณ พลตำรวจตรีสุรพงษ์ อาริยะมงคล รองประธานสหพันธ์กรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ อุปนายกและเลขาธิการสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่กรุณาให้กำลังใจ และคำปรึกษาเกี่ยวกับการบริหารงานของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ คณาจารย์ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยเฉพาะภาควิชาพลศึกษา เพื่อนพ้องน้องพี่ ลูกศิษย์วิชาเอกพลศึกษาทุกคนที่ให้กำลังใจ และนิสิตปริญญาเอก รุ่นที่ 1 ของคณะพลศึกษาทุกท่าน ซึ่งได้ให้ความช่วยเหลือมาโดยตลอด ขอขอบคุณนายพรสมักร ภูมิเขต ที่ให้ความช่วยเหลือทุกอย่าง จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

สุดท้ายนี้ ขอบูชาพระคุณพ่อ พระคุณแม่ ที่ให้ชีวิตเลี้ยงดูและรักลูกยิ่งกว่าสิ่งใด รวมทั้งสมาชิกครอบครัวชายสวัสดิ์ทุกคน คุณค่าปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่คณาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ให้กำลังใจและมอบสิ่งดีๆ ต่อผู้วิจัยมาโดยตลอด จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในครั้งนี้

ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1 บทนำ		1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
	ความสำคัญของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย.....	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง		7
	แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับบริหาร.....	7
	การบริหารจัดการ.....	17
	รูปแบบและการพัฒนารูปแบบ.....	26
	เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique).....	29
	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559).....	33
	พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528.....	46
	แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554).....	55
	แผนยุทธศาสตร์สร้างกีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศ (พ.ศ. 2553 – 2559).....	65
	หน่วยงานที่รับผิดชอบการดำเนินงานในการพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ.....	82
	สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.....	96
	กรอบแนวคิดการจัดทำแผนยุทธศาสตร์จุดยืนทางยุทธศาสตร์และการประเมิน.....	
	ศักยภาพทางยุทธศาสตร์ ของสมาคมกรีฑาฯ.....	98
	ยุทธศาสตร์กีฬากรีฑา สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ (พ.ศ. 2553-2557).....	107
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	118
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	118
	งานวิจัยในประเทศ.....	121
3 วิธีดำเนินการวิจัย		127
	การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	128
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	129

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	131
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	134
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	136
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	136
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	137
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	168
สรุปผล.....	169
อภิปรายผล.....	174
ข้อเสนอแนะ.....	179
ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป.....	179
บรรณานุกรม.....	181
ภาคผนวก.....	187
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	206

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงวิวัฒนาการหลักของแนวคิดทางการบริหาร 3 ยุค.....	8
2 แสดงผลการแข่งขันในรายการที่สำคัญๆ ของทีมกีฬาไทย.....	70
3 แสดงเป้าหมายเหรียญรางวัลในการเข้าร่วมแข่งขันรายการต่างๆ ของกีฬาไทย.....	78
4 แสดงรายนามนายกสมาคมและเลขาธิการสมาคมกรีฑาฯ.....	97
5 ทิศทางยุทธศาสตร์กีฬากีฬา.....	109
6 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของเป้าประสงค์.....	109
7 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของผลผลิต.....	110
8 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของเป้าประสงค์.....	110
9 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของผลผลิต.....	112
10 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของเป้าประสงค์.....	112
11 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของผลผลิต.....	113
12 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายกลยุทธ์.....	113
13 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายกลยุทธ์.....	114
14 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายกลยุทธ์.....	115
15 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายกลยุทธ์.....	116
16 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 3.....	129
17 คำมัญฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร.....	139
18 คำมัญฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา.....	143
19 คำมัญฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนาบุคลากร.....	145
20 แสดงคำมัญฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการจัดการแข่งขัน..	146

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
21	ความคิดเห็นในรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับ การพิจารณาระดับความสำคัญ และระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนา บุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน.....	148
22	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการ บริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร.....	149
23	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหาร สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา.....	153
24	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหาร สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนาบุคลากร.....	155
25	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหาร สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการจัดการแข่งขัน.....	156
26	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงของ รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้าน การบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัด การแข่งขัน.....	157
27	การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ.....	158
28	การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ.....	162
29	การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยใน พระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนาบุคลากร เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ.....	165
30	การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการจัดการแข่งขัน เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ.....	166

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2 ขอบเขตของกิจกรรมการบริหารจัดการ.....	19
3 ระบบการบริหารโดยรวมและความสัมพันธ์ของกระบวนการบริหารจัดการทั้ง 4 ด้าน...	20
4 โครงสร้างองค์การการบริหารของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.....	84
5 โครงสร้างการบริหารกรมพลศึกษา.....	86
6 โครงสร้างและการทำงานของสมาคมกรีฑาฯ.....	98
7 กรอบแนวคิดการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ สมาคมกรีฑา.....	106
8 ยุทธศาสตร์กีฬากรีฑา สมาคมกรีฑาฯ (พ.ศ. 2553-2557).....	117
9 ขั้นตอนในการทำการวิจัย.....	134
10 รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์.....	137

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559) ได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วน ทั้งในระดับชุมชน ระดับภาคและระดับประเทศในทุกขั้นตอนของแผนฯ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และทิศทางการพัฒนาประเทศ รวมทั้งร่วมจัดทำรายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ “สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง” จึงเป็นการนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคมและระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานแผนพัฒนาเศรษฐกิจ การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ขณะเดียวกันยังจำเป็นต้องบริหารจัดการแผนฯ ฉบับที่ 11 ให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม ภายใต้หลักการพัฒนาพื้นที่ภารกิจและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมไทย ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทยตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2554: คำนำ)

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555-2559) เพื่อเป็นกรอบและทิศทางในการพัฒนาการกีฬาของประเทศ การจัดทำยุทธศาสตร์ดังกล่าวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้รับฟังความคิดเห็นจากภาคีเครือข่ายและผู้ที่เกี่ยวข้องจากทุกภาคส่วนของสังคมเพื่อให้ได้ข้อมูลความเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555-2559) ให้มีความสมบูรณ์สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ผู้ที่เกี่ยวข้อง และนโยบายของรัฐบาล ซึ่งจะช่วยให้การเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ มีความเป็นไปได้และบรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)

ดังนั้น การกีฬาจึงเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทั้งในด้านสุขภาพพลานามัยและด้านจิตใจ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประชาชนสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง ครอบครัว ชุมชนและสังคม นำไปสู่การมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การกีฬายังถูกนำไปใช้เป็นเครื่องมือเพื่อสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวและชุมชน ในประเทศที่พัฒนาแล้วทั่วโลกจะอาศัยกระบวนการของการกีฬาเพื่อสร้างการมีส่วนร่วม เพื่อสร้างเครือข่ายชุมชนตลอดจนการสร้างจิตสำนึกในการดำรงชีวิตที่มี

คุณธรรม มีวินัยและมีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ เคารพในสิทธิของตนเองและผู้อื่น เป็นรากฐานที่ดีของสังคม องค์การของรัฐและเอกชนประเทศต่างๆ ทั่วโลก รวมทั้งองค์กรระหว่างประเทศจึงได้สนับสนุนให้มีการใช้กีฬา การออกกำลังกาย และนันทนาการเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชากรของประเทศตน

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ประเทศต่างๆ ทั่วโลกให้ความสำคัญในการบริหารการกีฬาและการจัดการแข่งขันกีฬา ดังจะเห็นได้จากการเสนอตัวเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬารายการต่างๆ เช่น โอลิมปิกเกมส์ เอเชียนเกมส์ ซีเกมส์หรือกีฬาชิงชนะเลิศของโลก และจัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทุกประเทศจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาการบริหารการกีฬาของตนเพื่อได้รับสิทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติ ทั้งในเรื่องของการพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ การพัฒนาโครงสร้างการบริหารงานทางการกีฬาของสมาคมกีฬาต่างๆ โดยที่ปัจจัยเหล่านี้จะอยู่ภายใต้การบริหารทางการกีฬาของหน่วยงานที่มีระบบในการบริหารทางการกีฬาเป็นอย่างดี และมีการกำหนดแผนการต่างๆ ในการบริหารจัดการอย่างเหมาะสมด้วย สำหรับประเทศไทยการกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) เป็นองค์กรของรัฐที่มีหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาของประเทศไทยให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยได้จัดตั้งสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยขึ้นตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 มาตรา 53 และมาตรา 59 ซึ่งเป็นองค์กรที่มีสถานภาพเป็นนิติบุคคล มีคณะกรรมการบริหารสมาคม เป็นผู้ดำเนินกิจการของสมาคมให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ข้อบังคับ ในส่วนขององค์กรกีฬาระดับนานาชาติที่ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์หลักการของโอลิมปิกนิยมภายในประเทศ ภายใต้กฎบัตร ของโอลิมปิกสากล และยังพัฒนาการกีฬาให้ได้มาตรฐานในระดับที่สูงขึ้น ตลอดจนมีการส่งเสริมและให้การสนับสนุนการกีฬาเพื่อมวลชน ให้การสนับสนุนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานระหว่างประเทศ คณะกรรมการบริหารมีหน้าที่คัดเลือกและส่งนักกีฬาของชาติเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก กีฬาเอเชียนเกมส์ กีฬาระดับภูมิภาค (ซีเกมส์) หรือการแข่งขันกีฬาใดๆ ภายใต้ การอุปถัมภ์ของ คณะกรรมการโอลิมปิกสากล และต้องมีความคิดเป็นอิสระหลักเลียงปัจจัยต่างๆ ทางการเมือง ศาสนา เศรษฐกิจที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎบัตรโอลิมปิกได้ (คณะวิทยาศาสตร์การกีฬามหาวิทยาลัยบูรพา. 2553: 31)

ปัจจุบันสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยมีทั้งสิ้น 67 สมาคมกีฬา ซึ่งจากการดำเนินงานด้านการพัฒนากีฬาของสมาคมกีฬาในช่วงที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่ามีทั้งสมาคมที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่อง และมีสมาคมที่ประสบความสำเร็จน้อย โดยมีผลงานเป็นที่ประจักษ์แก่สังคมน้อย ทั้งๆ ที่ทุกสมาคมกีฬาอยู่ในการดูแลและได้รับการสนับสนุนงบประมาณประจำปีจากการกีฬาแห่งประเทศไทยเหมือนกัน บางสมาคมกีฬาที่สามารถบริหารงบประมาณจากหน่วยงานอื่นๆ เข้ามารองรับได้ ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องจากการที่สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย มีรูปแบบการบริหารงานที่แตกต่างกันออกไป มีนโยบายในการบริหารงานของผู้บริหารสมาคมหรือระบบการบริหารจัดการองค์กรที่แตกต่างกัน อันทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอย่างมากมาย ซึ่งการกีฬาแห่งประเทศไทยได้มีการจัดรูปแบบและแนวทางการ

พัฒนากีฬาเป็นเลิศ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยปรับปรุงรูปแบบใหม่ให้มีการดำเนินงาน 4 ระบบ ได้แก่ ระบบบริหารจัดการ ระบบพัฒนานักกีฬา ระบบพัฒนาบุคลากรกีฬา และระบบจัดการแข่งขัน (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2556: คำนำ) เพื่อให้สอดคล้องกับการปรับโครงสร้างองค์กรที่มีผลมาจากการปฏิรูประบบราชการ โดยได้มีการก่อตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้นเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 2545 และการกีฬาแห่งประเทศไทยได้ย้ายสังกัดจากสำนักนายกรัฐมนตรีมาสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และได้มีการปรับแผนกลยุทธ์ กทท. พ.ศ. 2551–2554 ที่มีวิสัยทัศน์คือ “การกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรหลักในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และกีฬาเพื่อการอาชีพ ให้ประเทศไทยเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้นำเอเชีย” (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2556: 1)

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเองเคยเป็นผู้บริหารและผู้ตัดสินของสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยมาหลายสมาคม อาทิเช่น สมาคมมวยสากลสมัครเล่นแห่งประเทศไทยฯ สมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยฯ สมาคมมวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทยฯ สมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยฯ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย และสมาคมกีฬาปีนหน้าผาแห่งประเทศไทยฯ เป็นต้น นอกจากนี้ยังเคยปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการฝ่ายเทคนิคกีฬาของการจัดการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยโลก การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย กีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ และกีฬามหาวิทยาลัยอาเซียนที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันจากประสบการณ์ดังกล่าวที่ผู้วิจัยได้ร่วมทำงานกับคณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยมาอย่างต่อเนื่องทำให้ทราบถึงปัญหาต่างๆของการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยฯ รวมทั้งสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็น เรื่องของการสนับสนุน ส่งเสริม หรือแม้กระทั่งการกำหนดทิศทางแผนการปฏิบัติการบริหารซึ่งยังมีปัญหาและอุปสรรคเกิดขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้น จึงเป็นสาเหตุหลักที่ผู้วิจัยต้องการจะพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ อันจะสามารถนำผลการศึกษามาเป็นข้อมูลสำหรับเป็นแนวทางในการนำไปใช้บริหารสมาคมกรีฑาและสมาคมกีฬาอื่นๆ ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาและนำเสนอรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และเป็นแนวทางสำหรับคณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยหลายๆ สมาคม ที่จะนำข้อมูลจากการวิจัยไปใช้ในการบริหาร พร้อมทั้ง

กำหนดนโยบายที่จะเป็นประโยชน์ในการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาวงการพลศึกษาและกีฬาของประเทศไทยต่อไปในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามความมุ่งหมายของการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษารอบแนวคิด และเครื่องมือในการวิจัยเพื่อได้กรอบแนวคิดในการวิจัยและการศึกษารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview)

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย (Delphi technique)

ขั้นตอนที่ 3 การยืนยันการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย ผู้บริหารองค์กรกีฬาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย จังหวัด ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

ขั้นตอนที่ 1 ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ทั้งอดีต และปัจจุบัน จำนวน 8 คน โดยผู้วิจัยเลือกกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิแบบลูกโซ่ (Snowball Sampling) เพื่อสัมภาษณ์และนำข้อมูลที่ได้มาสร้างเป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบ การบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งจะนำมาใช้ในขั้นตอนที่ 2

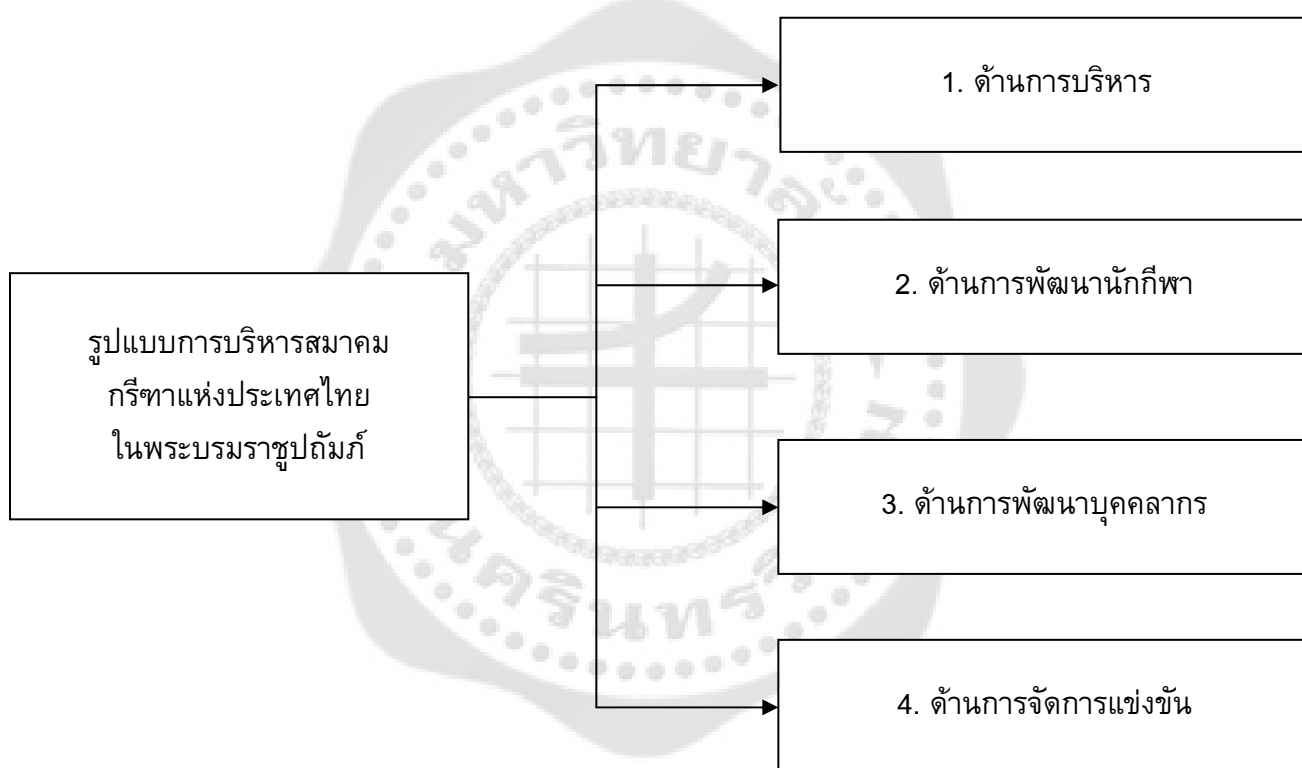
ขั้นตอนที่ 2 ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการด้านการบริหารพลศึกษาและกีฬา ในสถาบันอุดมศึกษา ผู้บริหารองค์กรกีฬาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีความรู้ มีประสบการณ์ด้านการบริหารและนักวิชาการทางด้านพลศึกษาและกีฬา รวมทั้งสิ้น 17 คน โดยผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย

ขั้นตอนที่ 3 ประกอบด้วย ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด จำนวน 50 คน ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัดจังหวัด จำนวน 50 คน คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย จำนวน 10 คน สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย จำนวน 18 คน และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทยจำนวน 7 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน

135 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random Sampling) โดยวิธีการจับฉลาก ร้อยละ 50 ได้ทั้งหมด 114 คน เพื่อความเหมาะสมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 135 คน เพื่อทำการยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ของรูปแบบการบริหาร สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสรุปกรอบแนวคิดรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งการกีฬาแห่งประเทศไทยได้มีการจัดรูปแบบและแนวทางในการพัฒนา กีฬาเป็นเลิศเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยมีรูปแบบดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อให้ความหมายและคำสำคัญในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการบริหาร หมายถึง รูปแบบการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ฝ่ายพัฒนานักกีฬาเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทยได้มีการทำบันทึกข้อตกลงกับสำนักงาน คณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ (สคร.) ให้ กกท. ประเมินความสำเร็จในการบริหารจัดการอย่างมี มาตรฐานของสมาคมกีฬา ประกอบด้วย 4 รูปแบบ ด้านคือ 1.ระบบการบริหาร 2.ระบบการพัฒนานักกีฬา 3.ระบบการพัฒนาบุคลากร 4. ระบบการจัดการแข่งขัน

2. สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ หมายถึง สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยที่จัดตั้งขึ้นโดยจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ภายใต้พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528

3. การกีฬาแห่งประเทศไทย หมายถึง หน่วยงานที่รับผิดชอบกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาของชาติ เป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 มีชื่อย่อเรียกว่า กกท. มีหน้าที่หลักคือ ส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาของประเทศ ควบคุมการดำเนินงานของสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย และสมาคมกีฬาจังหวัดด้วย

4. ชมรมกีฬาจังหวัด หมายถึง ชมรมกีฬาที่จัดตั้งขึ้นภายใต้สมาคมกีฬาจังหวัดที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายภายใต้พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 โดยมีประธานชมรมกีฬาจังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการกิจกรรมต่างๆ ตามที่สมาคมกีฬาจังหวัดมอบหมาย หรือตามความเหมาะสม

5. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง บุคคลที่มีประสบการณ์ มีความรู้ความสามารถ ดำรงตำแหน่งหรือเคยดำรงตำแหน่งผู้บริหารหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพลศึกษา การกีฬา องค์กรกีฬา สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ด้านการบริหารงาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ ทฤษฎี ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับบริหารการบริหร
2. การบริหารจัดการ
3. รูปแบบและการพัฒนารูปแบบ
4. เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique)
5. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)
6. พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528
7. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554)
8. แผนยุทธศาสตร์สร้างกีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศ (พ.ศ. 2553 – 2559)
9. หน่วยงานที่รับผิดชอบการดำเนินงานในการพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ
10. สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
11. ยุทธศาสตร์กีฬากีฬา สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ (พ.ศ. 2553-2557)
12. กรอบแนวคิดการจัดทำแผนยุทธศาสตร์จุดยืนทางยุทธศาสตร์และการประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ ของสมาคมกรีฑาฯ
13. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับบริหารการบริหร

บริหรเกี่ยวกับการบริหาร

การบริหาร คือการที่บุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ร่วมมือกันทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างโดยมีระเบียบและกฎเกณฑ์ มีการใช้ทรัพยากรและเทคนิคต่างๆ ที่เหมาะสมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ซึ่งได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ดังกล่าวนั้น ทุกคนได้รับรู้และเห็นด้วยตรงกันแล้ว (นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. 2547: 3)

ก่อนที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์อย่างถ่องแท้ นั้น จะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับวิวัฒนาการของทฤษฎีทางการบริหารเป็นพื้นฐานก่อน การเรียนรู้เกี่ยวกับวิวัฒนาการของทฤษฎีทางการบริหารนั้น จะช่วยให้เข้าใจทฤษฎีที่มีอยู่ในปัจจุบันได้ชัดเจนยิ่งขึ้น รวมทั้งสามารถสร้างทฤษฎีใหม่ๆ ในอนาคตได้อย่างเหมาะสม (วิโรจน์ สารัตนะ. 2546: 19)

การบริหารตามทฤษฎีหรือหลักการในปัจจุบันเริ่มขึ้นในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 18 ซึ่งเป็นยุคของการปฏิวัติอุตสาหกรรมที่มีโรงงานเกิดขึ้นมากมาย จึงจำเป็นต้องมีหลักการทฤษฎีหรือการ

บริหารเพื่อการบริหารองค์กรและบริหารคนงานที่มีจำนวนมากให้สามารถผลิตสินค้าหรือให้บริการได้ เมื่อโลกเปลี่ยนแปลงไป ทฤษฎีการบริหารก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย ในการนี้สามารถสรุปภาพรวม วิวัฒนาการหลักของแนวคิดทางการบริหาร 3 ยุค ได้ดังนี้ (เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. 2548ก: 1-2)

ตาราง 1 แสดงวิวัฒนาการหลักของแนวคิดทางการบริหาร 3 ยุค

ยุค	พื้นฐานการบริหาร	คุณลักษณะ	เจ้าของแนวคิดหรือทฤษฎี (แนวคิดหลัก)
ทฤษฎีองค์การแบบคลาสสิก	การนำองค์การ → จากบนสู่ล่าง องค์การ → เครื่องจักรกล ผลผลิต → เอกัตตบุคคล กระบวนการ → การคาดการณ์ การจัดลำดับความสำคัญ อำนาจหน้าที่ → กฎ: การบังคับบัญชา การบริหาร → แยกผู้นำ รางวัล → ตามภาวะเศรษฐกิจ โครงสร้าง → เป็นทางการ		เทเลอร์ (การศึกษาเรื่องงานกับเวลา, การสอนงานตามบทบาทหน้าที่ อัตราชิ้นงาน) ฟาโยล (หน้าที่พื้นฐาน 5 ประการ หลักการบริหาร 14 ประการ) กูลิค (รูปแบบโพสคอร์ด) เวบบอร์ (ระบบราชการในอุดมคติ)
แนวคิดเชิงมนุษยสัมพันธ์	การนำองค์การ → จากทุกทิศทาง องค์การ → เป็นหนึ่งเดียว ผลผลิต → ทำเป็นกลุ่ม กระบวนการ → ไม่คาดการณ์ล่วงหน้า การจัดลำดับความสำคัญ		มาโย รอทลิสเบอร์เกอร์และดิกสัน (การศึกษาที่ฮาวธอร์น ความแปรปรวนที่ซ่อนอยู่) เลวิน (พลวัตกลุ่ม) เลวิน, ลิปพิตต์ และไวท์ (การศึกษาภาวะผู้นำ)
	อำนาจหน้าที่ → ปทัสถานของกลุ่ม การบริหาร → มีส่วนร่วม รางวัล → สังคมและจิตวิทยา โครงสร้าง → ไม่เป็นทางการ		โรเจอร์ (การบริหารโดยยึดลูกค้าเป็นศูนย์กลาง) โมเรโน (เทคนิคสังคมเมตริก); ไวท์ (มนุษยสัมพันธ์ในอุตสาหกรรม ภัตตาการ) โฮมานส์ (กลุ่มย่อย) บาร์นาร์ด (ระบบความร่วมมือ)

ตาราง 1 (ต่อ)

ยุค	พื้นฐานการบริหาร	คุณลักษณะ	เจ้าของแนวคิดหรือทฤษฎี (แนวคิดหลัก)
แนวคิดเชิงพฤติกรรมศาสตร์	พิจารณาจากพื้นฐานการบริหารหลักทุกส่วนโดยเน้นที่วัฒนธรรมและภาวะผู้นำตามสถานการณ์ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและทฤษฎีระบบโดยไม่เน้นคุณลักษณะ	บาคเก้ (กระบวนการหลอมละลาย) อาร์กีส (การปฏิบัติการเชิงบวกทั้งในองค์กรและเอกัตบุคคล) เก็ตเชลส์ และกูบา (ทฤษฎีระบบทางสังคม มุ่งงานและมุ่งคน) มาสโลว์ (ลำดับขั้นของความต้องการ) เฮอร์ซเบิร์ก (การส่งเสริมและการกระตุ้น) แมคเกรเกอร์ (ทฤษฎี x และ y) ลิเคิร์ท (ระบบ 1-4) ฮัลปิน และครอฟท์ (บรรยากาศเปิด-ปิด) เบลค และมูตัน (ตาข่ายผู้นำ) ฟีดเลอร์ (ทฤษฎีการบริหารตามสถานการณ์) วรูม (ทฤษฎีความคาดหวัง) เรตดิน (ผู้นำสามมิติ) เอ็ดชีโอนี (ทฤษฎีการผ่อนปรน) เฮอร์ซี และบลัน (ปฏิบัติการผู้นำตามจิตใต้สำนึก) บาสส์ (ผู้นำการเปลี่ยนแปลง) เซ็งเก้ (องค์กรแห่งการเรียนรู้) บอลแมนและดีล (การเปลี่ยนกรอบองค์การ) เต็มมิง (การบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์การ)	

ที่มา: เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2548). สรุปคำบรรยายวิชาการบริหารการศึกษา 771: สัมมนาทฤษฎีการบริหารการศึกษาขั้นสูงและการจัดการองค์การ.

สรุปว่า การบริหารประกอบด้วย 2 ส่วน คือ การบริหารด้านองค์การและการบริหารคน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกันอย่างมาก จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ในต้นคริสต์ศตวรรษ ที่ 18 ประกอบด้วยวิวัฒนาการแนวคิดการบริหาร 3 ยุคด้วยกัน คือ ยุคคลาสสิก ยุคนุษย์สัมพันธ์และยุคพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งแต่ละยุค แนวคิดหรือทฤษฎีการบริหารจะเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์และความเป็นจริง

การบริหาร

คำว่า การบริหาร (Administration) มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน “Administatrae” หมายถึง ช่วยเหลือ (Assist) หรืออำนวยความสะดวก (Direct) การบริหารมีความสัมพันธ์หรือมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “Minister” ซึ่งหมายถึง การรับใช้หรือผู้รับใช้ หรือผู้รับใช้รัฐ คือ รัฐมนตรี สำหรับความหมายดั้งเดิมของคำว่า Administer หมายถึง การติดตามดูแลสิ่งต่างๆ ส่วนคำว่า การจัดการ (Management) นิยมใช้ในภาคเอกชนหรือภาคธุรกิจซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเพื่อมุ่งแสวงหากำไร (Profits) หรือกำไรสูงสุด (Maximum profits) สำหรับผลประโยชน์ที่จะตกแก่สาธารณะถือเป็นวัตถุประสงค์รองหรือเป็นผลพลอยได้ (By product) เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงแตกต่างจากวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งหน่วยงานภาครัฐที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการสาธารณะ (Public Services) แก่ประชาชน การบริหารภาครัฐทุกวันนี้หรืออาจเรียกว่า การบริหารจัดการ (Management Administration) เกี่ยวข้องกับภาคธุรกิจมากขึ้น เช่น การนำแนวคิดผู้บริหารสูงสุด (Chief Executive Officer) หรือซีอีโอ (CEO) มาปรับใช้ในวงราชการ การบริหารราชการด้วยความรวดเร็ว การลดพิธีการที่ไม่จำเป็น การลดขั้นตอนการปฏิบัติราชการ และการจูงใจด้วยการให้รางวัลตอบแทน เป็นต้น นอกเหนือจากการที่ภาครัฐได้เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนหรือภาคธุรกิจเข้ามารับสัมปทานจากภาครัฐ เช่น ให้สัมปทานโทรศัพท์มือถือ การขนส่ง เหล้า บุหรี่ ไร่ อย่างไรก็ดี ภาคธุรกิจก็ได้ทำประโยชน์ให้แก่สาธารณะหรือประชาชนได้เช่นกัน เช่น จัดโครงการคืนกำไรให้สังคมด้วยการลดราคาสินค้า ขยายสินค้าราคาถูก หรือการบริจาคเงินช่วยเหลือสังคม เป็นต้น (วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. 2555: ออนไลน์)

การบริหาร บางครั้งเรียกว่าการบริหารจัดการ หมายถึง การดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานใดๆ ของหน่วยงานของรัฐและ/หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ถ้าเป็นหน่วยงานภาคเอกชน หมายถึง ของหน่วยงานและ/หรือบุคคล) ที่เกี่ยวข้องกับคน สิ่งของและหน่วยงาน โดยครอบคลุม เรื่องต่างๆ เช่น (1) การบริหารนโยบาย (Policy) (2) การบริหารอำนาจหน้าที่ (Authority) (3) การบริหารคุณธรรม (Morality) (4) การบริหารที่เกี่ยวกับสังคม (Society) (5) การวางแผน (Planning) (6) การจัดองค์การ (Organizing) (7) การบริหารทรัพยากรมนุษย์ (Staffing) (8) การอำนวยความสะดวก (Directing) (9) การประสานงาน (Coordinating) (10) การรายงาน (Reporting) และ (11) การงบประมาณ (Budgeting) เช่นนี้ เป็นการนำ “กระบวนการบริหาร” หรือ “ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหาร” ที่เรียกว่า แฟมส์-โพสคอร์บ (PAMS-POSDCoRB) แต่ละตัวมาเป็นแนวทางในการให้ความหมายพร้อมกันนี้อาจให้ความหมายได้อีกว่า การบริหาร หมายถึง การดำเนินงาน หรือการปฏิบัติงานใดๆ ของหน่วยงานของรัฐและ/หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวกับคน สิ่งของและหน่วยงาน โดยครอบคลุมเรื่องต่างๆ เช่น (1) การบริหารคน (Man) (2) การบริหารเงิน (Money) (3) การบริหารวัสดุอุปกรณ์ (Material) (4) การบริหารงานทั่วไป (Management) (5) การบริหารการให้บริการประชาชน (Market) (6) การบริหารคุณธรรม (Morality) (7) การบริหารข้อมูลข่าวสาร (Message)

(8) การบริหารเวลา (Minute) และ (9) และการบริหารการวัดผล (Measurement) เช่นนี้ เป็นการนำ “ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหาร” ที่เรียกว่า 9M แต่ละตัวมาเป็นแนวทางในการให้ความหมาย (วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. 2555: ออนไลน์)

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2545: 36-38) ได้แบ่งการบริหารตามวัตถุประสงค์หลักของการจัดตั้งหน่วยงานไว้ 6 ส่วน ดังนี้

1. การบริหารงานของหน่วยงานภาครัฐซึ่งเรียกว่า การบริหารรัฐกิจ (Public Administration) หรือการบริหารภาครัฐ มีวัตถุประสงค์หลักในการจัดตั้ง คือการให้บริการสาธารณะ (Public Services) ซึ่งครอบคลุมถึงการอำนวยความสะดวก การรักษาความสงบเรียบร้อย ตลอดจนการพัฒนาประชาชนและประเทศชาติ เป็นต้น การบริหารส่วนนี้เป็นการบริหารของหน่วยงานของภาครัฐ (Public or Governmental Organization) ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น เช่น การบริหารงานของหน่วยงานของสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง กรม หรือเทียบเท่า การบริหารงานของจังหวัดและอำเภอ การบริหารงานของหน่วยการบริหารท้องถิ่น หน่วยงานบริหารเมืองหลวง รวมตลอดทั้งการบริหารงานของหน่วยงานของรัฐวิสาหกิจ เป็นต้น

2. การบริหารงานของหน่วยงานภาคธุรกิจ ซึ่งเรียกว่า การบริหาร ธุรกิจ (Business Administration) หรือการบริหารภาคเอกชนหรือการบริหารของหน่วยงานของเอกชน ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักของการจัดตั้งเพื่อการแสวงหากำไร หรือการแสวงหากำไรสูงสุด (Maximum Profits) ในการทำธุรกิจ การค้าขาย การผลิตอุตสาหกรรม หรือให้บริการ เห็นตัวอย่างได้อย่างชัดเจนจากการบริหารงานของ บริษัท ห้างร้าน และห้างหุ้นส่วนทั้งหลาย

3. การบริหารของหน่วยงานที่ไม่สังกัดภาครัฐ (Non-Governmental Organization) ซึ่งเรียกย่อว่าหน่วยงาน เอ็นจีโอ (NGO.) เป็นการบริหารงานของหน่วยงานที่ไม่แสวงหาผลกำไร (Non-Profit Administration) มีวัตถุประสงค์หลักในการจัดตั้ง คือการไม่แสวงหาผลกำไร (Non-Profit) เช่น การบริหารของมูลนิธิ และสมาคม

4. การบริหารงานของหน่วยงานระหว่างประเทศ (International Organization) มีวัตถุประสงค์หลักของการจัดตั้ง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เช่น การบริหารงานของสหประชาชาติ (United Nations Organization) องค์การการค้าระหว่างประเทศ (World Trade Organization) และกลุ่มประเทศอาเซียน (ASEAN)

5. การบริหารงานขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ การบริหารงานขององค์กรส่วนนี้เกิดขึ้นหลังจากประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (พ.ศ. 2540) โดยบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญได้กำหนดให้มีองค์กรตามรัฐธรรมนูญขึ้น เช่น การบริหารงานของศาลรัฐธรรมนูญ ศาลปกครอง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ คณะกรรมการการเลือกตั้ง และผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา เป็นต้น องค์กรดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นหน่วยงานของรัฐเช่นกัน แต่มีลักษณะพิเศษ เช่น เกิดขึ้นตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว และมีวัตถุประสงค์หลักในการจัดตั้งเพื่อปกป้องคุ้มครองและรักษาสิทธิเสรีภาพของประชาชน ตลอดจนควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐ

6. การบริหารงานของหน่วยงานภาคประชาชน มีวัตถุประสงค์หลักในการจัดตั้งเพื่อปกป้องรักษาผลประโยชน์ของประชาชนโดยส่วนรวมซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศและถูกเอารัดเอาเปรียบตลอดมา เช่น การบริหารงานของหน่วยงานของเกษตรกร กลุ่มผู้ใช้แรงงาน และกลุ่มผู้ให้บริการ

วิช วิวิชนิภาวรรณ (2545: 39) มีความเห็นว่า การบริหารในฐานะที่เป็นกระบวนการหรือกระบวนการบริหาร เกิดได้จากหลายแนวคิด เช่น โปสคอร์ด (POSDCoRB) เกิดจากแนวคิดของ ลูเทอร์ กุลลิค (Luther Gulick) และ ลินดอล เออร์วิค (Lyndall Urwick) ประกอบด้วยขั้นตอนการบริหาร 7 ประการ ได้แก่ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การบริหารงานบุคคล (Staffing) การอำนวยการ (Directing) การประสานงาน (Coordinating) การรายงาน (Reporting) และการงบประมาณ (Budgeting) ขณะที่กระบวนการบริหารตามแนวคิดของ เฮนรี ฟาโยล (Henry Fayol) ประกอบด้วย 5 ประการ ได้แก่ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การบังคับการ (Commanding) การประสานงาน (Coordinating) และการควบคุมงาน (Controlling) หรือรวมเรียกว่า พอคค์ (POCCC)

เฮอริเบิร์ต (วิช วิวิชนิภาวรรณ. 2545: 39; อ้างอิงจาก Herbert A. Simon. 1947: 3) กล่าวถึงการบริหารว่า หมายถึง กิจกรรมที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมกันดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์

ปีเตอร์ (สมพงษ์ เกษมสิน. 2523: 6; อ้างอิงจาก Peter F. Drucker: 1974) กล่าวว่า การบริหาร คือศิลปะในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกับผู้อื่น การทำงานต่างๆ ให้ลุล่วงไปโดยอาศัยคนอื่นเป็นผู้ทำภายในสภาพองค์การที่กล่าวนั้น ทรัพยากรด้านบุคคลจะเป็นทรัพยากรหลักขององค์การที่เข้ามาร่วมกันทำงานในองค์การ ซึ่งคนเหล่านี้จะเป็นผู้ใช้ทรัพยากรด้านวัตถุอื่นๆ เครื่องจักร อุปกรณ์ วัตถุดิบ เงินทุน รวมทั้งข้อมูลสนเทศต่างๆ เพื่อผลิตสินค้าหรือบริการออกจำหน่ายและตอบสนองความพอใจให้กับสังคม

แฮร์โรลด์ คูนท์ (สมพงษ์ เกษมสิน. 2523: 6; อ้างอิงจาก Harold Koontz. 1968) ให้ความหมายของการจัดการว่า หมายถึง การดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้โดยอาศัยปัจจัยทั้งหลาย ได้แก่ คน เงิน วัสดุสิ่งของ เป็นอุปกรณ์การจัดการนั้น

ธงชัย สันติวงษ์ (2543: 21-22) กล่าวถึงลักษณะของงานบริหารจัดการไว้ 3 ด้าน คือ

1. ในด้านที่เป็นผู้นำหรือหัวหน้างาน งานบริหารจัดการ หมายถึง ภาระหน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ปฏิบัติตนเป็นผู้นำภายในองค์การ
2. ในด้านของภารกิจหรือสิ่งที่ต้องทำ งานบริหารจัดการ หมายถึง การจัดระเบียบทรัพยากรต่างๆ ในองค์การและการประสานกิจกรรมต่างๆ เข้าด้วยกัน
3. ในด้านของความรับผิดชอบ งานบริหารจัดการ หมายถึง การต้องทำให้งานต่างๆ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยการอาศัยบุคคลต่างๆ เข้าด้วยกัน

วิช วิชบริหาร (2548: 5) กล่าวไว้ว่า การบริหารจัดการ (Management Administration) การบริหารการพัฒนา (Development Administration) แม้กระทั่งการบริหารการบริการ (Service Administration) แต่ละคำมีความหมายคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกันที่เห็นได้อย่างชัดเจนมีอย่างน้อย 3 ส่วน คือ

1. ล้วนเป็นแนวทางหรือวิธีการบริหารงานภาครัฐที่หน่วยงานของรัฐ และ/หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนำมาใช้ในการปฏิบัติราชการเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารราชการ
2. มีกระบวนการบริหารงานที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ การคิด (Thinking) หรือการวางแผน (Planning) การดำเนินงาน (Acting) และการประเมินผล (Evaluating)
3. มีจุดหมายปลายทาง คือ การพัฒนาประเทศไปในทิศทางที่ทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รวมทั้งประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้าและมั่นคงเพิ่มขึ้น สำหรับส่วนที่แตกต่างกัน คือแต่ละคำมีจุดเน้นต่างกัน กล่าวคือการบริหารจัดการเน้นเรื่องการนำแนวคิดการจัดการของภาคเอกชนเข้ามาใช้ในการบริหารราชการ เช่น การมุ่งหวังผลกำไร การแข่งขัน ความรวดเร็ว การตลาด การประชาสัมพันธ์ การจูงใจด้วยค่าตอบแทน การลดขั้นตอนและการลดพิธีการ เป็นต้น ในขณะที่การบริหารการพัฒนาให้ความสำคัญเรื่องการบริหารรวมทั้งการพัฒนา นโยบาย แผน แผนงาน โครงการ (Policy, Plan, Program, Project) หรือกิจกรรมของหน่วยงานของรัฐ ส่วนการบริหารการบริการเน้นเรื่องการอำนวยความสะดวกและการให้บริการแก่ประชาชน

การจัดการ

คำว่า จัดการ (Manage) การจัดการ (Management) และผู้จัดการ (Manager) นั้น มีมาแล้วตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 16 โดยเฉพาะในบทกวีของเชกสเปียร์ ที่มีชื่อว่า “Love’s Labour’s Lour” ซึ่งเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1588 นั้น มีข้อความบางตอนได้เขียนคำว่า “ผู้จัดการ” หรือ Manager เอาไว้อย่างชัดเจน ดังนี้ “Adieu, valour! Rust, rapier! Be still, drum! For your manager is in love: yea, he loveth” (Act I, secene II, 188) จากหลักฐานที่ปรากฏนี้จะเห็นได้ว่าในเรื่องของการจัดการและการบริหารนั้นมีมานานไม่น้อยกว่า 400 ปีเศษแล้ว หากจะดูที่มาของคำว่า “จัดการ” คำศัพท์คำนี้มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินที่เขียนว่า Manus ซึ่งหมายถึง มือ แต่ในภาษาอิตาลีเขียนว่า Managgiare ซึ่งมีความหมายในด้านการฝึกม้าให้อยู่ภายใต้การควบคุมของคน ต่อมาความหมายของคำๆ นี้ได้ขยายขอบเขตออกไปเรื่อยๆ จนถึงการควบคุมและการจัดการในเรื่องอื่นๆ ที่ไม่ใช่การควบคุมม้า แต่หมายถึงทักษะในด้านการจัดการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นกองทัพบก วงดุริยางค์ และการเล่นเครื่องดนตรีต่างๆ สำหรับชาวฝรั่งเศสคำว่า “จัดการ” มีความหมายตรงกับคำว่า “Husbandry” แต่ได้มีการตีความออกไปในทำนองที่เกี่ยวเนื่องกับการดูแลครัวเรือน (The Art of Running a Household) สำหรับที่มาของความหมายของการจัดการที่ใช้กันมาจนทุกวันนี้ ถือกำเนิดมาจากหนังสือชื่อ The Wealth of Nations ของนักเศรษฐศาสตร์เลื่องชื่อ นายสกอต ออดัมส์ สมิทท์ (Scot Adam Smith) ที่เราเรียกกันสั้นๆ ว่า นายอดัม สมิทท์ หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1776 คำว่า “จัดการ” “การจัดการ” และ “ผู้จัดการ” ได้เฟื่องฟูขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งและตรงกับทาง

เศรษฐศาสตร์และการบริหารธุรกิจมากขึ้น ต่อมา มีนักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษ คือ นายจอห์น สจ๊วต มิล (John Stuart Mill) ซึ่งมีชีวิตระหว่าง ค.ศ. 1806-1873 ได้นำเอาคำต่างๆ ของนายอดัมส์ สมิท มาใช้กันอย่างแพร่หลายอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นในช่วงปลาย ค.ศ. 1800 คำๆ นี้จึงเป็นที่นิยมและทราบกันดีในหมู่นักเศรษฐศาสตร์ในขณะนั้น สำหรับในประเทศสหรัฐอเมริกา คำว่า “การจัดการ” นั้น วิศวกรชาวอเมริกันได้เป็นผู้นำมาใช้ในช่วงแรก จนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1903 บิดาแห่งการจัดการที่มีหลักเกณฑ์ นายเฟรดเดอริก ดับบลิว เทย์เลอร์ (Frederick W. Taylor) ได้เขียนหนังสือชื่อ Shop Management ขึ้น คำว่าการจัดการจึงเป็นที่แพร่หลายในสังคมอเมริกัน และยังเพิ่มความสนใจมากขึ้น เมื่อนายเฟรดเดอริก ดับบลิว เทย์เลอร์ ได้เขียนหนังสือที่มีชื่อเสียงออกมาอีกเล่มหนึ่งในปี ค.ศ. 1911 นั่นก็คือ “The Principle of Scientific Management” นับตั้งแต่นั้นมาคำว่า “การจัดการ” ก็เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปไม่ว่าจะเป็นนักเศรษฐศาสตร์ นักบริหารธุรกิจ หรือแม้แต่คนที่อยู่นอกวงการ แนวคิดการจัดการเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในส่วนขององค์กรภาคธุรกิจที่ฝรั่งเศสโดยองรี ฟาโยล (Henri Fayol) ผู้นำกิจการด้านถ่านหินขนาดใหญ่ของยุโรปในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 (ค.ศ. 1880) โดยคิดค้นทฤษฎีชื่อ “Typical Manufacturing Enterprise” ซึ่งเขาเห็นว่าการจัดโครงสร้างการจัดการเพียงรูปเดียวก็เหมาะสมกับธุรกิจ คือ การแบ่งองค์กรออกเป็นฝ่ายตามแต่ละหน้าที่ (Functional) เพราะขณะนั้นการจัดการภายในองค์กรเริ่มปรากฏแรงงานประเภทเฉพาะทาง (Specialist) ขึ้นมา ยุโรปและอเมริกาเริ่มรู้จักทฤษฎีการจัดการ เป็นครั้งแรกจากธุรกิจของบางองค์กร เช่น John D. Rockefeller, Sr., J. P. Morgan และ Andrew Carnegie แต่ช่วงนั้นผู้จัดการองค์กรเองก็ยังไม่มีความรู้ว่าจะบริหารองค์กรอย่างไรดี เพราะยังไม่มีตำราและหลักสูตรสอนการบริหารจัดการ จึงต้องใช้วิธีเรียนรู้กันเอง จอร์จ ซีเมนซ์ (George Siemens) ผู้ก่อตั้งธนาคาร Deutsche Bank แห่งเยอรมันก็ได้นำหลักการจัดการแบบเดียวกับ Fayol มาใช้กับ Line ธุรกิจใหม่คือ Siemens Electric Co. ส่วนภาครัฐนั้น การจัดการเริ่มถูกนำมาใช้อย่างจริงจังมากขึ้น เมื่อกองทัพสหรัฐมีความต้องการที่จะจัดองค์กรใหม่ในปี 1901 โดย Elihu Root ซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม สหรัฐในรัฐบาลของประธานาธิบดี รูสเวลล์ (Theodore Roosevelt) แต่เมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ขึ้น การบริหารกองทัพขนาดใหญ่ที่ต้องวิเคราะห์ภาพรวมเศรษฐกิจเพื่อข้อมูลไปสู่การผลิตอาวุธได้ตามความต้องการ ทำให้จำเป็นต้องมีการจัดการองค์กรอย่างเป็นทางการขึ้น แต่การบริหารกองทัพกลับไม่เหมาะสมกับทฤษฎีตามหน้าที่ (Functional) ของ Fayol เพราะเป็นการบริหารแบบ Centralization ที่รวมศูนย์อำนาจไว้จุดเดียว การแก้ไขก็คือต้องการเป็นการกระจายอำนาจการตัดสินใจออกไปในแต่ละหน่วยแบบลดหลั่นกันหรือ Decentralization หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 Pierre S. Du Pont และ Alfred P. Sloan ได้พัฒนาการจัดการแบบ Decentralization ขึ้นมา ซึ่งกลายเป็นหลักการสำคัญหนึ่งในประวัติศาสตร์ ของการจัดการในเชิงศาสตร์นั้นก่อนทศวรรษ 1930 มีนักคิดเพียงไม่กี่คนที่เริ่มสนใจศาสตร์การจัดการสมัยใหม่ในเชิงวิชาการ เริ่มจาก Frederick Winslow Taylor ในช่วงก่อนการเปลี่ยนศตวรรษ และในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง พวกเขาานิยามว่า “การจัดการ” ถูกนิยามว่า คือ “สิ่งที่ว่าด้วยองค์กร ไม่ใช่แค่ธุรกิจ แต่ละองค์กรจะแตกต่างกันเพียงวิธีการเท่านั้น” นั้นแสดงว่าสมมติฐานการจัดการแบบเดิมเริ่มถูกท้าทายจากนักคิด

หัวก้าวหน้ากลุ่มหนึ่งบ้างแล้ว ช่วงทศวรรษที่ 1950 หลังสงครามโลกครั้งที่สอง คำว่า “ธุรกิจ” มีนัยสำคัญขึ้นมามาก จากการที่นักธุรกิจอเมริกันประสบความสำเร็จจากการจัดการธุรกิจระหว่างสงคราม ทำให้หลักการจัดการธุรกิจได้รับความสนใจมากขึ้น เริ่มมีสถาบันศึกษาการจัดการขึ้น แต่ก็ยังคงเป็นการสอนแบบมีมติเดียว คือการจัดการทางธุรกิจอยู่นั่นเอง ในสมัยโบราณลักษณะของการผลิตและกิจกรรมต่างๆ ทางเศรษฐกิจมีสภาพเป็นเศรษฐกิจแบบเกษตร กิจกรรมที่ได้มีปัญหาด้านการจัดการแต่อย่างใด จนกระทั่งเมื่อได้มีการปฏิวัติอุตสาหกรรมขึ้นในโลก (ประมาณปี ค.ศ. 1880 เป็นต้นมา) จึงทำให้สังคมเศรษฐกิจก้าวเข้าสู่ยุคโรงงาน และมีการนำเอาเครื่องจักรมาใช้ ปัญหาด้านการจัดการจึงเป็นสิ่งจำเป็นก่อนที่ระบบโรงงานจะเกิดขึ้นในยุโรปและสหรัฐอเมริกา การผลิตแบบในครัวเรือนมักจะดำเนินไป โดยการติดต่อโดยตรงระหว่างผู้ผลิตกับผู้ซื้อ ซึ่งข้อปัญหาต่างๆ จะไม่เกิดขึ้นเลย เพราะเป็นการผลิตตามคำสั่งและยังไม่มีการผลิตแบบขนานใหญ่ (Mass Production) เพื่อขายให้กับผู้บริโภคทั่วไป การจัดการจึงแทบจะไม่จำเป็นเลย ต่อเมื่อได้เกิดระบบโรงงานขึ้นมาโดยมีการลงทุน มีการใช้เครื่องจักร มีการผลิตแบบผลิตขนาดใหญ่ รวมทั้งการแบ่งงานกันทำตามความถนัด มีผลกระทบทำให้รูปแบบการผลิตและการจัดการยุ่งยากและสลับซับซ้อนยิ่งขึ้น บทบาทของเจ้าของกิจการที่ต้องทำงานด้านการจัดการจึงเป็นสัดส่วนมากขึ้น และเริ่มมีการแยกหน้าที่การจัดการออกจากเจ้าของกิจการ โดยแบ่งเป็นหน้าที่งานการจัดการ สำหรับผู้บริหารกลุ่มใหม่ ที่เรียกว่า ผู้บริหารมืออาชีพ (Professional manager) เกิดขึ้นมาด้วย และจากช่วงเวลาดังกล่าวนั้นเอง การจัดการจึงกลายเป็นเรื่องสำคัญและความรู้ด้านการจัดการที่เรียกว่า “การจัดการที่มีหลักเกณฑ์” โดย Frederick W. Taylor จึงได้เกิดขึ้นมาเป็นครั้งแรกและได้มีวิวัฒนาการเรื่อยมาตามลำดับ (กัลยาณี สุธสมบัติ. 2555: ออนไลน์)

การจัดการเกิดขึ้นในองค์กรและในมุมมองด้านการจัดการองค์กร หมายถึง การที่มีคนมาทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้บรรลุเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งองค์กรมีลักษณะร่วมกันอยู่ 3 ประการ (วิบูลย์ จง. 2555: ออนไลน์) ได้แก่

1. ทุกองค์การต้องมีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของตนเอง
2. ทุกองค์การต้องมีคนร่วมกันทำงาน
3. องค์กรต้องมีการจัดโครงสร้างงานแบ่งงานหน้าที่รับผิดชอบของคนในองค์กร

องค์กรปัจจุบันต้องเผชิญกับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นองค์กรต้องมีการปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ แนวคิดเกี่ยวกับองค์กรในแบบเดิมกับองค์กรสมัยใหม่ก็มีความแตกต่างกัน เช่น การจัดการแบบคงเดิมกับแบบพลวัตร รูปแบบไม่ยืดหยุ่นกับแบบยืดหยุ่น การเน้นที่ตัวงานกับเน้นทักษะ การมีสถานที่ทำงานและเวลาทำงานที่เฉพาะคงที่กับการทำงานได้ทุกที่ตลอดเวลา องค์กรแบบเดิมจะมีลักษณะการจัดการที่คงเดิมไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง ถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นบ้างก็เป็นในช่วงสั้นๆ แต่องค์กรปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา จะมีความคงที่บ้างเป็นช่วงสั้นๆ จึงมีการจัดการแบบพลวัตรสามารถปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมตลอดเวลา องค์กรแบบเดิมมักมีการจัดการแบบไม่ยืดหยุ่น ส่วนในองค์กรสมัยใหม่จะมีการจัดการที่ยืดหยุ่น กล่าวคือในองค์กรสมัยใหม่จะไม่ยึดติด

กับแนวทางปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น ต้องให้มีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติ สามารถปรับเปลี่ยนได้ถ้าสถานการณ์แตกต่างกันไป

องค์การแบบเดิมลักษณะของงานจะคงที่ พนักงานแต่ละคนจะได้รับมอบหมายงานเฉพาะ และทำงานในกลุ่มเดิมไม่ค่อยเปลี่ยน แต่ในองค์การสมัยใหม่พนักงานต้องเพิ่มศักยภาพของตนที่จะเรียนรู้และสามารถทำงานที่เกี่ยวข้องได้รอบด้านและมีการสับเปลี่ยนหน้าที่และกลุ่มงานอยู่เป็นประจำ เช่น ในบริษัทผลิตรถยนต์ พนักงานในแผนกผลิตต้องสามารถใช้งานเครื่องจักรที่ควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ได้ด้วย ซึ่งในคำบรรยายลักษณะงาน (Job Description) เดียวกันนี้ เมื่อ 20 ปีก่อนไม่มีการระบุไว้ ดังนั้นในองค์การสมัยใหม่จะพัฒนาบุคลากรให้เพิ่มทักษะการทำงานได้หลากหลายมากขึ้น และในการพิจารณาค่าตอบแทนการทำงาน (Compensation) ในองค์การสมัยใหม่มีแนวโน้มที่จะตอบแทนตามทักษะ (Skill Based) ยิ่งมีความสามารถในการทำงานหลายอย่างมากขึ้นก็ได้ค่าตอบแทนมากขึ้น แทนการให้ค่าตอบแทนตามลักษณะงานและหน้าที่รับผิดชอบ (Job Based)

องค์การแบบเดิม พนักงานจะทำงานในสถานที่ทำงานและเป็นเวลาที่แน่นอน แต่ในองค์การสมัยใหม่มีแนวโน้มที่จะให้อิสระกับพนักงานในการทำงานที่ใดก็ได้เมื่อไรก็ได้ แต่ต้องได้ผลงานตามที่กำหนด เนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยีเอื้อให้สามารถสื่อสารถึงกันได้แม้ทำงานคนละแห่ง รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว และโลกาภิวัตน์ทำให้คนต้องทำงานแข่งกับเวลามากขึ้นจนเบียดบังเวลาส่วนตัวและครอบครัว ดังนั้นองค์การสมัยใหม่ทำให้เกิดความยืดหยุ่นในการทำงานทั้งเรื่องเวลาและสถานที่เพื่อให้สอดคล้องกับแนวโน้มวิถีการดำเนินชีวิตของพนักงานยุคใหม่

การจัดการ (Management) หมายถึง ขบวนการที่ทำให้งานกิจกรรมต่างๆ สำเร็จลงได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลด้วยคนและทรัพยากรขององค์การ (วิบูลย์ จุง. 2555: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Robbins; & DeCenzo. 2004; & Certo. 2003) ซึ่งตามความหมายนี้ องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ ได้แก่ ขบวนการ (Process) ประสิทธิภาพ (Efficiency) และประสิทธิผล (Effectiveness)

ขบวนการ (Process) ในความหมายของการจัดการนี้ หมายถึงหน้าที่ต่างๆ ด้านการจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การโน้มน้าองค์การ และการควบคุม

ประสิทธิภาพ (Efficiency) และประสิทธิผล (Effectiveness) เป็นเรื่องเกี่ยวกับลักษณะของการจัดการ โดยประสิทธิภาพ หมายถึง การทำงานอย่างถูกวิธี เป็นการเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยนำเข้า (Inputs) กับผลผลิต (Outputs) หากเราสามารถทำงานได้ผลผลิตมากกว่าในขณะที่ใช้ปัจจัยนำเข้าน้อยกว่า หรือเท่ากัน ก็หมายความว่า เราทำงานได้มีประสิทธิภาพมากกว่า ซึ่งปัจจัยนำเข้าในการจัดการก็คือทรัพยากรขององค์การ ได้แก่ คน เงิน วัสดุ ดิน อุปกรณ์ เครื่องจักร และทุน ทรัพยากรเหล่านี้มีจำกัดและเป็นต้นทุนในการดำเนินงานขององค์การ ดังนั้นการจัดการที่ดีจึงต้องพยายามทำให้มีการใช้ทรัพยากรน้อยที่สุดและให้เกิดผลผลิตมากที่สุด

ประสิทธิผล (Effectiveness) สำหรับประสิทธิผลในการจัดการ หมายถึง การทำได้ตามเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ การจัดการที่มีเพียงประสิทธิภาพนั้นยังไม่เพียงพอต้องคำนึงว่า ผลผลิตนั้นเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เช่น สถาบันศึกษาที่ผลิตผู้สำเร็จการศึกษาพร้อมกันทีละมากๆ หากไม่คำนึงถึงคุณภาพการศึกษาก็อาจจะได้แต่ประสิทธิภาพ คือใช้ทรัพยากรในการผลิตหรือต้นทุนต่อผู้เรียนต่ำ แต่อาจจะไม่ได้ประสิทธิผลในการศึกษา เป็นต้น และในทางกลับกันหากงานที่ได้ประสิทธิผลอย่างเดียวยังไม่ได้ ต้องคำนึงถึงต้นทุนและความมีประสิทธิภาพด้วยเช่นกัน เช่น บริษัท ฮิวเลตต์ แพ็คการ์ด (Hewlett-Packard) อาจจะทำดรัมหมึกสีสำหรับเครื่องเลเซอร์ พรินเตอร์ (Laser Printer) ที่มีสีเหมือนจริงและทนนานมากกว่าเดิมได้ แต่ต้องใช้เวลาแรงงานและวัตถุดิบที่สูงขึ้นมาก ทางด้านประสิทธิผลออกมาดีแต่นับว่าไม่มีประสิทธิภาพ เพราะต้นทุนรวมสูงขึ้นมาก เป็นต้น

ในการบริหารจัดการให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น ต้องอาศัยความเข้าใจในสาขาวิชาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ด้านมนุษยศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ปรัชญา การเมือง จิตวิทยา และ สังคมศาสตร์ เพื่อให้เข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ความได้เปรียบในการแข่งขัน การค้าเสรี ความขัดแย้ง การใช้อำนาจและความสัมพันธ์ของมนุษย์ในสังคม

การบริหารจัดการ

มีผู้ให้นิยามและความหมายหลากหลายของคำว่า “การบริหารจัดการ” อาจหมายถึง กระบวนการที่ผู้บริหารดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การ หรืออาจหมายถึงกลุ่มความรู้ ความเข้าใจอันลึกซึ้งในเรื่องวิธีการบริหารจัดการ คำว่า “การบริหารจัดการ” ยังหมายถึงกลุ่มบุคคลที่นำพาและชี้แนวทางแก่องค์การ (ทศน์ จารุศักดิ์ศรี. 2555: ออนไลน์)

เซอร์โต (ทศน์ จารุศักดิ์ศรี. 2555; อ้างอิงจาก Certo, Samuel C. (2006) ได้ทำการเปรียบเทียบคำนิยามทั้งหลายของการบริหารจัดการ แล้วสรุปว่าบริหารจัดการมีลักษณะพิเศษ 3 ประการ ได้แก่

1. การบริหารจัดการ เป็นกระบวนการหนึ่งหรือหลายๆ กระบวนการของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกันอย่างต่อเนื่อง
2. การบริหารจัดการรวมถึงและเน้นการบรรลุเป้าหมายขององค์การ
3. การบริหารจัดการสามารถมุ่งสู่เป้าหมายเหล่านั้นได้โดยการทำงานร่วมกันและโดยการทำงานผ่านบุคลากรและทรัพยากรอื่นๆ ขององค์การ

จากความหมายนี้ จะเห็นว่าการบริหารจัดการเป็นสิ่งที่ผู้เป็นผู้บริหาร ผู้บังคับบัญชา หรือหัวหน้างาน จะต้องกระทำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากหลีกเลี่ยงหรือละเลยหน้าที่ในการบริหารจัดการนี้จะทำให้งานที่แต่ละบุคคลในฝ่ายต่างๆ ดำเนินการไปนั้นกระจัดกระจายและไม่เกิดผลสำเร็จขึ้นมา ดังนั้น โดยสรุปแล้วการบริหารจัดการจึงเป็นเรื่องของกระบวนการทำงานของนักบริหารเพื่อให้งานต่างๆ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีโดยอาศัยการทำงานร่วมกันกับบุคคลอื่นๆ

ความสำคัญและภาระหน้าที่ของการบริหารจัดการ

องค์การทุกแห่งไม่ว่าจะเป็นองค์การที่หวังผลกำไรหรือไม่หวังผลกำไร จัดตั้งขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายบางอย่าง ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าผู้บริหารในทุกระดับมีอิทธิพลต่อองค์การสมัยใหม่เหล่านี้ในทุกแง่มุม โดยที่การบริหารจัดการของเหล่าผู้บริหารเป็นปัจจัยกำหนดประสิทธิผลและประสิทธิภาพขององค์การโดยตรง จึงเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้บริหารต้องทำความเข้าใจในภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของงานด้านการบริหารจัดการทั้งต่อตนเอง ต่อกลุ่มต่อสังคมและต่อประโยชน์ที่เกี่ยวข้องกัน

ผู้บริหารทุกองค์การต่างเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการระบบย่อย 2 ระบบคือ

1. ระบบงาน ซึ่งก็คือทรัพยากรที่ไม่มีชีวิต ได้แก่ ทรัพย์สิน เงินทุน เครื่องจักร วัสดุอุปกรณ์

2. ระบบคน ก็คือมนุษย์หรือทรัพยากรบุคคล ที่เป็นผู้ปฏิบัติงานโดยใช้ทรัพยากรต่างๆ หรือสิ่งของเพื่อที่จะก่อให้เกิดผลสำเร็จให้กับองค์การ

ดังนั้นการบริหารจัดการจึงเกี่ยวข้องกับการ “บริหารงาน” และ “บริหารคน” อยู่ตลอดเวลา ผู้บริหารจึงต้องทำหน้าที่จัดการเรื่องระบบงานด้านต่างๆ และวิธีการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดระบบการผลิต การให้บริการหรือการดำเนินงานด้านต่างๆ ทุกด้านเป็นไปด้วยดีพร้อมๆ กันกับการที่ต้องจัดการเรื่องคนหรือบุคลากร ซึ่งจะเป็นผู้เข้าไปรับมอบหมายและปฏิบัติงานตามหน้าที่หรือตำแหน่งงานต่างๆ ที่กำหนดไว้เพื่อให้ทุกคนมุ่งมั่นทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งกายและใจให้เกิดผลงานที่ดี และประสานกันกับการทำงานของบุคคลฝ่ายอื่นๆ อย่างดีด้วย อาจสรุปได้ว่าผู้บริหารทำหน้าที่จัดให้การทำงานของสองระบบนี้ คือระบบงานและระบบคนให้สามารถประสานทำงานร่วมกันไปอย่างมีประสิทธิภาพ

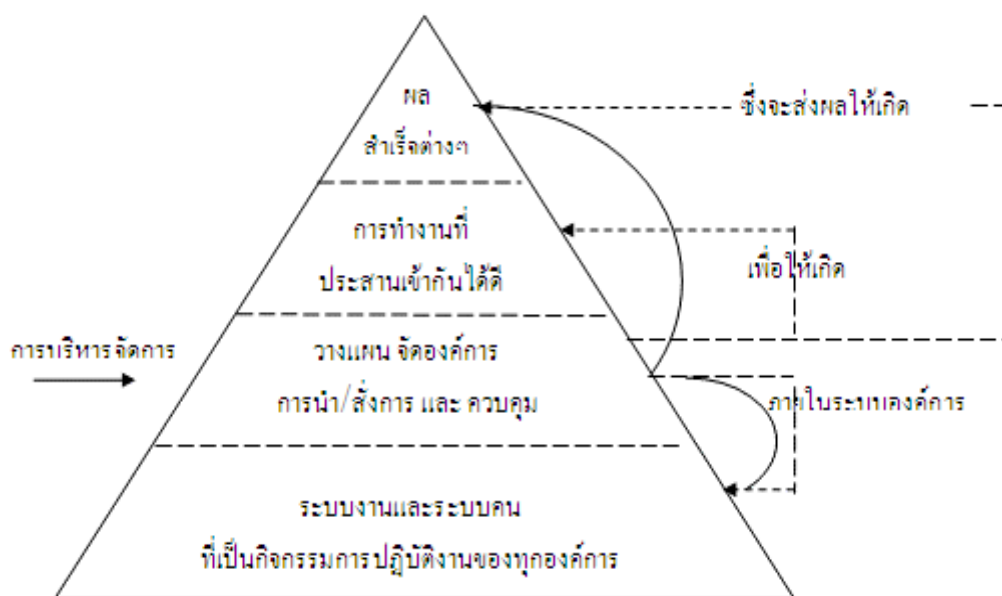
กระบวนการบริหารจัดการ (Management Process)

การบริหารจัดการ เป็นการกำหนดทิศทางของหน่วยงาน กลุ่มงานหรือการดำเนินงานในหน้าที่ต่างๆ ให้ใช้ทรัพยากรทั้งหลายที่มีอยู่ในองค์การอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ (Efficient) ครอบคลุมถึงการใช้ทรัพยากรได้อย่างเฉลียวฉลาดเหมาะสมและคุ้มค่า (Cost-effective) ส่วนการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective) นั้นหมายถึง การตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง (Right decision) และมีการปฏิบัติการสำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าบทบาทสำคัญของผู้บริหาร คือ การนำพาองค์การไปให้ถึงเป้าหมายและบรรลุผลสำเร็จได้โดยส่วนรวม เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายขององค์การผู้บริหารมีหน้าที่รวบรวมและจัดการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์การอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลควบคู่กันโดยใช้กระบวนการบริหารจัดการที่ดี

กระบวนการบริหารจัดการเป็นกลไกและตัวประสานที่สำคัญที่สุดในการประมวล ผลักดันและกำกับให้ปัจจัยต่างๆ ที่เป็นทรัพยากรการจัดการประเภทต่างๆ สามารถดำเนินไปได้โดยมีประสิทธิภาพ จนบรรลุเป้าหมายตามที่ต้องการ การเข้าใจถึงกระบวนการบริหารจัดการและการ

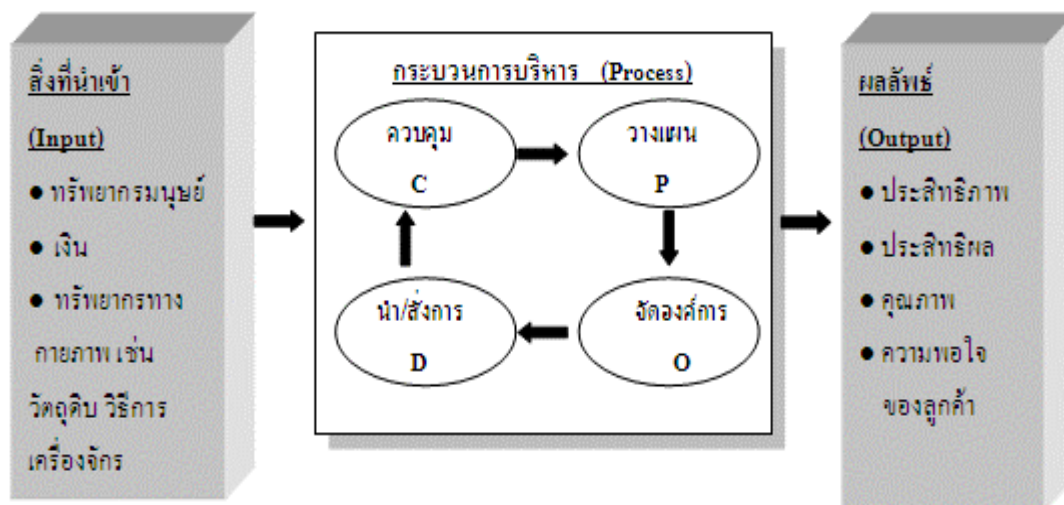
ฝึกฝนให้มีทักษะสูงขึ้นจะช่วยให้การบริหารงานมีประสิทธิภาพมากขึ้นได้ กิจกรรมพื้นฐาน 4 ประการที่ทำให้เกิดกระบวนการบริหารจัดการ (ทศน์ จารุศักดิ์ศรี. 2555: ออนไลน์) มีดังนี้

1. การวางแผน (Planning) หมายถึง กระบวนการในการกำหนดเป้าหมาย แผนงานและตัดสินใจหาวิธีการที่ดีที่สุดที่ทำให้เป้าหมายนั้นบรรลุผลสำเร็จ
2. การจัดองค์การ (Organizing) หมายถึง กระบวนการในการจัดตั้งและจัดวางทรัพยากรบุคคลและทรัพยากรที่ไม่ใช่บุคคล โดยวางแผนให้สามารถบรรลุผลสำเร็จขององค์การ
3. การนำและสั่งการ (Leading and Directing) หมายถึง กระบวนการของการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่นในการที่จะให้บุคคลอื่นมีพฤติกรรมในการทำงานที่ต้องการ และทำให้บรรลุเป้าหมายขององค์การ
4. การควบคุม (Controlling) หมายถึง กระบวนการในการกำหนดกิจกรรมต่างๆ ขององค์การให้เป็นไปตามมาตรฐาน และเป้าหมายที่องค์การคาดหวังและกำหนดไว้

ภาพประกอบ 2 ขอบเขตของกิจกรรมการบริหารจัดการ

ที่มา: ทศน์ จารุศักดิ์ศรี. (2555). ความหมายของการบริหารจัดการ. ออนไลน์. อ้างอิงจาก ธงชัย สันติวงษ์. 2541.

ภาพประกอบ 3 ระบบการบริหารโดยรวมและความสัมพันธ์ของกระบวนการบริหารจัดการทั้ง 4 ด้าน

ที่มา: ทศน์ จารุศักดิ์ศรี. (2555). ความหมายของการบริหารจัดการ. ออนไลน์.

จากภาพอธิบายได้ว่า ผู้บริหารทำหน้าที่บริหารจัดการงานและคน ซึ่งจัดเป็น “สิ่งนำเข้า” (Input) โดยผ่าน “กระบวนการ” (Process) ในกิจกรรมการวางแผน การจัดองค์การ การนำสั่งการ และการควบคุม ให้สามารถประสานทำงานร่วมกันไปเพื่อให้ได้ “ผลลัพธ์” (Output) ซึ่งก็คือการบรรลุถึงเป้าหมายผลสำเร็จต่างๆ ทั้งทางด้านประสิทธิภาพประสิทธิผล คุณภาพและความพึงพอใจของลูกค้า เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป กระบวนการบริหารจัดการที่ประกอบด้วยหน้าที่หลัก 4 ประการนี้ เป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญของผู้บริหารพึงต้องปฏิบัติ โดยที่กระบวนการบริหารจัดการ 4 ด้านนี้ จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกันตลอดเวลา ซึ่งผู้บริหารจะเป็นบุคคลที่ทำหน้าที่ในกระบวนการบริหารจัดการทรัพยากรขององค์กรโดยอาศัยหน้าที่ทั้ง 4 ประการนี้ (ทศน์ จารุศักดิ์ศรี. 2555: ออนไลน์)

ผู้บริหารกับกระบวนการจัดการ

การเป็นผู้บริหารที่ดีนั้น จะต้องทราบว่าหน้าที่ที่สำคัญทางการจัดการที่จะต้องทำนั้นมีอะไรบ้าง ซึ่งหน้าที่ทางการจัดการนั้นจะต้องมีลักษณะที่เป็นกระบวนการที่ไม่รู้จักจบสิ้น (ชาคริต ชาญชิตปรีชา. 2555: ออนไลน์)

บาร์โธล และมาร์ติน (ชาคริต ชาญชิตปรีชา. 2555: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Bartol; & Martin. 1997: 7) ได้นำเสนอกระบวนการจัดการ ประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญอยู่ 4 ประการ ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) หมายถึง การวางแผนหรือกำหนดการทำงานขององค์กรไว้ล่วงหน้าว่าจะทำอะไร ในการบริหารงานใด ๆ ก็ตามผู้บริหารจะต้องทำหน้าที่ในการวางแผน เพราะการวางแผนเป็นหน้าที่ประการแรกของกระบวนการบริหาร ผู้บริหารจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่า แผนงานเป็นกรอบและเป็นแนวทางของการปฏิบัติงานทั้งหมด ถ้าปราศจากแผนงานแล้วเป็นการยากที่ผู้บริหารจะทำงานให้ได้ผลดี การวางแผนในการบริหารงานนั้นจะต้องจัดทำทั้งแผนระยะสั้น และแผนระยะยาว ในการวางแผนนั้นผู้บริหารจะต้องคำนึงอยู่เสมอว่าจะทำอะไร (What) จะทำอย่างไร (How) จะใช้เงินเท่าไร (How many) จะให้ใครเป็นผู้ทำ (Who) และจะกระทำที่ไหน (Where) และทำเมื่อไร (When)

2. การจัดองค์การ (Organizing) หมายถึง การจัดองค์การหรือจัดหน่วยงาน โดยการจัดแบ่งงานขององค์กรหรือของหน่วยงานย่อย พร้อมทั้งกำหนดวัตถุประสงค์ กำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละส่วนงาน ตลอดจนกำหนดสายการควบคุมและบังคับบัญชาในลักษณะของหน่วยงานหลัก (Line) หน่วยงานที่ปรึกษา (Staff) และหน่วยงานช่วย (Auxiliary) พร้อมทั้งกำหนดขนาดของการควบคุมไว้ด้วย การจัดองค์การอาจแสดงไว้ในรูปของแผนภูมิองค์กร เพื่อให้เกิดการสื่อความเข้าใจในองค์การเกี่ยวกับอำนาจ หน้าที่ ความรับผิดชอบ สายการบังคับบัญชา และการติดต่อสื่อสาร

3. การนำ (Leading) หมายถึง การที่ผู้นำใช้การโน้มน้าวให้สมาชิกองค์กรปฏิบัติตามคำสั่งของตัวเองเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการทำงาน นอกจากนี้ยังรวมถึงการติดต่อสื่อสาร การสั่งการและการจูงใจภายในองค์กรอีกด้วย

4. การควบคุม (Control) หมายถึง กระบวนการในการตรวจสอบการปฏิบัติงานขององค์กรว่าสมาชิกองค์กรที่เป็นผู้ปฏิบัติงาน ได้ปฏิบัติงานเป็นไปตามแผนงานที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ โดยดูได้จากการปฏิบัติงานจริงเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐาน ถ้าผลงานต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานก็จะนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขให้เป็นไปตามมาตรฐานและแผนในการทำงาน

จากกระบวนการในการจัดการดังกล่าว จะเห็นได้ว่ากระบวนการจัดการที่เริ่มต้นจากการวางแผนแล้วไปจบลงที่การควบคุม จะเป็นกระบวนการที่เป็นพลวัตรที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ตามสภาพแวดล้อมขององค์กร ทั้งที่เป็นสภาพแวดล้อมภายในและสภาวะแวดล้อมภายนอก ดังนั้นนักบริหารจะต้องเป็นผู้ที่มีความพร้อมอยู่เสมอ เพื่อที่จะทำให้การบริหารงานขององค์กรเป็นไปอย่างราบรื่นและบรรลุเป้าหมายขององค์กรในท้ายที่สุด

สภาพแวดล้อมขององค์กร

การดำเนินงานใดๆ ย่อมมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กับกระบวนการดำเนินการขององค์กร จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบทั้งหมดเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมการหรือสิ่งที่เกิดขึ้นภายในระบบหรือภายในองค์กร แต่ยังมีปัจจัยสำคัญอื่นๆ ที่มีผลต่อการดำเนินการให้ประสบผลสำเร็จได้ นั่นก็คือปัจจัยภายนอกองค์กรหรือสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีการเปลี่ยนแปลง

อยู่เสมอและเป็นสิ่งที่ผู้บริหารจะมองข้ามไม่ได้ในการบริหารงาน ดังนั้นขอบเขตและสภาพของการปฏิบัติงานบริหารนั้น จะเกี่ยวข้องกับการจัดการองค์การที่สำคัญ 2 ด้านใหญ่ๆ ด้วยกัน (ชาคริต ชาญชิตปรีชา. 2555: ออนไลน์) คือ

1. ปัจจัยภายนอก คือ การปรับปรุงองค์การให้มีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งจะกระทำได้โดยการคาดการณ์และพยากรณ์ สิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง กฎหมาย คู่แข่งขันทางธุรกิจ และความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งจะต้องนำมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์ แผนกลยุทธ์ แผนการดำเนินงานขององค์การให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมภายนอกที่เปลี่ยนแปลงไป

การจัดการเกี่ยวกับปัจจัยภายนอกเป็นสิ่งที่สำคัญและเป็นเรื่องที่จะต้องคำนึงอย่างยิ่ง เพราะว่าสภาพแวดล้อมภายนอกที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น องค์การไม่สามารถที่จะควบคุมได้ ถ้ามีการจัดการเกี่ยวกับปัจจัยภายนอกขององค์การไม่ดีพอ อาจจะทำให้องค์การไม่สามารถที่จะเจริญเติบโตได้และล่มสลายไปในที่สุด ปัจจัยภายนอกประกอบไปด้วยปัจจัยต่อไปนี้

1.1 ปัจจัยทั่วไป ประกอบไปด้วยปัจจัยต่าง ๆ 4 ประการดังนี้คือ

1.1.1 ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ คือ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อองค์การธุรกิจโดยตรง อันเนื่องมาจากว่าองค์การธุรกิจที่ก่อตั้งขึ้นมานั้นส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อผลกำไร ดังนั้นสภาพแวดล้อมภายนอกที่เป็นปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อการดำเนินงานขององค์การธุรกิจ การคาดการณ์และการพยากรณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เป็นปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ เช่น อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ อัตราเงินเฟ้อ การปรับตัวขึ้นลงของราคาน้ำมัน จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะทำให้องค์การธุรกิจสามารถที่จะกำหนดแผนในการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.1.2 ปัจจัยทางด้านสังคม คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของค่านิยม ทัศนคติ ความเชื่อ และวัฒนธรรมของสังคมที่เป็นสภาพแวดล้อมภายนอกขององค์การธุรกิจ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม และความต้องการของคนที่เป็นผู้บริโภค ซึ่งจะมีความแตกต่างกันในแต่ละสังคม ดังนั้นการตัดสินใจในการดำเนินธุรกิจ จะต้องมีการนำเอาปัจจัยทางด้านสังคมมาพิจารณาด้วย ในการกำหนดรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ราคาของผลิตภัณฑ์ สถานที่ในการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ และการส่งเสริมการจำหน่ายผลิตภัณฑ์

1.1.3 ปัจจัยทางด้านการเมืองและกฎหมาย คือ ปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบาย และกฎระเบียบต่างๆ ของรัฐ เช่น นโยบายในเรื่องของการลงทุน หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับภาษีอากรต่างๆ ซึ่งนโยบายหรือกฎหมายที่ออกมาอาจจะก่อให้เกิดผลดีหรือผลเสียต่อองค์การธุรกิจก็ได้ ดังนั้นผู้บริหารจึงจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ว่านโยบายและกฎหมายที่มีอยู่นั้นจะส่งผลกระทบต่อองค์การธุรกิจทั้งในปัจจุบันและในอนาคตอย่างไร เพื่อที่องค์การธุรกิจจะได้กำหนดแผนกลยุทธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.1.4 ปัจจัยทางด้านเทคโนโลยี คือ ปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวกับเทคโนโลยีที่ทันสมัยต่างๆ ที่เปลี่ยนไป ซึ่งองค์การธุรกิจจะต้องปรับตัวให้ทันกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว เพราะเทคโนโลยีอาจจะก่อให้เกิดต้นทุนที่เพิ่มขึ้นขององค์การธุรกิจ หรือเทคโนโลยีอาจจะทำให้เกิดการประหยัดค่าใช้จ่าย ดังนั้นนักบริหารจะต้องวิเคราะห์ว่าเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อองค์การธุรกิจอย่างไรบ้าง เพื่อที่จะได้หาแนวทางแก้ไขและกำหนดแผนกลยุทธ์ให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป

จากปัจจัยทั่วไปดังกล่าว 4 ประการ จะเห็นได้ว่าเป็นปัจจัยที่เป็นปัจจัยภายนอก ซึ่งนักบริหารไม่สามารถที่จะควบคุมได้ ดังนั้นหน้าที่ของนักบริหารคือ ทำอย่างไรถึงจะทำให้้องค์การสามารถปรับตัวได้ เมื่อปัจจัยภายนอกเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องยากถ้านักบริหารเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์และสามารถกำหนดแผนกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพภายใต้ปัจจัยที่เป็นสภาพแวดล้อมภายนอกเปลี่ยนแปลงไป

1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวกับการแข่งขัน ประกอบไปด้วยปัจจัยต่างๆ 5 ประการดังนี้

1.2.1 คู่แข่งขันในปัจจุบัน คือ องค์กรธุรกิจจะต้องวิเคราะห์ว่าในปัจจุบัน องค์กรธุรกิจมีคู่แข่งขันกี่ราย คู่แข่งขันมีความพร้อมและศักยภาพมากน้อยแค่ไหน อย่างไร เมื่อเปรียบเทียบกับองค์กรธุรกิจแล้วใครมีศักยภาพที่ดีกว่ากัน ในอนาคตข้างหน้าศักยภาพของใครจะดีกว่ากัน การวิเคราะห์จะทำให้ทราบถึงจุดอ่อนจุดแข็งขององค์กรธุรกิจ เมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่ง เพื่อให้ทราบถึงศักยภาพที่มีอยู่ในปัจจุบัน และอนาคตทั้งหมดขององค์กรธุรกิจเองและคู่แข่ง เพื่อที่จะนำไปสู่การวางกลยุทธ์ เพื่อให้ชนะคู่แข่งทั้งในปัจจุบันและอนาคต

1.2.2 ผู้ซื้อ คือ องค์กรธุรกิจจะต้องวิเคราะห์ว่าปัจจุบันกลุ่มลูกค้าขององค์กรธุรกิจคือกลุ่มใด ในอนาคตองค์กรธุรกิจมีความต้องการขยายกลุ่มลูกค้าไปยังกลุ่มใดบ้าง ทำอย่างไร จึงจะทำให้กลุ่มลูกค้าที่เป็นลูกค้าของคู่แข่งได้เปลี่ยนมาใช้สินค้าหรือบริการที่องค์กร ธุรกิจทำการผลิตจะมีกลยุทธ์ทางการตลาดอย่างไรจึงจะทำให้้องค์กรธุรกิจสามารถขยายฐานของกลุ่มลูกค้า หรือผู้ซื้อสินค้าให้เพิ่มมากกว่าเดิมเพื่อนำไปสู่ความเจริญเติบโตขององค์กรธุรกิจในอนาคต

1.2.3 ผู้ขาย คือองค์กรธุรกิจจะต้องวิเคราะห์ว่าในปัจจุบัน กลุ่มผู้ขายที่ขายวัตถุดิบให้กับองค์กรธุรกิจในปัจจุบัน ว่าสามารถที่จะตอบสนองในการจัดหาวัตถุดิบให้กับองค์กรธุรกิจทั้งในเรื่องของราคา ปริมาณที่ต้องการซื้อ คุณภาพที่ดีและในเวลาที่เหมาะสมได้หรือไม่ เพราะการจัดหาวัตถุดิบเป็นเรื่องที่สำคัญในการที่จะทำให้้องค์กรธุรกิจสามารถผลิตสินค้าให้กับผู้ซื้อได้ในเวลาที่ผู้ซื้อมีความต้องการที่จะบริโภคสินค้าหรือไม่ การพิจารณาการเปรียบเทียบผู้ขายวัตถุดิบจากผู้ขายหลาย ๆ รายจะทำให้้องค์กรธุรกิจสามารถที่จะลดต้นทุนได้ และได้วัตถุดิบที่มีคุณภาพที่ดีในปริมาณที่ต้องการและเวลาที่เหมาะสม

1.2.4 สินค้าทดแทน คือสินค้าที่สามารถที่จะทดแทนสินค้าที่้องค์กรธุรกิจทำการผลิตว่ามีหรือไม่ เพราะสินค้าทดแทนจะทำให้คนที่เป็นผู้บริโภคสินค้าของ้องค์กรธุรกิจหรือกลุ่มลูกค้าเดิมเปลี่ยนไปบริโภคสินค้าที่สามารถทดแทนกันได้ ดังนั้นในการพิจารณากำหนดราคาขาย

จะต้องมีการนำเอาสินค้าที่ใช้ทดแทนกันได้นำมาวิเคราะห์เพื่อประกอบการกำหนดราคาขายด้วย เพื่อไม่ให้เสียส่วนแบ่งการตลาดที่องค์กรธุรกิจครอบครองอยู่

1.2.5 คู่แข่งรายใหม่ คือคู่แข่งขั้นที่จะเข้ามาในตลาดที่องค์กรธุรกิจครอบครองอยู่ จะต้องมีการประเมินศักยภาพของคู่แข่งรายใหม่ว่ามีศักยภาพมากน้อยแค่ไหนอย่างไร โดยเฉพาะในยุคการค้าเสรี ศักยภาพของคู่แข่งที่ต้องประเมินเพื่อที่จะทำให้องค์กรธุรกิจสามารถที่จะปรับตัวได้ก็คือ ศักยภาพทางด้านเงินทุน ด้านการผลิต ด้านการตลาด และด้านเทคโนโลยี

2. ปัจจัยภายใน คือการจัดเตรียมองค์การให้เหมาะสมสำหรับการปฏิบัติงาน หลังจากที่ได้มีการพิจารณาและวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกแล้ว ซึ่งการจัดการภายในจะเกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายและการจัดสรรและผสมผสานทรัพยากรที่มีอยู่ เช่น คน เงิน วัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือ เครื่องใช้ต่างๆ ให้มีความเหมาะสมในการบริหารงาน และมีการกำหนดหน้าที่ทางการบริหารที่สำคัญๆ ซึ่งประกอบด้วยหน้าที่ดังต่อไปนี้

2.1 การผลิต คือหน้าที่ในการแปรสภาพทรัพยากรต่างๆ ให้เป็นสินค้าและบริการ หรือหมายถึงกระบวนการเปลี่ยนสภาพปัจจัยนำเข้าให้กลายเป็นผลผลิตที่เป็นประโยชน์ ด้วยวิธีการเพิ่มมูลค่าให้ปรากฏขึ้น

2.2 การตลาด คือหน้าที่ในการตอบสนองความต้องการของลูกค้าหรือผู้บริโภค ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ความต้องการของผู้บริโภคที่สำคัญๆ เช่น ลักษณะ รูปแบบ ระดับคุณภาพและระดับราคาที่ผู้บริโภคพอใจ ตลอดจนทำหน้าที่ในการให้ข้อมูลแก่หน่วยงานที่ทำหน้าที่วิจัยและพัฒนา

2.3 การเงินและบัญชี คือหน้าที่ในการเข้ามาสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้กับหน้าที่งานต่างๆ เช่น การจัดหาเงินทุน การให้ข้อมูลทางด้านการบัญชีและการเงิน เพื่อให้การดำเนินงานตามหน้าที่งานต่างๆ เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

2.4 การบริหารทรัพยากรมนุษย์ คือหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการในการสรรหาและคัดเลือกคนเข้ามาทำงานในตำแหน่งงานที่ว่างอยู่ในองค์กร เพื่อให้ได้คนดีคนที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาทำงานกับองค์กร ตลอดจนการพัฒนาและฝึกอบรมคนให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพขององค์กรในระยะสั้นและระยะยาว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า องค์กร คือสถานที่ที่มนุษย์ได้มีการรวมกลุ่มกันเพื่อที่จะดำเนินกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 5 ส่วน คือ คน เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์โครงสร้าง ข้อมูลข่าวสาร ความรู้และเทคโนโลยี องค์กรสามารถที่จะจำแนกประเภทได้ 3 ประเภทคือ องค์กรที่จำแนกโดยยัตวัตถุประสงค์ องค์กรที่จำแนกโดยยัตโครงสร้าง และ องค์กรที่จำแนกโดยยัตการกำเนิด องค์กรมีประโยชน์ที่สำคัญอยู่ 2 ประการด้วยกันคือ ตอบสนองความต้องการทางวัตถุ ตอบสนองความต้องการทางด้านสังคม และสาเหตุที่ต้องมีองค์กรก็คือ เพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ที่มีอยู่อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

การบริหารและการจัดการ คือการผสมผสานทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดในองค์กร เพื่อให้มีความเหมาะสมในการดำเนินการเพื่อให้องค์กรนั้นสามารถบรรลุเป้าหมายขององค์กรที่ได้กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล การบริหารและการจัดการมีลักษณะที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ องค์กรประกอบที่ชี้ให้เห็นว่าการจัดการอยู่ในฐานะที่เป็นศาสตร์ คือ ศัพท์เฉพาะวิชาของตนเอง มีการจัดระบบระเบียบองค์ความรู้ไว้เป็นหมวดหมู่ มีวิธีการศึกษาค้นคว้าที่เป็นของตัวเอง ส่วนฐานะที่เป็นศิลป์ของการจัดการก็คือ ผู้ที่จะนำเอาความรู้ทางการจัดการไปใช้จะต้องมีความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้จึงจะสัมฤทธิ์ผลในการทำงาน การจัดการแบ่งได้เป็น 3 ระดับ คือ การจัดการระดับต้น การจัดการระดับกลาง การจัดการระดับสูง ในการจัดการนั้นผู้บริหารระดับสูงกำหนดนโยบาย ระดับกลางกำหนดแนวปฏิบัติ โครงสร้างการบริหารงานประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ทรัพยากรการบริหาร กระบวนการดำเนินงาน และผลการดำเนินงานนั้นๆ ว่ามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากน้อยแค่ไหน ส่วนทักษะทางการจัดการหรือการบริหารงานที่สำคัญมี 3 ด้านคือ ทักษะทางด้านความคิด ทักษะทางด้านมนุษย์สัมพันธ์ และทักษะทางด้านเทคนิคระดับต้น ซึ่งจะต้องควบคุมและนำผู้ปฏิบัติงานให้ปฏิบัติงานในกระบวนการบริหารนั้นให้บรรลุผล ส่วนผู้บริหารจะมีหน้าที่ทางการบริหารที่จะต้องทำอยู่ 4 ประการ ด้วยกันคือ วางแผน (Planning) จัดองค์การ (Organizing) ภาวะผู้นำ (Leading) และการควบคุม (Controlling) ภายใต้เงื่อนไขที่ต้องมีทรัพยากรทางการบริหารที่สำคัญ คือ 4 M ประกอบด้วย คน (Man) เงิน (Money) วัสดุสิ่งของ (Materials) การจัดการ (Management) และในการปฏิบัติงานบริหารนั้นนักบริหารจะต้องพิจารณาถึงขอบเขตและสภาพของการปฏิบัติงานบริหารที่จะเกี่ยวข้องกับการจัดการ 2 ด้านคือ ด้านการจัดการเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก และด้านการจัดการที่เกี่ยวกับปัจจัยภายใน (ชาคริต ชาญชิตปรีชา. 2555: ออนไลน์)

จากการศึกษาทฤษฎีแนวคิดการบริหารต่างๆ ผู้วิจัยพอสรุปได้ว่า การบริหารองค์กรทุกทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จได้ สำหรับผู้วิจัยเห็นว่าการบริหารองค์กรที่ดีนั้นควรจะมีการบูรณาการทฤษฎีต่างๆ และนำมาใช้เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ขององค์กรนั้นๆ และผู้วิจัยเห็นว่าการดำเนินการที่จะมีความเข้าใจง่าย และมีความชัดเจน ซึ่งจะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่องค์กรนั้นได้ตั้งไว้ ก็คือการบริหารแบบ 4M ก็คือการบริหารคน (Man) ซึ่งเป็นบุคลากรทั้งหมดขององค์กรที่มีความสำคัญทุกบุคคล การบริหารเงิน (Money) องค์กรต่างๆจำเป็นต้องมีการบริหารเรื่องงบประมาณ โดยต้องคำนึงถึงการได้มาซึ่งงบประมาณและการใช้งบประมาณนั้นเพื่อให้เกิดความสมดุลของงบประมาณภายในองค์กร การบริหารเรื่องวัสดุอุปกรณ์และสถานที่ในการบริหารองค์กร (Materials) เพื่อให้เกิดความพร้อมในการบริหารงาน และควรจะมีการวางแผนให้สอดคล้องกับการจัดตั้งงบประมาณที่มี ซึ่งทำให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานได้อย่างดี และการจัดการ (Management) การบริหารองค์กรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องมีการบริหารจัดการองค์กรอย่างเป็นรูปธรรม ชัดเจน และสามารถตรวจสอบได้

รูปแบบและการพัฒนารูปแบบ

ความหมายของรูปแบบ

นักวิชาการได้ให้ความหมายของรูปแบบทั้งในลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ซึ่งพอสรุปได้ (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 139) ดังนี้

1. พจนานุกรม Contemporary English ของ Longman Dictionary of Contemporary English (1987: 668) ให้ความหมายของรูปแบบไว้ 3 ลักษณะ ได้แก่

1.1 รูปแบบที่หมายถึง สื่อซึ่งเป็นแบบย่อส่วนของของจริง ความหมายนี้ตรงกับภาษาไทยว่า แบบจำลอง เช่น แบบจำลองเรือดำน้ำ เป็นต้น

1.2 รูปแบบหมายถึง สิ่งของหรือคนที่นำมาใช้เป็นแบบอย่างในการดำเนินการบางอย่าง เช่น ครูต้นแบบ นักเดินแบบ เป็นต้น

1.3 รูปแบบหมายถึง แบบหรือรุ่นของผลิตภัณฑ์ต่างๆ เช่น รุ่นเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

2. รูปแบบ หมายถึง สิ่งที่แสดงโครงสร้างของความเกี่ยวข้องระหว่างชุดของปัจจัยหรือตัวแปรต่างๆ หรือองค์ประกอบที่สำคัญในเชิงความสัมพันธ์หรือเหตุผลซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยให้เข้าใจข้อเท็จจริงหรือปรากฏการณ์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ นักวิชาการที่ให้ความหมายของรูปแบบในลักษณะนี้ ได้แก่ เสรี ชัดแจ้ง (เสรี ชัดแจ้ง. 2538: 3) อุทุมพร จามรمان (อุทุมพร จามรมาน. 2541: 22) บาร์โด และ ฮาร์ทแมน (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 140; อ้างอิงจาก Bardo; & Hartman. 1982: 70) กู๊ด (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 140; อ้างอิงจาก Good. 1973) และ คีเวส (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 140; อ้างอิงจาก Keeves. 1988: 559)

จากความหมายของรูปแบบที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่ารูปแบบมีสองลักษณะ คือ รูปแบบที่เป็นแบบจำลองของสิ่งที่เป็นรูปธรรมและรูปแบบที่เป็นแบบจำลองของสิ่งที่เป็นนามธรรม ซึ่งสอดคล้องกันความหมายที่ โทสิ และ คาร์โรลล์ (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 140; อ้างอิงจาก Tosi; & Carroll. 1982: 163) กล่าวไว้ว่า รูปแบบเป็นนามธรรม ของจริงหรือภาพจำลอง ของสภาพการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจจะมีตั้งแต่รูปแบบอย่างง่ายไปจนถึงรูปแบบที่มีความสลับซับซ้อนมากๆ และมีทั้งรูปแบบเชิงกายภาพ (Physical Model) ที่เป็นแบบจำลองวัตถุ เช่น แบบจำลองหอสมุดแห่งชาติ แบบจำลองเครื่องบินขับไล่เอฟ 16 เป็นต้น

ประเภทของรูปแบบ

นักวิชาการได้แบ่งประเภทของรูปแบบไว้หลายลักษณะ ซึ่งแตกต่างกันไป เช่น

คีเวส (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 140; อ้างอิงจาก Keeves. 2002) ได้แบ่งประเภทของรูปแบบทางการศึกษาและสังคมศาสตร์ไว้ 4 ประเภท ได้แก่

1. รูปแบบเชิงเปรียบเทียบ (Analogue) เป็นรูปแบบที่ใช้การอุปมาอุปไมยเทียบเคียงปรากฏการณ์ซึ่งเป็นรูปธรรมเพื่อสร้างความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เป็นนามธรรม เช่น รูปแบบในการทำนายจำนวนนักเรียนที่จะเข้าสู่โรงเรียน ซึ่งอนุมานแนวคิดมาจากการเปิดน้ำเข้าและปล่อยน้ำออกจากถัง นักเรียนที่จะเข้าสู่ระบบเปรียบเทียบกับน้ำที่เปิดออกจากถัง ดังนั้นนักเรียนที่คงอยู่ในระบบจึงเท่ากับนักเรียนที่เข้าสู่ระบบ ลบด้วยนักเรียนที่ออกจากระบบ เป็นต้น

2. รูปแบบเชิงอธิบาย (Semantic Model) เป็นรูปแบบที่ใช้ภาษาเป็นสื่อในการบรรยายหรืออธิบายปรากฏการณ์ที่ศึกษาด้วยภาษา แผนภูมิหรือรูปภาพเพื่อให้เห็นโครงสร้างทางความคิด องค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของปรากฏการณ์นั้น

3. รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical Model) เป็นรูปแบบที่ใช้สมการทางคณิตศาสตร์เป็นสื่อในการแสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ รูปแบบประเภทนี้นิยมใช้กันทั้งในสาขาจิตวิทยาและศึกษาศาสตร์ รวมทั้งการบริหารการศึกษาด้วย

4. รูปแบบเชิงเหตุผล (Causal Model) เป็นรูปแบบที่พัฒนามาจากเทคนิคที่เรียกว่า Path Analysis และหลักการสร้าง Semantic Model โดยการนำเอาตัวแปรต่างๆ มาสัมพันธ์กันเชิงเหตุและผลที่เกิดขึ้น เช่น The Standard Deprivation Model ซึ่งเป็นรูปแบบที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจสังคมของบิดามารดา สภาพแวดล้อมทางการศึกษาที่บ้าน และระดับสติปัญญาของเด็ก เป็นต้น

องค์ประกอบของรูปแบบ

บาร์โต และฮาร์ทแมน (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 141; อ้างอิงจาก Bardo; & Hartman. 1982) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรูปแบบไว้ว่า การที่จะระบุรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งจะต้องประกอบด้วยรายละเอียดอย่างน้อยเพียงใด จึงจะเหมาะสมและรูปแบบนั้นควรมีองค์ประกอบอะไรบ้าง ไม่ได้มีข้อกำหนดที่แน่นอน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ที่ผู้สนใจดำเนินการศึกษา ส่วนการกำหนดองค์ประกอบรูปแบบในการศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดองค์การและการบริหารจัดการ (The Model of Organization and Management) ตามแนวคิดของ บราวน์ โมเบิร์ก (Brown Moberg) ได้สังเคราะห์รูปแบบขึ้นมาจากแนวคิดเชิงระบบ System Approach) กับหลักการบริหารตามสถานการณ์ (Contingency Approach) และองค์ประกอบตามรูปแบบของ บราวน์ โมเบิร์ก (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 141; อ้างอิงจาก สมาน อัสวภูมิ. 2537: 16) ประกอบด้วย

1. สภาพแวดล้อม (Environment)
2. เทคโนโลยี (Technology)
3. โครงสร้าง (Structure)
4. กระบวนการจัดการ (Management Process) และการตัดสินใจสั่งการ (Decision Making)

การพัฒนาารูปแบบ

คีเวส (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 140; อ้างอิงจาก Keeves. 2002) ได้กล่าวถึงหลักการอย่างกว้างๆ เพื่อกำกับการสร้างรูปแบบไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. รูปแบบควรประกอบขึ้นด้วยความสัมพันธ์อย่างมีโครงสร้าง (ของตัวแปร) มากกว่าความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงแบบธรรมดา อย่างไรก็ตามความเชื่อมโยงแบบเส้นตรงแบบธรรมดาทั่วไปนั้นก็มิใช่ประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาวิจัยในช่วงต้นของการพัฒนารูปแบบ
2. รูปแบบควรใช้เป็นแนวทางในการพยากรณ์ผลที่จะเกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบได้สามารถตรวจสอบได้โดยการสังเกตและหาข้อสนับสนุนด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ได้
3. รูปแบบควรจะต้องระบุหรือชี้ให้เห็นถึงกลไกเชิงเหตุผลของเรื่องที่ศึกษา ดังนั้นนอกจากรูปแบบจะเป็นเครื่องมือในการพยากรณ์ได้ ควรใช้ในการอธิบายปรากฏการณ์ได้ด้วย
4. นอกจากคุณสมบัติดังกล่าว รูปแบบควรเป็นเครื่องมือในการสร้างมโนทัศน์ใหม่และการสร้างความสัมพันธ์ของตัวแปรในลักษณะใหม่

การตรวจสอบรูปแบบ

จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการสร้างรูปแบบก็คือ เพื่อทดสอบหรือตรวจสอบรูปแบบนั้นด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์ การตรวจสอบรูปแบบมีหลายวิธีซึ่งอาจใช้การวิเคราะห์จากหลักฐานเชิงคุณลักษณะ (Qualitative) และเชิงปริมาณ (Quantitative) โดยที่การตรวจสอบรูปแบบจากหลักฐานเชิงคุณลักษณะ อาจให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบ ส่วนการตรวจสอบโมเดลจากหลักฐานเชิงปริมาณใช้เทคนิคทางสถิติ ซึ่งการตรวจสอบรูปแบบควรตรวจสอบคุณลักษณะ 2 อย่าง (อุทุมพร จามรمان. 2541: 3) คือ

1. การตรวจสอบความมากน้อยของความสัมพันธ์ / ความเกี่ยวข้อง / เหตุผลระหว่างตัวแปร
2. การประมาณค่าพารามิเตอร์ของความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งการประมาณค่านี้สามารถประมาณข้ามกาลเวลา กลุ่มตัวอย่าง หรือสถานที่ได้ (Across Time, Samples, Site) หรืออ้างอิงจากกลุ่มตัวอย่างไปหาประชากรก็ได้ โดยผลการตรวจสอบนำไปสู่คำตอบ 2 ข้อได้แก่

2.1 การสร้างรูปแบบใหม่ หรือ

2.2 การปรับปรุงหรือพัฒนารูปแบบเดิม

อีสนอร์ (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 142; อ้างอิงจาก Eisner. 1976: 192-193) ได้เสนอแนวคิดการตรวจสอบโดยการใช้ผู้ทรงคุณวุฒิในบางเรื่องที่ต้องการความละเอียดอ่อนมากกว่าการวิจัยในเชิงปริมาณ โดยเชื่อว่าการรับรู้ที่เท่ากันนั้น เป็นคุณสมบัติพื้นฐานของผู้รู้และได้เสนอแนวคิดการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิไว้ดังนี้

1. ประเมินโดยแนวทางนี้ มิได้เน้นผลสัมฤทธิ์ของเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ ตามรูปแบบการประเมินแบบอิงเป้าหมาย (Goal-based Model) การตอบสนองปัญหาและความ

ต้องการของผู้เกี่ยวข้องตามรูปแบบการประเมินแบบสนองตอบ (Responsive Model) หรือ กระบวนการตัดสินใจ (Decision Making Model) แต่อย่างไรอย่างหนึ่ง แต่การประเมินโดย ผู้ทรงคุณวุฒิจะเป็นการวิเคราะห์วิจารณ์อย่างลึกซึ้งเฉพาะในประเด็นที่นำมาพิจารณา ซึ่งไม่ จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเสมอไป แต่อาจจะ ผสมผสานปัจจัยในการพิจารณาต่างๆ เข้าด้วยกันตามวิจรรย์ญาณของผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้ได้ ข้อสรุปเกี่ยวกับคุณภาพ ประสิทธิภาพหรือความเหมาะสมของสิ่งที่ทำการประเมิน

2. เป็นรูปแบบการประเมินที่เน้นความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง (Specialization) ในเรื่องที่จะประเมิน โดยที่พัฒนามาจากรูปแบบการวิจารณ์งานศิลป์ (Art Criticism) ที่มีความละเอียดลึกซึ้ง และต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญระดับสูงมาเป็นผู้วินิจฉัย เนื่องจากการประเมินอย่างแท้จริง ต่อมาได้ มีการนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้ในทางการศึกษาระดับสูงในวงการอุดมศึกษามากขึ้น ในสาขา เฉพาะที่ต้องอาศัยผู้รู้ ผู้เล่นในเรื่องนั้นจริงๆ มาเป็นผู้ประเมินผล ทั้งนี้เพราะองค์ความรู้เฉพาะสาขานั้นผู้ที่ศึกษาเรื่องนั้นจริงๆ จึงจะทราบและเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

3. เป็นรูปแบบที่ใช้ตัวบุคคล คือ ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นเครื่องมือในการประเมิน โดยให้ความ เชื่อถือว่าผู้ทรงคุณวุฒินั้นเที่ยงธรรมและมีดุลพินิจที่ดี ทั้งนี้มาตรฐานและเกณฑ์พิจารณาต่างๆ นั้น จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์และความชำนาญของผู้ทรงคุณวุฒินั่นเอง

4. เป็นรูปแบบที่ยอมให้ความยืดหยุ่นในกระบวนการทำงานของผู้ทรงคุณวุฒิตามอรรถาธิบาย และความถนัดของแต่ละคน นับตั้งแต่การกำหนดประเด็นสำคัญที่พิจารณา การปั่งชี้ข้อมูลที่ต้องการ การเก็บรวบรวม การประมวลผล การวินิจฉัยข้อมูล ตลอดจนวิธีการนำเสนอ

ทั้งนี้ การเลือกผู้ทรงคุณวุฒิจะเน้นที่สถานภาพทางวิชาชีพ ประสบการณ์และการเป็น บุคคลที่น่าเชื่อถือ (High Credit) ของวิชาชีพนั้นเป็นสำคัญ

ซึ่งในการดำเนินการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยได้ศึกษาหลักการและทฤษฎีของการพัฒนารูปแบบ ซึ่งเห็นว่ารูปแบบที่เหมาะสมและนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นรูปแบบเชิงอธิบาย เป็นรูปแบบที่ใช้ในการสัมภาษณ์ สื่อสารการด้วยการบรรยาย หรืออธิบายปรากฏการณ์ที่ศึกษาด้วยวาจา หลังจากนั้นผู้วิจัยจึง นำมาใช้เพื่อเป็นขั้นตอนหนึ่งในการวิจัย

เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique)

เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย เป็นเทคนิคที่ได้รับการยอมรับในหมู่นักวิจัยทางการศึกษา อย่างมากในปัจจุบัน ถูกค้นพบและพัฒนาโดยนักวิจัยบริษัทแรนด์ (The Rand Corporation) ชื่อ โอลาฟ เฮลเมอร์ (Olaf Helmer) และนอร์แมน ดาลกี (Norman Dalkey) เมื่อต้นปี ค.ศ. 1950 เพื่อใช้ในการถามและเก็บความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพยากรณ์ทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี (สุรเชษฐ์ เพ็ญพร. 2555: ออนไลน์)

เทคนิคเดลฟาย คือขบวนการที่รวบรวมความคิดเห็นหรือการตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เกี่ยวกับอนาคตจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมี

ความถูกต้องน่าเชื่อถือมากที่สุด โดยที่ผู้วิจัยไม่ต้องนัดสมาชิกในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญให้มาประชุมพบปะกัน แต่ขอให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนแสดงความคิดเห็นหรือตัดสินใจปัญหาในรูปแบบของการตอบแบบสอบถาม ซึ่งเทคนิคนี้จะทำให้ผู้วิจัยสามารถระดมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในที่ต่างๆ ได้โดยไม่มีข้อจำกัด รวมทั้งยังประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายอีกด้วย นอกจากนี้เทคนิคเดลฟายยังช่วยให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระและไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลทางความคิดเห็นของผู้อื่นหรือเสียงส่วนใหญ่

ลักษณะของเทคนิคเดลฟาย

เทคนิคเดลฟาย เป็นเทคนิครวบรวมความคิดเห็นหรือการตัดสินใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยความคิดเห็นที่สอดคล้องต้องกันของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำมาสรุปความน่าเชื่อถือ ซึ่งมีลักษณะสำคัญ ดังนี้ (ประกิจ หงส์แสนยธรรม. 2552: 143; อ้างอิงจาก บุญธรรม กิจปรีดาภิรุทธิ์. 2540: 165-166)

1. เป็นการศึกษาค้นคว้าหาข้อเท็จจริงที่อาศัยวิธีระดมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในปัญหาการวิจัยนั้นๆ
2. การรวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญจะให้เห็นความคิดเห็นซ้ำหลายๆ ครั้ง ด้วยการเว้นระยะเวลาแต่ละครั้งอย่างเหมาะสม โดยยึดถือเอาคำตอบหรือความคิดเห็นครั้งสุดท้ายเป็นหลัก
3. การแสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญใช้วิธีเขียนตอบในแบบสอบถามที่ผู้วิจัยส่งไปให้
4. การวิเคราะห์ข้อมูลมักใช้สถิติวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ โดยทั่วไปมักใช้ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ เพื่อสรุปผลและแปลผลการวิจัย

โดยทั่วไปผู้ทำการวิจัยจะตัดสินใจใช้เทคนิคนี้เมื่อมีเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้ (สุรเชษฐ์ เพ็ญพร. 2555: ออนไลน์)

1. ปัญหาที่จะทำการวิจัยไม่มีคำตอบที่ถูกต้องแน่นอนแต่สามารถวินิจฉัยปัญหาได้จากการรวบรวมการตัดสินใจแบบอัตวิสัย (Subjective Judgments) จากผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นๆ
2. ปัญหาที่จะทำการวิจัยต้องการความคิดเห็นหลายๆ ด้านจากประสบการณ์หรือความรู้ความสามารถของผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นๆ
3. ผู้ทำการวิจัยไม่ต้องการให้ความเห็นของผู้อื่นแต่ละคนมีผลกระทบหรือมีอิทธิพลต่อการพิจารณาตัดสินใจปัญหานั้นๆ
4. การพบปะเพื่อนัดประชุมของกลุ่มเป็นการไม่สะดวกเนื่องจากสภาพภูมิประเทศที่อยู่ห่างไกล อาจทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายและเวลามากเกินไป
5. เมื่อไม่ต้องการเปิดเผยรายชื่อบุคคลในกลุ่มเพราะความคิดเห็นของคนในกลุ่มเกี่ยวกับปัญหาที่วิจัยอาจมีความขัดแย้งอย่างมาก

ปัจจัยสำคัญในการใช้เทคนิคเดลฟาย (สุรเชษฐ์ เพ็ญพร. 2555: ออนไลน์)

1. เวลา ผู้ทำการวิจัยควรมีเวลามากเพียงพอโดยทั่วไปใช้เวลาประมาณ 2 เดือน จึงจะเสร็จสิ้นขบวนการ อย่างไรก็ตามอาจใช้เวลาช้าหรือเร็วกว่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจะส่งแบบสอบถามแต่ละรอบคืนมาช้าหรือเร็วเพียงใด

2. ผู้เชี่ยวชาญ ในการเลือกสรรผู้เชี่ยวชาญนั้นผู้ทำการวิจัยควรคำนึงถึง

2.1 ความสามารถของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ควรเลือกผู้มีความรู้ความสามารถเป็นเลิศในสาขานั้นๆ อย่างแท้จริง ไม่ควรเลือกโดยอาศัยความคุ้นเคยหรือการติดต่อได้ง่าย

2.2 ความร่วมมือของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญควรเลือกผู้ที่มีความเต็มใจ ตั้งใจและมั่นใจในการให้ความร่วมมือกับงานวิจัยโดยตลอดรวมทั้งยินยอมสละเวลาให้อีกด้วย

2.3 จำนวนผู้เชี่ยวชาญควรเลือกให้มีจำนวนมากเพียงพอเพื่อจะได้ความคิดเห็นใหม่ๆ และได้คำตอบที่มีน้ำหนักความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น โดยทั่วไปไม่มีข้อกำหนดตายตัวว่าควรมีจำนวนผู้เชี่ยวชาญกี่คน นักวิจัยบางคนให้ความเห็นว่าผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ถึง 10 คน ในกลุ่มก็มากเพียงพอ แต่บางคนให้ความเห็นว่าจำนวนผู้เชี่ยวชาญ 10 ถึง 15 คน ในกลุ่มเดียวกันก็มากเพียงพอแล้ว ส่วน แมคมิลแลน (Thomas T. Macmillan) ได้เสนอว่า หากมีผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากกว่า 17 คนขึ้นไป อัตราความคลาดเคลื่อนจะยิ่งลดน้อยลงมาก ดังนั้นจำนวนผู้เชี่ยวชาญจึงไม่ควรน้อยกว่า 17 คน

3. แบบสอบถาม ควรเขียนให้ชัดเจน สละสลวย ง่ายต่อการอ่านและทำความเข้าใจ นอกจากนี้การเว้นระยะในการสอบถามไปยังกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแต่ละรอบไม่ควรให้ระยะเวลายาวเกินไป เพราะอาจมีผลให้ผู้ตอบลืมหេตุผลที่เลือกหรือตอบในรอบที่ผ่านมาได้

4. ผู้ทำการวิจัย ผู้ทำการวิจัยต้องมีความละเอียดรอบคอบในการพิจารณาคำตอบและให้ความสำคัญในคำตอบที่ได้รับอย่างเสมอกันทุกข้อโดยไม่มีความลำเอียงแม้ว่าในข้อนั้น ๆ จะมีบางคนไม่ตอบก็ตาม ทั้งยังควรมีการวางแผนล่วงหน้าอย่างดีในการดำเนินงานตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัยแบบเดลฟายด้วย

กระบวนการของเทคนิคเดลฟาย

กระบวนการของเทคนิคเดลฟาย เริ่มจากการคัดเลือกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อร่วมตอบแบบสอบถาม เพื่อให้ได้ความคิดเห็นที่ตรงความจริงและน่าเชื่อถือมากขึ้นจึงต้องถามซ้ำและส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหลายรอบ โดยทั่วไปมักจะถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ 3-4 รอบ (สุรเชษฐ์ เพ็ญพร. 2555: ออนไลน์) ดังนี้

รอบที่ 1 แบบสอบถามในรอบแรกมักเป็นคำถามปลายเปิดและเป็นการถามอย่างกว้าง ๆ เพื่อต้องการเก็บรวบรวมความคิดเห็นจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน

รอบที่ 2 แบบสอบถามในรอบที่ 2 จะพัฒนาจากคำตอบในแบบสอบถามของรอบแรกโดยผู้วิจัยจะรวบรวมความคิดเห็นที่ได้ทั้งหมดเข้าด้วยกันและนำมาวิเคราะห์พิจารณา รวมทั้งคัดข้อมูลที่ซ้ำซ้อนออก จากนั้นก็จัดสร้างเป็นแบบสอบถามรอบที่ 2 ส่งกลับไปยังกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นอีก

ครั้ง แบบสอบถามรอบนี้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนต้องลงมติจัดระดับความสำคัญของแต่ละข้อในรูปแบบของการให้เปอร์เซ็นต์หรือแบบมาตราวัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) รวมทั้งเขียนเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อลงในช่องว่างที่เว้นไว้ตอนท้ายประโยค นอกจากนี้หากมีคำถามข้อใดที่ไม่ชัดเจนหรือควรมีการแก้ไขสำนวน ผู้เชี่ยวชาญสามารถเขียนคำแนะนำลงในช่องว่างดังกล่าวได้อีกด้วย ซึ่งบางครั้งผู้วิจัยอาจไม่ได้เริ่มต้นด้วยการส่งแบบสอบถามปลายเปิดเหมือนอย่างในรอบแรก แต่สร้างแบบสอบถามฉบับแรกในลักษณะคล้ายๆ กับแบบสอบถามที่ 2 และสร้างคำถามเกี่ยวกับปัญหาที่กำลังวิจัยขึ้นเอง แล้วจึงส่งไปยังกลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อขอให้จัดระดับความสำคัญของแต่ละข้อ แบบสอบถามในลักษณะนี้ผู้วิจัยควรให้มีคำถามปลายเปิดในตอนท้ายเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมได้

รอบที่ 3 หลังจากได้รับแบบสอบถามรอบที่ 2 จากผู้เชี่ยวชาญคืนแล้ว ผู้วิจัยจะนำคำตอบแต่ละข้อคำนวณหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) แล้วสร้างแบบสอบถามใหม่โดยใช้ข้อความเดียวกับแบบสอบถามรอบที่ 2 เพียงแต่เพิ่มตำแหน่งมัธยฐานค่าพิสัยระหว่างควอไทล์แต่ตำแหน่งที่ผู้ตอบท่านนั้นๆ ได้ตอบในแบบสอบถามฉบับรอบที่ 2 แล้วส่งกลับไปให้ผู้ตอบท่านนั้นๆ อีกครั้งหนึ่ง จุดประสงค์ของแบบสอบถามรอบนี้เพื่อให้ผู้ตอบได้เห็นความแตกต่างระหว่างคำตอบเดิมของตัวเอง มัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ของคำตอบที่ได้จากกลุ่มผู้ตอบทั้งหมด แล้วพิจารณาบททวนอีกครั้งว่าต้องการยืนยันคำตอบเดิมหรือต้องการเปลี่ยนแปลงคำตอบใหม่ หากต้องการยืนยันคำตอบเดิมก็ได้รับการขอร้องให้เขียนเหตุผลสั้นๆ ลงตอนท้ายของแต่ละข้อด้วย การส่งแบบสอบถามในรอบนี้นั้นจะจัดส่งไปให้กับผู้ที่ตอบและส่งคืนแบบสอบถามรอบที่ 2 แล้วเท่านั้น

รอบที่ 4 ผู้วิจัยจะทำตามขั้นตอนเดียวกับรอบที่ 3 คือ คำนวณหาค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์จากคำตอบที่ได้มาใหม่ แล้วใส่ลงในแบบสอบถามที่มีรูปแบบและเนื้อหาเช่นเดียวกับฉบับในรอบที่ 3 รวมทั้งใส่ตำแหน่งของผู้ตอบท่านนั้นๆ ในฉบับที่ 3 ด้วย จากนั้นส่งไปให้ผู้ตอบพิจารณาบททวนคำตอบอีกครั้ง โดยทั่วๆ ไปมักจะตัดการส่งแบบสอบถามในรอบที่ 4 แล้วใช้ผลที่ได้ในรอบที่ 3 พิจารณาเสนอผลการวิจัย เพราะความคิดเห็นในรอบที่ 3 และรอบที่ 4 มีความแตกต่างกันน้อยมาก

เทคนิคเดลฟายมีข้อดีและข้อจำกัดพอจะสรุปได้ ดังนี้ (ประกิจ หงส์แสนยาธรรม. 2552: 146; อ้างอิงจาก สุวิมล ว่องวานิช. 2548: 239-240)

ข้อดีของเทคนิคเดลฟาย

1. เป็นเทคนิคที่ไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้ให้ข้อมูล สามารถเก็บเป็นความลับได้
2. สามารถรวบรวมความเห็นจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากได้ โดยไม่ต้องเสียเวลาจัดการประชุม ทำให้ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย ลดข้อจำกัดในการเดินทางของผู้วิจัย
3. ข้อมูลที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมีความน่าเชื่อถือ เพราะผู้เชี่ยวชาญสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ไม่ถูกครอบงำทางความคิด

4. ข้อมูลที่ได้จะเป็นคำตอบที่มีความน่าเชื่อถือ เพราะผ่านการไตร่ตรองอย่างรอบคอบหลายขั้นตอน
5. เป็นกระบวนการกลุ่มที่มีปฏิสัมพันธ์ทางความคิด เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แม้จะไม่มี การเผชิญหน้า
6. สามารถกำหนดระดับความสอดคล้องทางความคิดโดยอธิบายได้ด้วยสถิติ

ข้อจำกัดของเทคนิคเดลฟาย

1. การใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามหลายรอบ ทำให้ผู้เชี่ยวชาญรู้สึกถูกรบกวนมากเกินไป และไม่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามรอบต่อไป
2. การปิดกั้นมุมมองของผู้เชี่ยวชาญโดยการจำกัดกรอบความคิดผู้เชี่ยวชาญให้อยู่ภายในกรอบความคิดที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเท่านั้น
3. ผู้วิจัยอาจขาดความรอบคอบหรือมีความลำเอียงในการพิจารณาวิเคราะห์คำตอบที่ได้ในแต่ละรอบ
4. มีความเป็นไปได้ที่แบบสอบถามที่ส่งไปสูญหายระหว่างทางหรือไม่ได้รับคำตอบกลับมาครบในแต่ละรอบ
5. คำตอบอาจมีความลำเอียงหากผู้เชี่ยวชาญถูกกำหนดโดยไม่เป็นตัวแทนของประชากร
6. การวิเคราะห์เนื้อหาและการนำเสนอผลโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นงานที่ยุ่งยากและใช้เวลามากกว่ากระบวนการกลุ่มอื่นๆ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555–2559)

การจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของประเทศไทย นับตั้งแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 จนถึงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 มีพัฒนาการมาอย่างต่อเนื่องภายใต้สถานการณ์ เงื่อนไข และการเปลี่ยนแปลงในมิติต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของการวางแผนพัฒนาประเทศที่ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมและมุ่งให้ “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” พร้อมทั้งปรับเปลี่ยนวิธีการพัฒนาเป็นบูรณาการแบบองค์รวมเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่สมดุล ต่อมาแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ได้บัญญัติ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” เป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาและบริหารประเทศควบคู่ไปกับกระบวนการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวมที่มี “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 สำหรับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ยังคงน้อมนำ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นแนวทางปฏิบัติและให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่ยืด “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8-9 และการพัฒนาที่สมดุลทั้งคน สังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม โดยมีการเตรียม “ระบบภูมิคุ้มกัน” ด้วยการเสริมสร้างความเข้มแข็งของทุนที่มีอยู่ในประเทศและการบริหารจัดการความเสี่ยงให้พร้อมรับ

ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายในประเทศ เพื่อมุ่งสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนและความอยู่เย็นเป็นสุขของคนไทยทุกคน

ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 สังคมไทยได้น้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวางทุกภาคส่วน ส่งผลให้ประเทศไทยเข้มแข็งมีภูมิคุ้มกันสูงขึ้น ในหลายด้านและสามารถปรับตัวรับกับภาวะวิกฤตเศรษฐกิจโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ สะท้อนได้จากดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขของคนไทยโดยรวมที่ไม่ได้รับผลกระทบและอยู่ระหว่างร้อยละ 66.68 มีปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง การมีงานทำ ความเข้มแข็งของชุมชนและความอบอุ่นของครอบครัว ที่ส่งผลดีต่อความอยู่เย็นเป็นสุข อย่างไรก็ตามปัจจัยที่ยังเป็นอุปสรรค ได้แก่ ความสมานฉันท์ในสังคม สภาพแวดล้อมและระบบนิเวศขาดความสมดุล ความเสี่ยงจากปัญหาเสียดินที่เพิ่มขึ้น รวมถึงสุขภาพของคนไทยลดลงจากคุณภาพการศึกษาที่เป็นปัญหาสอดคล้องกับการติดตามประเมินผลการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ที่ประสบความสำเร็จน่าพอใจ เศรษฐกิจของประเทศไทยเข้มแข็งและเริ่มเติบโตอย่างมีคุณภาพ การขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 7.8 ในปี 2553 หลังจากชะลอตัวอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ 5.1 ในปี 2549 และหดตัวลงร้อยละ 2.3 ในปี 2552 คุณภาพชีวิตของคนไทยดีขึ้นมีหลักประกันความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมที่หลากหลาย และความยากจนลดลง แต่ต้องให้ความสำคัญต่อเนื่องกับการพัฒนาคุณภาพคนและสังคม การสร้างความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และความโปร่งใสในการบริหารจัดการภาครัฐ รวมทั้งการสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมและการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนา เพื่อลดความเหลื่อมล้ำในสังคมไทย

การพัฒนาในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ประเทศไทยจะต้องเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งภายนอกและภายในประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็วและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เป็นทั้งโอกาสและความเสี่ยงต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะข้อผูกพันที่จะเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 จึงจำเป็นต้องนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นมาใช้ในการเตรียมความพร้อมให้แก่คน สังคมและระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม สามารถพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไปเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทยตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การประเมินสถานการณ์ ความเสี่ยงและการสร้างภูมิคุ้มกันของประเทศ

1. สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศ

ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งในระดับโลกและภายในประเทศ ซึ่งมีผลกระทบทั้งที่เป็นโอกาสและความเสี่ยงต่อการพัฒนาประเทศ ดังนี้

1.1 การเปลี่ยนแปลงสำคัญระดับโลก

1. กฎ กติกาใหม่ของโลกหลายด้านส่งผลให้ทุกประเทศต้องปรับตัว วิกฤตเศรษฐกิจและการเงินของโลกที่ผ่านมาได้ส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนกฎระเบียบในการบริหารจัดการเศรษฐกิจโลกทั้งด้านการค้า การลงทุน การเงิน สิ่งแวดล้อม และสังคมเพื่อการจัดระเบียบ

ใหม่ที่สำคัญของโลก ครอบคลุมถึงกฎ ระเบียบด้านการค้า และการลงทุนที่เน้นสร้างความโปร่งใส และแก้ปัญหาโลกร้อนมากขึ้น การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ความร่วมมือระหว่างประเทศ และการกำกับดูแลด้านการเงินที่เข้มงวดมากขึ้น พันธกรณีและข้อตกลงเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มาตรการทางการค้าที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาโลกร้อนและกฎระเบียบด้านสังคมมีบทบาทสำคัญมากขึ้น โดยเฉพาะด้านสิทธิมนุษยชนที่ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้เกิดความเคารพและรักษาศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน กฎ กติกาใหม่เหล่านี้จะเป็นเครื่องมือในการต่อรองทางการค้าที่ผลักดันผู้ประกอบการไทยให้จำเป็นต้องยกระดับการผลิตให้ได้มาตรฐานที่กำหนดเพื่อสามารถแข่งขันได้ ข้อตกลงระหว่างประเทศด้านสิ่งแวดล้อม สิทธิมนุษยชน และธรรมาภิบาลจะเป็นแรงกดดันให้ต้องปรับกระบวนการผลิตที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ให้ความสำคัญกับการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมและการสร้างความเป็นธรรมในการแข่งขันให้สูงขึ้น

2. การปรับตัวเข้าสู่เศรษฐกิจโลกแบบหลายศูนย์กลาง รวมทั้งภูมิภาคเอเชียทวีความสำคัญเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ อาทิ ฮองกง เกาหลี สิงคโปร์ ไต้หวันและกลุ่มประเทศอาเซียน ที่มีแนวโน้มเป็นศูนย์กลางการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมโลก ขณะที่นโยบายการเปิดประเทศของจีน รัสเซีย พลวัตการขยายตัวของบราซิลและอินเดีย และการเพิ่มขึ้นของชนชั้นกลางในภูมิภาคเอเชียจะเพิ่มกำลังซื้อในตลาดโลก นอกจากนี้ การรวมกลุ่มเศรษฐกิจที่สำคัญต่อประเทศไทยในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้แก่ การรวมกลุ่มในภูมิภาคเอเชีย ภายใต้กรอบการค้าเสรีของอาเซียนกับจีน ญี่ปุ่นและอินเดีย และการเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 รวมทั้งกรอบความร่วมมืออื่นๆ อาทิ กรอบความร่วมมือเอเชีย-แปซิฟิก จะมีผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของไทยซึ่งต้องมีการเตรียมความพร้อมในหลายด้าน โดยเฉพาะการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการพัฒนาเทคโนโลยีต่างๆ

3. การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลกอย่างต่อเนื่อง ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ประชากรสูงอายุในโลกจะเพิ่มขึ้นอีก 81.9 ล้านคน และการเป็นสังคมผู้สูงอายุของประเทศสำคัญๆ ในโลก มีผลกระทบต่อการเคลื่อนย้ายกำลังคนข้ามประเทศ เกิดความหลากหลายทางวัฒนธรรม ขณะที่โครงสร้างการผลิตเปลี่ยนจากการใช้แรงงานเข้มข้นเป็นการใช้องค์ความรู้และเทคโนโลยีมากขึ้น ทำให้การพัฒนาคนมุ่งสร้างให้มีความรู้ ทักษะ และความชำนาญ ควบคู่ไปกับการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อใช้ทดแทนกำลังแรงงานที่ขาดแคลน ขณะเดียวกันประเทศที่เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุจะมีรายจ่ายด้านสุขภาพเพิ่มขึ้น ทำให้งบประมาณสำหรับการลงทุนพัฒนาด้านอื่นๆ ลดลง

4. การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกส่งผลให้สภาพภูมิอากาศแปรปรวน ในช่วง 30 ปีที่ผ่านมาอุณหภูมิโลกสูงขึ้นโดยเฉลี่ย 0.2 องศาเซลเซียสต่อทศวรรษ ส่งผลให้สภาพภูมิอากาศแปรปรวนก่อให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติบ่อยครั้งและทวีความรุนแรง อาทิ แผ่นดินไหว ดินถล่ม ภูเขาไฟระเบิด อุทกภัย วาตภัย ภัยแล้ง ไฟป่า ระบบนิเวศในหลายพื้นที่ของโลกอ่อนแอ สูญเสียพันธุ์พืชและสัตว์ พื้นผิวโลกเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ โดยเฉพาะการสูญเสียพื้นที่ชายฝั่งเนื่องจากระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น นำไปสู่การย้ายถิ่นของประชากรที่อยู่อาศัยบริเวณชายฝั่งทะเล

รวมทั้งสร้างความเสียหายต่อโครงสร้างพื้นฐาน เขตท้องที่เยว เขตอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนสูง บริเวณพื้นที่ชายฝั่ง โรคระบาดเพิ่มขึ้นก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพของประชากร รวมทั้งการระบาดของโรคและแมลงศัตรูพืชจากสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง สร้างความเสียหายแก่ผลผลิตทางการเกษตรและธัญญาหารของโลก รวมทั้งกระทบต่อภาคสังคม อาทิ ความยากจน การอพยพย้ายถิ่นและการแย่งชิงทรัพยากร

5. ความมั่นคงทางอาหารและพลังงานของโลกมีแนวโน้มจะเป็นปัญหาสำคัญ ต้องการพืชพลังงาน สินค้าเกษตรและอาหารมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากการเพิ่มประชากรโลก แต่การผลิตพืชอาหารลดลงด้วยข้อจำกัดด้านพื้นที่ เทคโนโลยีที่มีอยู่ และการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างการผลิตพืชอาหารและพืชพลังงานในอนาคต ส่งผลให้ผลผลิตอาหารสู่ตลาดลดลง ไม่เพียงพอกับความต้องการของประชากรโลก หรือมีราคาสูงเกินกว่ากำลังซื้อ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศยากจน อาจนำไปสู่การเกิดวิกฤตอาหารโลก

6. ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมรวมทั้งตอบสนองต่อการดำรงชีวิตของประชาชนมากยิ่งขึ้น ทั้งเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร นานาเทคโนโลยี เทคโนโลยีชีวภาพ และเทคโนโลยีเกี่ยวกับการทำงานของสมองและจิตที่เป็นทั้งโอกาสหรือภัยคุกคามในการพัฒนา อาทิ การจารกรรมข้อมูลธุรกิจหรือข้อมูลส่วนบุคคล ประเทศที่พัฒนาเทคโนโลยีได้ช้าจะกลายเป็นผู้ซื้อและมีผลิตภาพต่ำ ไม่สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นๆ และการเข้าถึงเทคโนโลยีที่ไม่เท่าเทียมกันของกลุ่มคนในสังคมจะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนา จึงเป็นความท้าทายในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและลดความเหลื่อมล้ำ

7. การก่อการร้ายสากล เป็นภัยคุกคามประชาคมโลก การก่อการร้ายและอาชญากรรมข้ามชาติมีแนวโน้มขยายตัวทั่วโลกและรุนแรง มีรูปแบบและโครงข่ายที่ซับซ้อนมากขึ้นส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ต้องเตรียมความพร้อมในการควบคุมปัจจัยที่เกื้อหนุนการก่อการร้ายและสร้างความร่วมมือในเวทีระหว่างประเทศเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาติจากภัยก่อการร้าย

1.2 การเปลี่ยนแปลงภายในประเทศ

1. การเปลี่ยนแปลงสภาวะด้านเศรษฐกิจ อัตราการขยายตัวและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศไทยอยู่ในเกณฑ์ดี ภาคอุตสาหกรรมเป็นภาคการผลิตที่มีบทบาทสูง ภาคเกษตรเป็นแหล่งสร้างรายได้หลักของประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศและเป็นฐานในการสร้างมูลค่าเพิ่มของภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการมีบทบาทสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่เศรษฐกิจ ขณะที่การเชื่อมโยงเศรษฐกิจในประเทศกับต่างประเทศทำให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ โดยเฉพาะด้านการค้าและการลงทุน สำหรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศยังคงมีบทบาทสำคัญต่อการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจไทย แต่ภาวะเศรษฐกิจโลกที่ตกต่ำและขีดความสามารถในการแข่งขันลดลง ทำให้บทบาทของการลงทุนในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจมีแนวโน้มลดลง อย่างไรก็ตามระบบเศรษฐกิจของไทยมีความอ่อนแอด้านปัจจัยสนับสนุนในส่วนของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คุณภาพการบริการของโครงสร้างพื้นฐาน กฎหมาย กฎและระเบียบ

ทางเศรษฐกิจที่ไม่เอื้อต่อการจัดระบบการแข่งขันที่เป็นธรรมและเหมาะสมกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ

2. การเปลี่ยนแปลงสถานะด้านสังคม ประเทศไทยก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุจากการมีโครงสร้างประชากรที่วัยสูงอายุเพิ่มขึ้น วัยเด็กและวัยแรงงานลดลง คนไทยได้รับการพัฒนาศักยภาพทุกช่วงวัยแต่มีปัญหาคุณภาพการศึกษาและระดับสติปัญญาของเด็ก พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ และผลิตภาพแรงงานต่ำ ประชาชนได้รับการคุ้มครองทางสังคมเพิ่มขึ้นและมีการจัดสวัสดิการทางสังคมในหลายรูปแบบ แต่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสยังไม่สามารถเข้าถึงบริการทางสังคมได้อย่างทั่วถึง ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ของประชากรและโอกาสการเข้าถึงทรัพยากรเป็นปัญหาการพัฒนาประเทศ สังคมไทยเผชิญวิกฤตความเสื่อมถอยด้านคุณธรรมและจริยธรรม และมีการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย รวมถึงเผชิญปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดและการเพิ่มขึ้นของการพนันโดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชน แต่คนไทยตื่นตัวทางการเมืองและให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบต่อสังคมและธรรมาภิบาลมากขึ้น

3. การเปลี่ยนแปลงสถานะด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทุนทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศส่งผลซ้ำเติมให้ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรุนแรง กระทบต่อผลผลิตภาคเกษตรและความยากจน การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ขณะที่ความขัดแย้งทางนโยบายในการบูรณาการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามประเทศไทยยังมีความมั่นคงด้านอาหาร แม้จะต้องเผชิญกับความท้าทายจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศและความต้องการพืชพลังงาน

4. การเปลี่ยนแปลงสถานะด้านการบริหารจัดการการพัฒนาประเทศ ประชาชนมีความตื่นตัวทางการเมืองสูงขึ้น แต่ความขัดแย้งทางการเมือง ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังคงอยู่และส่งผลต่อเศรษฐกิจ การดำรงชีวิตของประชาชน และความเชื่อมั่นของนานาชาติ รวมทั้งความสงบสุขของสังคมไทย ขณะที่ประสิทธิภาพภาครัฐมีการเปลี่ยนแปลงในภาพรวมที่ดีขึ้น แต่ขีดความสามารถในการป้องกันการทุจริตต้องปรับปรุง การกระจายอำนาจประสบความสำเร็จในเรื่องการเพิ่มรายได้ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่มีความล่าช้าในการถ่ายโอนภารกิจและมีความไม่ชัดเจนในการแบ่งบทบาทหน้าที่กับราชการส่วนกลางขณะเดียวกันการคอร์รัปชันยังคงเป็นปัญหาสำคัญของไทยและเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ

2. การประเมินความเสี่ยง

ประเทศไทยจะเผชิญกับความเสี่ยงที่ต้องเตรียมการสร้างภูมิคุ้มกันให้ประเทศพร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพ 6 ประการ ดังนี้

2.1 การบริหารภาครัฐอ่อนแอ ไม่สามารถขับเคลื่อนการบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพ อำนาจรัฐถูกใช้เพื่อผลประโยชน์ของคนบางกลุ่ม ความสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐกับภาคประชาชน และระหว่างประชาชนกับประชาชนในบางพื้นที่มีช่องว่างมากขึ้น ประชาชนมีส่วน

ร่วมในการให้ข้อคิดเห็นแต่การมีส่วนร่วมตัดสินใจในระดับนโยบายมีน้อย เจ้าหน้าที่รัฐย่อหย่อนในการปฏิบัติตามหน้าที่ การบังคับใช้กฎหมายไม่จริงจัง ขณะที่ดัชนีภาพลักษณ์การคอร์รัปชันชี้ให้เห็นว่ายังคงมีการทุจริตประพาศิชอบและไม่โปร่งใส นำไปสู่ความเหลื่อมล้ำและไม่เป็นธรรมในมิติเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ส่งผลกระทบต่อความเชื่อถือของต่างชาติที่มีต่อประเทศไทย

2.2 โครงสร้างทางเศรษฐกิจไม่สามารถรองรับการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน เศรษฐกิจไทยยังคงพึ่งพาเศรษฐกิจภายนอกประเทศ ทั้งการส่งออกสินค้า การลงทุนและการนำเข้าพลังงานจากต่างประเทศอย่างมาก จึงมีความอ่อนไหวต่อความผันผวนของเศรษฐกิจโลกและปัจจัยแวดล้อมโลกที่เปลี่ยนแปลงไป การขยายตัวทางเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับปัจจัยการผลิตดั้งเดิมโดยเฉพาะทุน และแรงงานราคาถูกที่มีผลผลิตภาพการผลิตต่ำ เป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก ขณะที่เศรษฐกิจในประเทศยังมีความเหลื่อมล้ำ ประชาชนระดับฐานรากซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในภาคเกษตรมีรายได้น้อยเมื่อเทียบกับนอกภาคเกษตร ประสบความยากจนและมีปัญหาหนี้สินเป็นปัจจัยบั่นทอนความเข้มแข็งของเศรษฐกิจไทย

2.3 โครงสร้างประชากรที่มีวัยสูงอายุเพิ่มขึ้น ขณะที่ประชากรวัยเด็กและวัยแรงงานลดลง ประเทศไทยจะเป็นสังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ในปี 2568 ขณะที่สัดส่วนประชากรวัยเด็กและวัยแรงงานลดลงอย่างต่อเนื่องในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 อาจกระทบต่อความต้องการแรงงานในระบบเศรษฐกิจในอนาคต การแข่งขันเพื่อแย่งชิงแรงงานจะมีมากขึ้น โดยเฉพาะแรงงานคุณภาพภาครัฐและครัวเรือนจะมีการค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการดูแลและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในด้านต่าง ๆ ส่งผลต่อการงบประมาณของภาครัฐ และค่าใช้จ่ายของครัวเรือนในการดูแลสุขภาพอนามัย และการจัดสวัสดิการทางสังคม

2.4 ค่านิยมที่ดั่งามเสื่อมถอยและประเพณีดั้งเดิมถูกบิดเบือน เนื่องด้วยการเปลี่ยนแปลงภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ ส่งผลให้สังคมไทยมีความเป็นวัตถุนิยม ให้ความสำคัญกับศีลธรรมและวัฒนธรรมที่ดั่งามลดลง ทั้งการดำรงชีวิตประจำวัน การใช้ชีวิตและความสัมพันธ์กับผู้อื่น มุ่งหารายได้เพื่อสนองความต้องการบริโภค การช่วยเหลือเกื้อกูลกันลดลง ความมีน้ำใจไมตรีน้อยลง แ่่งแย่ง เอาัดเอาเปรียบกันขาดความสามัคคี ไม่เคารพสิทธิผู้อื่น และขาดการยึดถือประโยชน์ส่วนรวม

2.5 ฐานทรัพยากรธรรมชาติและสภาพแวดล้อมของประเทศมีแนวโน้มเสื่อมโทรมรุนแรง จากการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านกายภาพ การใช้ประโยชน์ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งผลให้สถานการณ์และแนวโน้มความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทวีความรุนแรง โดยเฉพาะน้ำท่วม ภัยแล้ง การใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง ไม่คุ้มค่า และปริมาณของเสียที่เพิ่มขึ้น นำไปสู่ความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ รวมไปถึงการกัดเซาะชายฝั่งอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ภัยพิบัติจะเกิดขึ้นบ่อยครั้ง กระทบต่อฐานการผลิตภาคเกษตร ความมั่นคงด้านอาหาร พลังงาน สุขภาวะและคุณภาพชีวิตของประชาชน

2.6 ประเทศไทยยังคงมีความเสี่ยงด้านความมั่นคง ทั้งที่มาจากปัญหาการก่อความไม่สงบในประเทศ ปัญหาการก่อการร้าย วิกฤตเศรษฐกิจและการแข่งขันด้านต่างๆ ในเวทีระหว่างประเทศรวมทั้ง ภัยพิบัติที่เกิดจากมนุษย์และธรรมชาติมีความรุนแรงและผลกระทบสูงในระยะต่อไป เป็นประเด็นท้าทายต่อการบริหารจัดการความเสี่ยงทั้งการบริหารวิกฤต การเตรียมความพร้อมเพื่อตอบสนองอย่างฉับไวและการบริหารจัดการในภาวะฉุกเฉิน รวมทั้งการเสริมสร้างศักยภาพของประเทศให้มีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและสามารถแข่งขันได้ในเวทีโลกอย่างต่อเนื่อง

3. การสร้างภูมิคุ้มกันของประเทศ

เพื่อให้ประเทศไทยสามารถรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องสร้างและใช้ประโยชน์จากภูมิคุ้มกันประเทศ ๕ ประการ ดังนี้

3.1 ประเทศไทยมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นสถาบันหลักที่ยึดโยงคนในชาติให้เกาะเกี่ยวกันอย่างแน่นแฟ้น เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของคนในสังคม โดยเฉพาะรัชกาลปัจจุบันที่ทรงเป็นแบบอย่างของการดำรงชีวิตบนทางสายกลางและความพอเพียง ทรงยึดมั่นในประโยชน์สุขของพสกนิกรในทุกด้าน

3.2 การพัฒนาประเทศให้อยู่บนฐานความรู้และเทคโนโลยีที่ทันสมัย การวิจัยพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญสำหรับการพัฒนาประเทศ ในการปรับเปลี่ยนการผลิตจากการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เงินทุน และแรงงานที่มีผลิตภาพต่ำ ไปสู่การใช้ความรู้และความชำนาญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

3.3 สังคมไทยมีค่านิยมและวัฒนธรรมที่ดีงาม ยึดโยงคนไทยให้เป็นปึกแผ่น ลดอิทธิพลของความทันสมัยและความขัดแย้งในสังคมไทย ประชาชนนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน ครอบคลุมพร้อมเพาความเป็นไทยที่มีจิตสำนึกและอัตลักษณ์ให้บุตรหลานได้ตระหนักถึงรากเหง้าของตนเอง

3.4 ภาคการเกษตรเป็นฐานรายได้หลักและความมั่นคงด้านอาหารของประเทศ ก่อให้เกิดประโยชน์หลายด้าน ทั้งแหล่งสร้างงาน แหล่งผลิตอาหาร และเชื่อมโยงวิถีชีวิตของสังคมไทยมีส่วนสำคัญในการลดความยากจน สร้างงาน และลดผลกระทบจากภาวะโลกร้อน

3.5 ชุมชนท้องถิ่นเป็นกลไกที่มีความสามารถในการบริหารจัดการ มีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและเชื่อมโยงกันเป็นสังคมสวัสดิการ เป็นพลังหลักในการพัฒนาฐานรากของประเทศให้มั่นคง ชุมชนพึ่งตนเองสามารถบรรเทาปัญหาเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในระดับท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวคิดและทิศทางการพัฒนาประเทศ

1. แนวคิดหลัก

ภายใต้สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งภายนอกและภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่อทิศทางการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต จำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาที่

เหมาะสม ขณะที่การทบทวนผลการพัฒนาประเทศในระยะที่ผ่านมาสะท้อนปัญหาเชิงโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจ สังคมสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการประเทศที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในระยะยาว ทั้งมีความเสี่ยงในหลายมิติที่อาจทำให้เกิดปัญหาต่างๆ รุนแรงมากขึ้น การพัฒนาประเทศในอนาคต จึงจำเป็นต้องเตรียมพร้อมและสร้างภูมิคุ้มกันของประเทศให้เข้มแข็งภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้อย่างมั่นคงกรอบแนวคิดการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จึงมีแนวคิดที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8-10 โดยยังคงยึดหลักการปฏิบัติตาม “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” และขับเคลื่อนให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในทุกภาคส่วน ทุกระดับ ยึดแนวคิดการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวม ที่มี “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” มีการเชื่อมโยงทุกมิติของการพัฒนาอย่างบูรณาการ ทั้งมิติตัวคน สังคมเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และการเมือง เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันให้พร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งในระดับปัจเจก ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ขณะเดียวกันให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมในกระบวนการพัฒนาประเทศ

2. ทิศทางการพัฒนาประเทศ

การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้ตระหนักถึงสถานการณ์และความเสี่ยงซึ่งเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกและภายในประเทศ โดยเฉพาะภาวะผันผวนด้านเศรษฐกิจพลังงาน และภูมิอากาศ ที่เป็นไปอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบอย่างชัดเจนต่อประเทศไทยทั้งเชิงบวกและลบ ดังนั้น ทิศทางการบริหารจัดการประเทศภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จึงเป็นการใช้จุดแข็งและศักยภาพที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศเพื่อสร้างความเข้มแข็งและรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศที่เน้นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของฐานการผลิตภาคเกษตร และการประกอบกิจการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ขณะเดียวกัน จำเป็นต้องปรับตัวในการเชื่อมโยงกับระบบเศรษฐกิจโลกและภูมิภาค ซึ่งประเทศไทยมีพันธกรณีภายใต้กรอบความร่วมมือต่างๆ เพื่อสามารถใช้โอกาสที่เกิดขึ้นและเพิ่มภูมิคุ้มกันของทุนที่มีอยู่ในสังคมไทยได้อย่างเหมาะสม พร้อมก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 ขณะเดียวกัน จำเป็นต้องสร้างความพร้อมสำหรับเชื่อมโยงด้านกายภาพทั้งโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ ควบคู่กับการยกระดับคุณภาพคน การเสริมสร้างองค์ความรู้ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย

การกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จึงเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันในมิติต่างๆ เพื่อให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน โดยนำทุนของประเทศที่มีศักยภาพมาใช้ประโยชน์อย่างบูรณาการและเกื้อกูลกัน พร้อมทั้งเสริมสร้างให้แข็งแกร่งเพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศที่สำคัญ ได้แก่ การเสริมสร้างทุนสังคม (ทุนมนุษย์ ทุนสังคม

ทุนทางวัฒนธรรม) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยสู่สังคมคุณภาพ มุ่งสร้างภูมิคุ้มกันตั้งแต่ระดับปัจเจก ครอบครัว และชุมชน สามารถจัดการความเสี่ยง และปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม สำหรับการเสริมสร้างทุนเศรษฐกิจ (ทุนกายภาพ ทุนทางการเงิน) มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจภายใน ประเทศให้เข้มแข็ง โดยใช้ภูมิปัญญา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ ให้ความสำคัญกับการปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ การผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีการเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคต่างๆ บนพื้นฐานการพึ่งพาซึ่งกันและกัน ในส่วนการเสริมสร้างทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้ความสำคัญกับการสร้างความมั่นคงด้านอาหาร การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตร มุ่งสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การเตรียมความพร้อมรองรับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ รวมทั้งการสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้า จากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อม ควบคู่ไปกับการเพิ่มบทบาทไทยในเวทีประชาคมโลก

ขณะเดียวกัน จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการประเทศเพื่อสร้างความเป็นธรรมในสังคม ให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบราชการและข้าราชการโดยยึดหลักธรรมาภิบาล เพิ่มประสิทธิภาพการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พัฒนาระบบและกลไกการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบอย่างมีส่วนร่วม ส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับมีโอกาสเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมและสร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงทรัพยากร ควบคู่ไปกับปลูกจิตสำนึก ค่านิยมประชาธิปไตยและธรรมาภิบาลแก่ประชาชนทุกกลุ่ม

วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์และเป้าหมายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เป็นแผนยุทธศาสตร์ที่ชี้นำทิศทางการพัฒนาประเทศระยะกลาง เพื่อมุ่งสู่วิสัยทัศน์ระยะยาวที่ทุกภาคส่วนในสังคมไทยได้เห็นพ้องร่วมกันกำหนดเป็นวิสัยทัศน์ ปี พ.ศ. 2570 ซึ่งกำหนดไว้ว่า “คนไทยภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีมิตรไมตรีบนวิถีชีวิตแห่งความพอเพียง ยึดมั่นในวัฒนธรรมประชาธิปไตย และหลักธรรมาภิบาล การบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานที่ทั่วถึง มีคุณภาพ สังคมมีความปลอดภัยและมั่นคง อยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ดี เกื้อกูลและเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ระบบการผลิตเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน อยู่บนฐานทางเศรษฐกิจที่พึ่งตนเองและแข่งขันได้ในเวทีโลก สามารถอยู่ในประชาคมภูมิภาคและโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี”

1. วิสัยทัศน์และพันธกิจ การพัฒนาประเทศในระยะ 5 ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูง ดังนี้

1.1 วิสัยทัศน์

“สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรมและมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง”

1.2 พันธกิจ

1. สร้างสังคมเป็นธรรมและเป็นสังคมที่มีคุณภาพ ทุกคนมีความมั่นคงในชีวิต ได้รับการคุ้มครองทางสังคมที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค ทุกภาคส่วนได้รับการเสริมพลังให้สามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา ภายใต้ระบบบริหารจัดการภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม

2. พัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีคุณธรรม เรียนรู้ตลอดชีวิต มีทักษะและการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสมในแต่ละช่วงวัย สถาบันทางสังคมและชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็ง สามารถปรับตัวรู้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง

3. พัฒนาระบบการผลิตและบริการให้เข้มแข็งและมีคุณภาพบนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ และภูมิปัญญา สร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน ปรับโครงสร้างการผลิตและการบริโภคให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พร้อมสร้างความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาค เพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม

4. สร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชน รวมทั้งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ

2. วัตถุประสงค์และเป้าหมาย

2.1 วัตถุประสงค์

1. เพื่อเสริมสร้างสังคมที่เป็นธรรมและเป็นสังคมสันติสุข
2. เพื่อพัฒนาคนไทยทุกกลุ่มวัยอย่างเป็นองค์รวมทั้งทางกาย ใจ สติปัญญา อารมณ์ คุณธรรม จริยธรรม และสถาบันทางสังคมมีบทบาทหลักในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ
3. เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีเสถียรภาพ คุณภาพ และยั่งยืน มีความเชื่อมโยงกับเครือข่ายการผลิตสินค้าและบริการบนฐานปัญญา นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ในภูมิภาคอาเซียน มีความมั่นคงทางอาหารและพลังงาน การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การเป็นสังคมคาร์บอนต่ำ
4. เพื่อบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เพียงพอต่อการรักษาสมดุลของระบบนิเวศ และเป็นฐานที่มั่นคงของการพัฒนาประเทศ

2.2 เป้าหมายหลัก

1. ความอยู่เย็นเป็นสุขและความสงบสุขของสังคมไทยเพิ่มขึ้น ความเหลื่อมล้ำในสังคมลดลง สัดส่วนผู้อยู่ใต้เส้นความยากจนลดลง และดัชนีภาพลักษณ์การคอร์รัปชันไม่ต่ำกว่า 5.0 คะแนน

2. คนไทยมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีสุขภาวะดีขึ้น มีคุณธรรม จริยธรรม และสถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งมากขึ้น

3. เศรษฐกิจเติบโตในอัตราที่เหมาะสมตามศักยภาพของประเทศ ให้ความสำคัญกับการเพิ่มผลิตภาพรวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3.0 ต่อปี เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ให้มีไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40.0

4. คุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เพิ่มประสิทธิภาพการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก รวมทั้งเพิ่มพื้นที่ป่าไม้เพื่อรักษาสมดุลของระบบนิเวศ

2.3 ตัวชี้วัด

1. ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุข ดัชนีความสงบสุข สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีรายได้สูงสุดร้อยละ 10.0 กับกลุ่มที่มีรายได้ต่ำร้อยละ 10.0 สัดส่วนผู้อยู่ใต้เส้นความยากจน สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่สามารถเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคม และดัชนีภาพลักษณ์การคอร์รัปชัน

2. จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของคนไทย ผู้เรียนทุกระดับการศึกษามีคุณธรรม จริยธรรม สัดส่วนประชากรที่เข้าถึงโครงข่ายคมนาคมและอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง จำนวนบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา อัตราการป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อ และดัชนีความอบอุ่นของครอบครัว

3. อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ อัตราเงินเฟ้อ ผลิตภาพการผลิตรวม อันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ สัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

4. คุณภาพน้ำและอากาศ ร้อยละของพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่ประเทศ และสัดส่วนการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อหัวเปรียบเทียบกับลำดับขั้นการพัฒนาที่แสดงโดยผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว

ยุทธศาสตร์การพัฒนา

การพัฒนาประเทศให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข เศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็ว คาดการณ์ได้ยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การพัฒนาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้กำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เหมาะสม โดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยง และเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็งควบคู่ไปกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่าง

เป็นธรรม รวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้ และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่สำคัญในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มีดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน
3. ยุทธศาสตร์ความเข้มแข็งภาคเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงาน
4. ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน
5. ยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม
6. ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ให้

การบริหารจัดการแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สู่การปฏิบัติ

การบริหารจัดการแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สู่การปฏิบัติให้เกิดประสิทธิภาพ ให้ความสำคัญกับการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศโดยยึดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เป็นกรอบทิศทางหลัก และแปลงสู่การปฏิบัติในระดับต่างๆ ที่สอดคล้องกับสภาพภูมิสังคม และกระจายการพัฒนางสู่พื้นที่ โดยยึดหลักการพัฒนาพื้นที่ภารกิจและการมีส่วนร่วม ให้จังหวัดเป็นพื้นที่ดำเนินการขับเคลื่อนการพัฒนา และเป็นจุดเชื่อมโยงการพัฒนาจากระดับชุมชนสู่ประเทศและประเทศสู่ชุมชน เพิ่มการใช้องค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ให้เป็นเครื่องมือหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาใน ทุกภาคส่วนทั้งระดับพื้นที่ ท้องถิ่นและชุมชนใช้กลไกและเครื่องมือการพัฒนาของภาครัฐ ภาคประชาชน ภาคธุรกิจเอกชน และสื่อมวลชนอย่างบูรณาการให้การขับเคลื่อนเกิดประสิทธิภาพด้วยกระบวนการสร้างเครือข่ายหรือคลัสเตอร์ที่ตอบสนองต่อการแก้ปัญหาและการพัฒนาศักยภาพของพื้นที่ โดยมีแนวทางสำคัญ ดังนี้

1. การสร้างความรู้ความเข้าใจให้ทุกภาคส่วนตระหนักถึงความสำคัญและพร้อมเข้าร่วมในการผลักดันแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ไปสู่การปฏิบัติ โดยจัดทำแนวทางการสื่อสารประชาสัมพันธ์ให้ทุกภาคส่วนตระหนักและยอมรับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สร้างความเข้าใจให้ภาคการเมืองในเป้าประสงค์และแนวทางของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 และผลักดันให้ภาคการเมืองนำประเด็นการพัฒนาสำคัญไปผสมผสานในการจัดทำนโยบาย รวมทั้งจัดทำคู่มือการแปลงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เผยแพร่ให้ภาคีการพัฒนารับรู้และนำไปปฏิบัติ

2. การสร้างเชื่อมโยงระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 นโยบายรัฐบาล แผนการบริหารราชการแผ่นดิน และแผนระดับอื่นๆ โดยกำหนดประเด็นการพัฒนาสำคัญภายใต้ยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ที่เสนอต่อสาธารณะอย่างชัดเจน บูรณาการประเด็นการพัฒนาภายใต้ยุทธศาสตร์ที่มีความเชื่อมโยงกัน และจัดทำเป็นแผนการลงทุนหรือแผนพัฒนาเฉพาะด้านที่ตอบสนองการพัฒนาในหลายมิติเชื่อมโยงแนวคิดพื้นฐาน ยุทธศาสตร์ ประเด็นพัฒนาสำคัญ และแผนพัฒนาเฉพาะด้านภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เข้ากับนโยบายรัฐบาล แผนการบริหาร

ราชการแผ่นดินและแผนระดับต่างๆ จัดทำยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณแบบมีส่วนร่วม โดยบูรณาการสาระสำคัญของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 และการจัดสรรงบประมาณที่สอดคล้องกัน รวมถึงกำหนดแนวทางจัดสรรงบประมาณสนับสนุนแผนพัฒนาจังหวัด /กลุ่มจังหวัด และแผนท้องถิ่นภายใต้แนวทางการพัฒนาภาคที่เชื่อมโยงกับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ตลอดจนผลักดันให้ภาคเอกชนนำประเด็นการพัฒนาสำคัญในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 พิจารณาประกอบการจัดทำแผนการลงทุนทางธุรกิจ

3. การสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการขับเคลื่อนแผนของภาคีการพัฒนาต่างๆ นำการวิจัยเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนการพัฒนา ปรับปรุงกฎหมายต่างๆ ให้เอื้อต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร จัดทำฐานข้อมูลที่ภาคส่วนต่างๆ เข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ง่าย รวมทั้งสร้างช่องทางให้ประชาสังคมมีโอกาสแสดงความคิดเห็นและร่วมกิจกรรมการพัฒนา

4. การเพิ่มประสิทธิภาพกลไกรับผิดชอบการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ที่ชัดเจน สามารถขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ในระดับประเทศและระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สนับสนุนให้เชื่อมโยงคณะกรรมการระดับชาติที่มีอยู่ นำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มาเป็นกรอบดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรมให้จังหวัดเป็นจุดประสานการพัฒนาระดับพื้นที่ รวมทั้งประสานและผลักดันกลไกนอกภาครัฐมีส่วนร่วมขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ มากขึ้น

5. การเสริมสร้างบทบาทของทุกภาคส่วนให้สามารถขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาทิ พัฒนาศักยภาพประชาชนให้มีบทบาทสำคัญในกระบวนการพัฒนา สร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้พร้อมรองรับกับความเปลี่ยนแปลง เสริมสร้างความเข้มแข็งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกรูปแบบ ผลักดันให้สถาบันการศึกษาในพื้นที่เข้าร่วมพัฒนาชุมชนให้มากขึ้น สนับสนุนให้ภาคเอกชนมีบทบาทในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมที่ดี และพัฒนาบุคลากรภาครัฐให้เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

6. การติดตามประเมินผลแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 โดยติดตามความก้าวหน้า ประเมินผลสำเร็จและผลกระทบของการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องตามประเด็นการพัฒนายุทธศาสตร์และผลการพัฒนาในภาพรวม พัฒนากลไกการติดตามประเมินผล แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ทั้งการติดตามประเมินผลการบริหารจัดการแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สู่การปฏิบัติในภาพรวม การติดตามประเมินผลการพัฒนาระดับพื้นที่ และการตรวจสอบของภาคประชาชนให้เข้มแข็ง โดยสนับสนุนให้ภาคประชาชนรวมกลุ่มติดตามความก้าวหน้าตรวจสอบความโปร่งใสและความสำเร็จของโครงการต่างๆ ตลอดจนพัฒนาระบบฐานข้อมูลให้เชื่อมโยงเป็นเครือข่ายในทุกกระดับ ทั้งฐานข้อมูลระดับภาพรวมและระดับพื้นที่

พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528

พระราชบัญญัติ
การกีฬาแห่งประเทศไทย
พ.ศ. ๒๕๒๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๘
เป็นปีที่ ๔๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๘"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๗

(๒) พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๑๑

(๓) พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๑๘

(๔) พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๕๑๙

(๕) พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๒๓

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย

"กรรมการ" หมายความว่า กรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย

"ผู้ว่าการ" หมายความว่า ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย

"รองผู้ว่าการ" หมายความว่า รองผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย

"พนักงาน" หมายความว่า พนักงานของการกีฬาแห่งประเทศไทย และหมายความรวมถึงผู้ว่าการและรองผู้ว่าการด้วย

"ลูกจ้าง" หมายความว่า ลูกจ้างของการกีฬาแห่งประเทศไทย

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา*รักษาการตามพระราชบัญญัติ
นี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้
กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
การจัดตั้ง ทู และทุนสำรอง

มาตรา ๖ ให้จัดตั้งองค์การขึ้นเรียกว่า “การกีฬาแห่งประเทศไทย” เรียกโดยย่อว่า “กกท.”
และให้ใช้ชื่อ เป็นภาษาอังกฤษว่า “SPORTS AUTHORITY OF THAILAND” เรียกโดยย่อว่า “SAT”
และให้มีตราเครื่องหมายของ “กกท.”

รูปลักษณะตราเครื่องหมายตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๗ ให้ กกท. เป็นนิติบุคคล มีสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดใกล้เคียง
และจะจัดตั้งสำนักงานสาขาหรือตัวแทนขึ้น ณ ที่อื่นใดภายใน หรือภายนอกราชอาณาจักรก็ได้ แต่
การตั้งสำนักงานสาขานอกราชอาณาจักรต้องได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๘ กกท. มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (๑) ส่งเสริมการกีฬา
- (๒) ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการกีฬา
- (๓) ศึกษา วิเคราะห์และจัดทำโครงการ แผนงานและสถิติเกี่ยวกับการส่งเสริม

การกีฬา รวมทั้งประเมินผล

- (๔) จัด ช่วยเหลือ แนะนำและร่วมมือในการจัดและดำเนินการการกีฬา
- (๕) สำรวจ จัดสร้างและบูรณะสถานที่สำหรับการกีฬา
- (๖) ติดต่อร่วมมือกับองค์การหรือสมาคมกีฬาทั้งในและนอกราชอาณาจักร
- (๗) สอดส่องและควบคุมการดำเนินกิจการการกีฬา
- (๘) ประกอบกิจการอื่น ๆ อันเกี่ยวกับหรือเพื่อประโยชน์ของการกีฬา

มาตรา ๙ ให้ กกท. มีอำนาจกระทำการกิจการต่าง ๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๘
และ อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

(๑) ถือกรรมสิทธิ์ หรือมีสิทธิครอบครอง หรือมีทรัพย์สินต่าง ๆ สร้าง ซื้อ จัดหา
ขาย จำหน่าย เช่า ให้เช่า เช่าซื้อ ให้เช่าซื้อ ยืม ให้ยืม รับจำนำ รับจำนอง ทำการแลกเปลี่ยน
โอนรับโอน หรือดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินทั้งในและนอกราชอาณาจักร ตลอดจนรับ
ทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้

(๒) กู้หรือยืมเงิน ภายในและภายนอกราชอาณาจักร

(๓) ให้กู้หรือให้ยืมเงินโดยมีหลักประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สินเพื่อประโยชน์แก่
กิจการของ กกท.

มาตรา ๑๐ ทุนของ กกท. ประกอบด้วย

- (๑) เงินและทรัพย์สินที่โอนมาตามมาตรา ๖๖ เมื่อได้หักหนี้สินออกแล้ว
- (๒) เงินที่ได้จากงบประมาณแผ่นดินให้เป็นทุนหรือเพื่อดำเนินงาน
- (๓) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้
- (๔) เงินรายได้ตามมาตรา ๓๗

มาตรา ๑๑ กกท. อาจมีรายได้ดังต่อไปนี้

- (๑) รายได้จากทรัพย์สินของ กกท.
- (๒) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล
- (๓) รายได้จากการจัดการแข่งขันกีฬา
- (๔) รายได้อื่น

มาตรา ๑๒ เงินสำรองของ กกท. ให้ประกอบด้วยเงินสำรองธรรมดาซึ่งตั้งไว้เพื่อขาด เงินสำรองเพื่อการ ใถ่ถอนหนี้สินและเงินสำรองอื่น ๆ ตามความประสงค์แต่ละอย่างโดยเฉพาะ ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

เงินสำรองธรรมดานำออกใช้ได้ก็แต่โดยมติของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๓ ทรัพย์สินของ กกท. ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

หมวด ๒

คณะกรรมการและผู้ว่าการ

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย” ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา*เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงกลาโหมหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้แทน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการหรือผู้แทน อธิบดีกรมพลศึกษา ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณหรือผู้แทน ผู้แทนคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ผู้แทนคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยและบุคคลอื่นอีกไม่เกินสิบคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ และผู้ว่าการเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๕ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งต้องไม่เป็นพนักงานหรือลูกจ้างและต้องมีคุณสมบัติและ ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจด้วย

มาตรา ๑๖ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปีในกรณีที่กรรมการซึ่ง คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระหรือในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งดำรงตำแหน่งแทนหรือเป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว

เมื่อครบกำหนดตามวาระดังกล่าวในวาระหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่ง

ได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๑๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๖ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ขาดการประชุมคณะกรรมการเกินสามครั้งติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร
- (๖) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๕

มาตรา ๑๘ เพื่อประโยชน์แห่งกิจการของ กกท. ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการเพื่อ ดำเนินกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดของ กกท. แล้วรายงานต่อคณะกรรมการ มาตรา ๑๙ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่ง กิจการของ กกท. อำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

- (๑) ออกข้อบังคับหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๘ และมาตรา ๙
- (๒) ออกข้อบังคับว่าด้วยการประชุมและการดำเนินกิจการของคณะกรรมการและ คณะอนุกรรมการ
- (๓) ออกข้อบังคับว่าด้วยการจัดแบ่งส่วนงานของ กกท. และออกข้อบังคับว่าด้วย การบริหารงานต่าง ๆ ของ กกท.
- (๔) ออกข้อบังคับว่าด้วยการปฏิบัติงานของผู้ว่าการ และการมอบให้ผู้อื่นปฏิบัติงาน แทนผู้ว่าการ
- (๕) ออกข้อบังคับกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินอื่น ๆ ของ พนักงานและลูกจ้าง
- (๖) ออกข้อบังคับว่าด้วยการบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนเงินเดือนหรือค่าจ้าง การ ถอดถอน ระเบียบวินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์การลงโทษพนักงานและลูกจ้าง
- (๗) ออกระเบียบว่าด้วยการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้าง
- (๘) ออกข้อบังคับว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของ พนักงานและลูกจ้าง และครอบครัว โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี
- (๙) ออกข้อบังคับว่าด้วยการจ่ายค่าพาหนะ เบี้ยเลี้ยงเดินทาง ค่าเช่าที่พัก ค่า ทำงานล่วงเวลา เบี้ยประชุม และการจ่ายเงินอื่น ๆ
- (๑๐) ออกระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบพนักงานและลูกจ้าง

มาตรา ๒๐ ในข้อบังคับหรือระเบียบตามมาตรา ๑๙ ถ้ามีข้อความจำกัดอำนาจของผู้ว่าการ ในการทำ นิติกรรมไว้ประการใด ให้ประกาศข้อความเช่นว่านั้นในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๑ ให้คณะกรรมการเป็นผู้แต่งตั้งและกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ว่าการและรองผู้ว่าการด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๒๒ ผู้ว่าการและรองผู้ว่าการต้อง

(๑) ไม่มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับ กทท. ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม

(๒) มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ

หมวด ๓

คณะกรรมการกึ่งพาณิชย์

มาตรา ๓๐ ในแต่ละจังหวัด ให้มีคณะกรรมการกึ่งพาณิชย์เพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือกิจการของ กทท.

มาตรา ๓๑ คณะกรรมการกึ่งพาณิชย์ประกอบด้วยผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานกรรมการ รองผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมายเป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทน กทท. และบุคคลอื่นซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งอีกไม่น้อยกว่าเก้าคนแต่ไม่เกินสิบห้าคนเป็นกรรมการ ศึกษาธิการจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ และผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินห้าคนเป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการกึ่งพาณิชย์ได้

มาตรา ๓๒ คณะกรรมการกึ่งพาณิชย์มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) ส่งเสริมกีฬาในจังหวัด
- (๒) เสนอแนะโครงการส่งเสริมการกีฬาในจังหวัดต่อ กทท.
- (๓) ร่วมมือกับ กทท. ในการดำเนินการจัดแข่งขันกีฬา
- (๔) ปฏิบัติการอื่นตามที่ กทท. มอบหมาย
- (๕) ออกข้อบังคับว่าด้วยการประชุมและการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่

มาตรา ๓๓ กรรมการซึ่งผู้ว่าราชการแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี และให้นำมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการกึ่งพาณิชย์โดยอนุโลม

หมวด ๔ การร้องทุกข์ และการสงเคราะห์

มาตรา ๓๔ พนักงานและลูกจ้างมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด
มาตรา ๓๕ ให้ กกท. จัดให้มีกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของ
พนักงานและ ลูกจ้างและครอบครัวในกรณีที่พ้นจากตำแหน่ง ประสบอุบัติเหตุเจ็บป่วย ตาย หรือ
กรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์

การจัดให้มีกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นตามวรรคหนึ่ง การออกเงินสมทบเข้า
กองทุนสงเคราะห์ การกำหนดประเภทของผู้ซึ่งพึงได้รับการสงเคราะห์จากกองทุนสงเคราะห์ การ
จ่ายเงินสงเคราะห์ และการจัดการกองทุนสงเคราะห์ ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๕ การเงิน การบัญชี และการตรวจสอบ

มาตรา ๓๖ กกท. ต้องทำงบประมาณประจำปี โดยให้แยกเป็นงบลงทุนและงบทำการ
สำหรับงบลงทุน ให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและให้ความเห็นชอบส่วนงบทำการให้
นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

มาตรา ๓๗ รายได้ที่ กกท. ได้รับจากการดำเนินงานในปีหนึ่ง ๆ ให้ตกเป็นของกกท.
สำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน และเมื่อได้หักรายจ่ายสำหรับการดำเนินงานค่าภาระต่าง ๆ
ที่เหมาะสม เช่น ค่าบำรุงรักษา ค่าเสื่อมราคา เงินสำรองตามมาตรา ๑๒ และเงินสมทบกองทุน
สงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นตามมาตรา ๓๕ แล้ว เหลือเท่าใดให้สะสมไว้เป็นเงินสำหรับใช้จ่าย
ต่อไป

มาตรา ๓๘ กกท. ต้องเปิดบัญชีเงินฝากไว้กับธนาคารแห่งประเทศไทยหรือธนาคารอื่นตาม
ระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา ๓๙ กกท. ต้องวางและถือไว้ซึ่งระบบการบัญชีที่เหมาะสมแก่กิจการแยกตาม
ประเภทงานส่วนที่สำคัญ มีสมุดบัญชีลงรายการรับและจ่ายเงิน สินทรัพย์และหนี้สินที่แสดงกิจการ
ที่เป็นอยู่ตามความจริงและตามที่ควร ตามประเภทงาน พร้อมด้วยข้อความอันเป็นที่มาของรายการ
นั้น ๆ และให้มีผู้สอบบัญชีภายใน โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการทำการตรวจสอบบัญชี
ภายในเป็นประจำทุกเดือน

มาตรา ๔๐ กกท. ต้องจัดทำงบดุล บัญชีทำการ และบัญชีกำไรขาดทุนส่งผู้สอบบัญชี
ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

มาตรา ๔๑ ทุกปีให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีทำการตรวจสอบรับรองบัญชี
และ การเงินทุกประเภทของ กกท.

มาตรา ๔๒ ผู้สอบบัญชีที่มีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชี และเอกสาร หลักฐานของ กทท. เพื่อการนี้ ให้มีอำนาจสอบถามประธานกรรมการ กรรมการพนักงานและลูกจ้างของกทท.

มาตรา ๔๓ ผู้สอบบัญชีต้องทำรายงานผลการสอบบัญชีและการเงินเสนอต่อคณะกรรมการ ภายในหนึ่งร้อยหกสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีเพื่อคณะกรรมการเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา

มาตรา ๔๔ ให้คณะกรรมการทำรายงานปีละครั้งเสนอต่อคณะรัฐมนตรี รายงานนี้ให้ กล่าวถึงผลงานของ กทท. ในปีที่ผ่านมา พร้อมทั้งคำชี้แจงเกี่ยวกับนโยบายของคณะกรรมการ โครงการและแผนงานที่จะจัดทำในปีถัดไป

ให้ กทท. โฆษณารายงานประจำปีที่ผ่านมา โดยแสดงงบดุล บัญชีทำการและบัญชีกำไร ขาดทุนที่ผู้สอบบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว รวมทั้งรายงานสรุปผลงานในปีที่ผ่านมา ภายในหนึ่งร้อย แปดสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของ กทท.

หมวด ๖

การกำกับและควบคุม

มาตรา ๔๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา*มีอำนาจหน้าที่กำกับ โดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กทท. เพื่อการนี้จะสั่งให้ กทท. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็นทำ รายงานหรือยับยั้งการกระทำของ กทท. ที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติคณะรัฐมนตรีตลอดจนมี อำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติการตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวน ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการได้

มาตรา ๔๖ ในกรณีที่ กทท. ต้องเสนอเรื่องใด ๆ ไปยังคณะรัฐมนตรีให้ กทท. นำเรื่องเสนอ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพื่อเสนอต่อไปยังคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๔๗ กทท. ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนจึงจะดำเนินการดังต่อไปนี้ได้

- (๑) กู้ยืมเงินหรือให้กู้ยืมเงินมีจำนวนเกินคราวละห้าล้านบาท
- (๒) จำหน่ายสิทธิบัตรทรัพย์สินอันมีราคาเกินหนึ่งล้านบาท
- (๓) จำหน่ายทรัพย์สินอันมีราคาเกินหนึ่งล้านบาทจากบัญชีเป็นสูญ

หมวด ๗

การส่งเสริมการกีฬา

มาตรา ๔๘ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการกีฬา คณะกรรมการมีอำนาจให้ทุนหรือ ทรัพย์สินช่วยเหลือ แก่คณะกรรมการกีฬาจังหวัด สมาคมกีฬา หรือนิติบุคคลอื่นเพื่อใช้ในการ ส่งเสริมกิจการการกีฬาของคณะกรรมการกีฬาจังหวัด สมาคมกีฬา หรือนิติบุคคลนั้นได้ ในการนี้ คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขในการให้ไว้ด้วยก็ได้กรณีเห็นเป็นการสมควร คณะกรรมการอาจจัด

ให้มีกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของนักกีฬา บุคคลในวงการกีฬาก็ได้ หลักเกณฑ์การพิจารณา การกำหนดประเภทของผู้ซึ่งพึงได้รับการสงเคราะห์ให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๘ สมาคมกีฬาใดประสงค์จะรับทุนหรือทรัพย์สินช่วยเหลือตามมาตรา ๔๘ ให้ยื่นคำขอต่อ กกท. ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และแบบที่คณะกรรมการกำหนด พร้อมด้วยโครงการการกีฬาที่ขอรับการช่วยเหลือ

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาเห็นสมควรให้ทุนหรือทรัพย์สินช่วยเหลือแก่สมาคมกีฬา ใดแล้ว คณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขให้สมาคมกีฬานั้นต้องปฏิบัติตามก็ได้

มาตรา ๕๑ นอกจากการให้ทุนหรือทรัพย์สินช่วยเหลือแก่สมาคมกีฬาแล้วคณะกรรมการอาจให้สมาคม กีฬาได้รับสิทธิหรือประโยชน์เกี่ยวกับการส่งเสริมการกีฬาอย่างใดด้วยก็ได้

มาตรา ๕๒ ในกรณีที่สมาคมกีฬาที่ได้รับทุนหรือทรัพย์สินช่วยเหลือ หรือได้รับสิทธิหรือประโยชน์ ผ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๕๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งเพิกถอนการช่วยเหลือ รวมทั้งสิทธิหรือประโยชน์ที่ได้ให้แก่สมาคมกีฬานั้นทั้งหมด หรือบางส่วนก็ได้

ถ้าคณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า การที่สมาคมกีฬาฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามนั้นมีได้เป็นการกระทำโดย จงใจ คณะกรรมการจะเตือนเป็นหนังสือให้สมาคมกีฬานั้นแก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องเสียภายในเวลาที่กำหนดให้ก็ได้ และเมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว สมาคมกีฬานั้นมิได้แก้ไขหรือปฏิบัติให้ถูกต้องก็ให้คณะกรรมการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง

หมวด ๘

การควบคุมการกีฬา

มาตรา ๕๓ สมาคมใดซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับการกีฬาหรือการส่งเสริมการกีฬาโดยตรง ต้องได้รับอนุญาตจาก กกท. จึงจะดำเนินการจัดตั้งตามกฎหมายได้

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๔ สมาคมที่ได้รับอนุญาตจาก กกท. ตามมาตรา ๕๓ ต้องอยู่ในความควบคุมของ กกท. และ ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับที่ กกท. กำหนดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

มาตรา ๕๕ ให้ กกท. มีอำนาจเพิกถอนการอนุญาตที่ให้ไว้แก่สมาคมตามมาตรา ๕๓ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อสมาคมนั้นปฏิบัติการอันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๕๔

(๒) เมื่อสมาคมนั้นไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับที่ กกท. กำหนดตามมาตรา ๕๔ หรือการกระทำของสมาคม ผิดต่อกฎหมาย

(๓) เมื่อสมาคมนั้นให้หรือยอมให้บุคคลอื่นซึ่งมิใช่กรรมการดำเนินกิจการในหน้าที่ของกรรมการ หรือให้ หรือยอมให้บุคคลซึ่งขาดคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการตามมาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๕๘ เป็นกรรมการสมาคมที่ถูกเพิกถอนการอนุญาตตามวรรคหนึ่ง

ต้องเลิกและหยุดดำเนินการทันทีตามมาตรา ๕๖ ผู้ใดจะดำรงตำแหน่งกรรมการของสมาคมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๕๓ เกินกว่าสองแห่งมิได้ สำหรับตำแหน่งนายกสมาคมหรือเลขาธิการสมาคม หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่านายกสมาคมหรือเลขาธิการสมาคม ให้ดำรงตำแหน่งได้ไม่เกินหนึ่งแห่ง

มาตรา ๕๗ กรรมการของสมาคมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๕๓ ให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

การดำรงตำแหน่งกรรมการของสมาคมเกินสองวาระติดต่อกันจะกระทำได้อีกต่อเมื่อกรรมการผู้นั้นได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งกรรมการของสมาคมต่อไปด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของสมาคม แต่ทั้งนี้กรรมการผู้นั้นจะดำรงตำแหน่งกรรมการของสมาคมติดต่อกันเกินสี่วาระมิได้

ความในวรรคสองมิให้ใช้บังคับสำหรับกรณีที่กรรมการของสมาคมดำรงตำแหน่งในสมาคมหรือองค์กรกีฬาระหว่างประเทศที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ทั้งนี้ตราบเท่าที่ยังดำรงตำแหน่งในสมาคมหรือองค์กรกีฬาระหว่างประเทศดังกล่าว

มาตรา ๕๘ กรรมการของสมาคมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๕๓ ไม่ว่าข้อบังคับจะกำหนดคุณสมบัติ และลักษณะต้องห้ามประการอื่นไว้อีกหรือไม่ก็ตามต้องมีคุณสมบัติและไม่มี ลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) มีคุณวุฒิหรือประสบการณ์เหมาะสมกับการดำเนินกิจการเกี่ยวกับกีฬาหรือการส่งเสริมกีฬา ภายในขอบวัตถุประสงค์ของสมาคมนั้น

(๒) ไม่เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย

(๓) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๔) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำ โดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๕๙ ห้ามมิให้คณะบุคคลหรือบุคคลใดใช้คำว่า “แห่งประเทศไทย” หรือมีอักษรหรือเครื่องหมายใด แสดงว่าเป็นสมาคม สโมสรหรือคณะบุคคล ซึ่งมีกิจกรรมเกี่ยวกับกีฬาในนามของชาติหรือประเทศไทย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก กกท.

ห้ามมิให้คณะบุคคลหรือบุคคลใดเข้าร่วมการแข่งขันหรือส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา หรือจัดหรือ ร่วมในการจัดให้มีการแข่งขันกีฬาโดยแสดงว่าเป็นการแข่งขันกีฬา หรือจัดการแข่งขันกีฬาในนามของชาติหรือประเทศไทย เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก กกท.

การขออนุญาตและการอนุญาตตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๖๐ ในกรณีที่ กทท. มีคำสั่งไม่อนุญาตตามมาตรา ๕๙ คณะบุคคลหรือบุคคลดังกล่าวมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ กทท. มีคำสั่ง
หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550 – 2554)

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ เริ่มมีขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อกำหนดทิศทางและแนวทางในการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทย เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาคุณภาพประชากรของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนให้เป็นคนดี มีความสามารถและมีบทบาทที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาสังคมให้ก้าวหน้าและมีความสุข ส่งเสริมด้านสุขภาพของประชาชน โดยสนับสนุนให้เด็ก เยาวชน และประชาชนเล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ เพื่อให้การกีฬาของชาติได้มีแผนงานที่สอดคล้องกับแผนงานและนโยบายของรัฐบาลในการพัฒนาประเทศโดยใช้การกีฬาเป็นมาตรการที่สำคัญ การกีฬาแห่งประเทศไทยจึงได้จัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) จนถึงปัจจุบันประเทศไทยกำลังพัฒนาแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 – 2559) ซึ่งสาระสำคัญของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) (เฉลิม ชัยวัชรารักษ์; และ คณะ. 2555: 8-18; อ้างอิงจาก กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2550) มีดังนี้

วิสัยทัศน์

เด็ก เยาวชนและประชาชนเล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างถูกต้องจนเป็นวิถีชีวิต มีสุขภาพและสมรรถภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม นำใจนักกีฬา พัฒนาศักยภาพของนักกีฬาให้มีมาตรฐานระดับสากลไปสู่การกีฬาอาชีพ โดยใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาและการบริหารจัดการที่ดี

พันธกิจ

1. ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาการกีฬา การออกกำลังกายและนันทนาการให้เป็นวิถีชีวิต เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีและมีการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและนำใจนักกีฬาให้แก่เด็ก เยาวชน และประชาชน
2. สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนานักกีฬาให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น เพื่อสร้างรายได้และเกียรติภูมิแก่ทรัพยากรบุคคลและประเทศชาติ
3. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา เพื่อนำองค์ความรู้มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการกีฬาทุกระดับ
4. พัฒนาการบริหารจัดการกีฬาอย่างเป็นระบบโดยการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกภาคส่วน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างค่านิยมการออกกำลังกาย เล่นกีฬา ดูกีฬาและนันทนาการจนเป็นวิถีชีวิต
2. เพื่อใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาในการพัฒนาการเล่นกีฬากายและนันทนาการตลอดจนการพัฒนานักกีฬาให้มีศักยภาพสูงขึ้น
3. เพื่อให้มีการศึกษาวิจัย และนำองค์ความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการกีฬากายและนันทนาการ
4. เพื่อบูรณาการทรัพยากรทุกภาคส่วนในการบริหารจัดการกีฬาที่เป็นระบบและมีมาตรฐาน โดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนทุกระดับ
5. เพื่อพัฒนาและผลิตบุคลากรด้านการกีฬา นักวิจัยด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา และนักวิจัยด้านการกีฬา

เป้าหมายหลัก

1. เด็ก เยาวชน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 และประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ออกกำลังกาย เล่นกีฬาและร่วมกิจกรรมนันทนาการเป็นประจำเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต
2. เด็ก เยาวชน และประชาชนไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 มีสมรรถภาพทางร่างกายตามเกณฑ์ที่กำหนด
3. โรงเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีครูที่มีคุณวุฒิการศึกษาด้านพลศึกษา
4. มีนักกีฬาและบุคลากรด้านการกีฬาที่มีคุณภาพและเข้าสู่มาตรฐานในระดับสากล เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี
5. มีผู้นำกีฬาและอาสาสมัคร ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬา สถานกีฬา อุปกรณ์กีฬาที่มีคุณภาพไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของจำนวนตำบลทั้งหมด
6. มีการส่งเสริมและพัฒนากีฬาสากลและกีฬาไทยที่มีศักยภาพ เพื่อนำร่องสู่กีฬาอาชีพ 12 ชนิดกีฬา (ประเภทบุคคล 8 ชนิดกีฬา และประเภททีม 4 ชนิดกีฬา)
7. มีการศึกษาวิจัย สร้างสิ่งประดิษฐ์และสร้างสรรค์นวัตกรรม ด้านการกีฬา การออกกำลังกายและนันทนาการ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี
8. มีองค์กรกีฬาและเครือข่ายที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพครบทุกตำบล
9. มีการจัดการแข่งขันกีฬาที่ได้มาตรฐาน ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติและนานาชาติ เพื่อพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศและอาชีพ
10. มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) ได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาไว้ 6 ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐาน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย และมีเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย
2. เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัย และน้ำใจนักกีฬา
3. เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีทักษะพื้นฐาน ในการเคลื่อนไหว การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายและนำทักษะพื้นฐานไปใช้ในการเคลื่อนไหว การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายเป็นประจำเพื่อการมีสุขภาพที่ดีและเป็นพื้นฐานในการพัฒนากีฬาไปสู่ความเป็นเลิศ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1

เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย และมีเจตคติต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

ตัวชี้วัด

เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2

เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา

ตัวชี้วัด

1. เด็กและเยาวชนในระบบโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 80 มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา
2. เด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 60 มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัยและน้ำใจนักกีฬา

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3

เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหวการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายและ นำทักษะพื้นฐานไปใช้ในการเคลื่อนไหวการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายเป็นประจำเพื่อการมีสุขภาพที่ดีและเป็นพื้นฐานในการพัฒนากีฬาไปสู่ความเป็นเลิศ

ตัวชี้วัด

1. เด็กทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน อายุ 4-11 ปี อย่างน้อยร้อยละ 80 มีทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหว เช่น การเดิน วิ่ง กระโดด ปีนป่าย ยืดหยุ่นและการเล่นผาดโผน
2. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน อายุ 12 – 18 ปี อย่างน้อยร้อยละ 80 มีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาอย่างน้อย 1 ชนิดกีฬา

3. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 80 มีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายที่ดี

4. เด็กและเยาวชนทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนอย่างน้อยร้อยละ 40 มีพื้นฐาน การเล่นกีฬาที่ดี สามารถพัฒนาไปสู่การเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาการกีฬาเพื่อมวลชน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่ม รวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษและผู้ด้อยโอกาสได้เล่นกีฬา ออกกำลังกายและร่วมกิจกรรมนันทนาการ ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตประจำ เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ รวมทั้งสร้างคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคีและความมีวินัยของคนในชาติ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1

เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่ม รวมทั้งบุคคลกลุ่มพิเศษและผู้ด้อยโอกาสได้เล่นกีฬา ออกกำลังกายและร่วมกิจกรรมนันทนาการ ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตประจำ เพื่อส่งเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ รวมทั้งสร้างคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคี และความมีวินัยของคนในชาติ

ตัวชี้วัด

1. ประชาชนทุกกลุ่มอย่างน้อยร้อยละ 60 เล่นกีฬาออกกำลังกายและร่วมกิจกรรม นันทนาการเป็นประจำ
2. ประชาชนทุกกลุ่มอย่างน้อยร้อยละ 50 มีสุขภาพดี และสมรรถภาพอยู่ในเกณฑ์ดี
3. ประชาชนทุกกลุ่มอย่างน้อยร้อยละ 70 มีคุณธรรม จริยธรรม ความสามัคคีและมี วินัย

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับ มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันและพัฒนา ความสามารถโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาทั้งระดับชาติและนานาชาติ
2. เพื่อส่งเสริมให้บุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เป็นระบบและมี จำนวนเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนากีฬาทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติ และ นานาชาติ)
3. เพื่อสร้างและพัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับ การฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติและนานาชาติ)
4. เพื่อสร้าง ขยายและพัฒนาเครือข่ายองค์กรกีฬาในแต่ละระดับให้เชื่อมโยงและสัมพันธ์ กัน เป็นระบบและมีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ

5. เพื่อพัฒนาระบบการจัดและส่งเสริมการแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทั้งระดับชาติและนานาชาติ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1

เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับ มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันและพัฒนาความสามารถ โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาทั้งระดับชาติ และนานาชาติ

ตัวชี้วัด

1. สถิติในการแข่งขันกีฬาระดับชาติ และนานาชาติดีขึ้น
2. ประเทศไทยเป็นเจ้าเหรียญทองซีเกมส์ในชนิดกีฬาสากลที่มีการแข่งขันในเอเชียนเกมส์และโอลิมปิก
3. ประเทศไทยอยู่ในอันดับ 1-5 จากการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์
4. ประเทศไทยได้รับเหรียญทองจากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก
5. ชนิดกีฬาที่ได้เหรียญจากการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2

เพื่อส่งเสริมให้บุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นระบบและมีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการในการพัฒนากีฬาทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติ และนานาชาติ)

ตัวชี้วัด

1. บุคลากรทางการกีฬาที่ได้รับการพัฒนาให้มีขีดความสามารถเพิ่มขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน ในแต่ละระดับ เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี
2. มาตรฐานสถาบันผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาทั้งในระดับชาติและนานาชาติมีมาตรฐานเพิ่มขึ้น

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3

เพื่อสร้างและพัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการฝึกซ้อมและ การแข่งขันกีฬาทุกระดับ (ตั้งแต่ระดับอำเภอ จังหวัด ชาติ และนานาชาติ)

ตัวชี้วัด

สถานกีฬาเพื่อการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬา ที่ได้มาตรฐานในแต่ละระดับ โดยจัดให้มีศูนย์กลางอย่างน้อย 1 แห่งและมีเครือข่ายภาคกีฬา (5 ภาค) ภาคละอย่างน้อย 1 แห่ง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4

เพื่อสร้าง ขยายและพัฒนาเครือข่ายองค์กรกีฬาในแต่ละระดับ ให้เชื่อมโยงและสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบและมีการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

มีเครือข่ายองค์กรกีฬามีระบบบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบในทุกกระดับ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 5

เพื่อพัฒนาระบบการจัดและแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทั้งระดับชาติและนานาชาติ

ตัวชี้วัด

สามารถจัดการแข่งขันกีฬาและแข่งขันได้ตามมาตรฐานสากลทั้งในระดับชาติและนานาชาติ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมและพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพและกีฬาไทยบางชนิดให้เป็นกีฬาอาชีพอย่างมีมาตรฐาน
2. เพื่อพัฒนานักกีฬา บุคลากรกีฬา อย่างครบวงจร และส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเป็นสมาชิกขององค์กรสโมสรกีฬาอาชีพทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค โดยสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสถาบันผลิตนักกีฬาและบุคลากรกีฬาอาชีพ
3. เพื่อพัฒนาการจัดการแข่งขันอาชีพให้เป็นระบบและมีมาตรฐานสากล โดยมีกฎระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพทางการกีฬาที่เหมาะสมและทันสมัย
4. เพื่อพัฒนาปัจจัยพื้นฐานด้านสถานกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อการฝึกซ้อมและแข่งขันตามมาตรฐานสากล และให้มีการศึกษาเรียนรู้และนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬาอาชีพ
5. เพื่อพัฒนาระบบบริหารแบบมืออาชีพ โดยสนับสนุนให้มีการจัดสรรทุนส่งเสริม และสวัสดิการกีฬาอาชีพ เพื่อการคุ้มครองและรักษาสิทธิ์หรือผลประโยชน์ รวมทั้งสร้างแรงจูงใจให้องค์กรเอกชน ร่วมส่งเสริมกีฬาอาชีพ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1

เพื่อส่งเสริมและพัฒนากีฬาสากลที่มีศักยภาพ และกีฬาไทยบางชนิดให้เป็นกีฬาอาชีพอย่างมีมาตรฐาน

ตัวชี้วัด

กีฬาสากลและกีฬาอาชีพไทยที่มีศักยภาพได้รับการพัฒนาเป็นกีฬาอาชีพได้อย่างยั่งยืน โดยพิจารณาจาก

1. จำนวนรายได้ของนักกีฬาอาชีพและบุคลากรทางการกีฬาอาชีพ

2. จำนวนรายการแข่งขันกีฬาสีพ ประเภทบุคคล 8 ชนิดกีฬา (กอล์ฟ เทนนิส บิลเลียด โบว์ลิ่ง แบดมินตัน จักรยานยนต์ เทเบิลเทนนิส และมวยไทย) ประเภททีม 4 ชนิดกีฬา (ฟุตบอล ตะกร้อ ตะกร้อลอดห่วง และวอลเลย์บอล)

3. มีจำนวนนักกีฬาและบุคลากรทางการกีฬาสีพเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 2 ต่อปี

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2

เพื่อพัฒนานักกีฬา บุคลากรกีฬาย่างครบวงจรและส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเป็นสมาชิกขององค์กร สโมสรกีฬาสีพ ทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค โดยสนับสนุนให้มีการจัดตั้งสถาบันผลิตนักกีฬาและบุคลากรกีฬาสีพ

ตัวชี้วัด

1. ระบบข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬา บุคลากรกีฬาและองค์กรเครือข่ายกีฬา มีความครบถ้วนสมบูรณ์ทุกชนิดกีฬา
2. จำนวนบุคลากรกีฬาสีพและนักกีฬาสีพเพิ่มขึ้นร้อยละ 2 ต่อปี
3. นักกีฬาสีพมีผลงานหรือระดับความสามารถ (Ranking) ดีขึ้น
4. จำนวนบุคลากรกีฬาสีพที่ได้รับการพัฒนาให้มีมาตรฐาน มีความเพียงพอต่อการพัฒนานักกีฬาเพื่อการอาชีพโดยมีสัดส่วนที่เหมาะสมกับรายการแข่งขันและจำนวนนักกีฬา
5. มีจำนวนสถาบันผลิตนักกีฬา และบุคลากรกีฬาสีพเพิ่มขึ้น

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3

เพื่อพัฒนาการจัดการแข่งขันกีฬาสีพให้เป็นระบบและมีมาตรฐานสากล โดยมีกฎระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพทางการกีฬาที่เหมาะสมและทันสมัย

ตัวชี้วัด

1. สามารถจัดการแข่งขันกีฬาสีพได้อย่างเป็นระบบและมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล
2. มีคู่มือและเกณฑ์มาตรฐานในการจัดการแข่งขันกีฬาสีพทุกชนิดกีฬา

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4

เพื่อพัฒนาปัจจัยพื้นฐานด้านสถานกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อการฝึกซ้อมและแข่งขัน ตามมาตรฐานสากลและให้มีการศึกษา เรียนรู้และนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬาสีพ

ตัวชี้วัด

มีสถานกีฬา อุปกรณ์ กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีมาตรฐาน สามารถรองรับการจัดการแข่งขันกีฬาสีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 5

เพื่อพัฒนาระบบบริหารแบบมืออาชีพ โดยสนับสนุนให้มีการจัดสรรทุนส่งเสริมและสวัสดิการกีฬาอาชีพ เพื่อการคุ้มครองและรักษาสิทธิ์ หรือผลประโยชน์รวมทั้งสร้างแรงจูงใจให้องค์กรเอกชนร่วมส่งเสริมกีฬาอาชีพ

ตัวชี้วัด

1. มีระบบการวางแผนด้านกีฬาอาชีพ ระบบสวัสดิการและการติดตามประเมินผล รวมทั้งมีการขยายเครือข่ายองค์กรกีฬาอาชีพมากขึ้น
2. จำนวนผู้ชมกีฬาอาชีพเพิ่มมากขึ้น
3. จำนวนรายได้จากการสนับสนุนการดำเนินงานด้านการพัฒนากีฬาเพื่ออาชีพจากภาคเอกชนเพิ่มขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้มีการจัดตั้งองค์กรด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาในระดับชาติ และเครือข่ายวิทยาศาสตร์การกีฬารอบคอบทั่วประเทศ
2. เพื่อผลิต และพัฒนาองค์ความรู้ใหม่และบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา และสร้างเครือข่ายวิชาการทั้งในและต่างประเทศ
3. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาเพื่อพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและบุคลากรทางกีฬา รวมทั้งสถานกีฬา และอุปกรณ์กีฬาให้ได้มาตรฐาน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1

เพื่อให้มีการจัดตั้งองค์กรทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาและเครือข่ายวิทยาศาสตร์การกีฬารอบคอบทั่วประเทศ

ตัวชี้วัด

1. มีองค์กรวิทยาศาสตร์การกีฬาในระดับชาติ ในส่วนกลาง 1 แห่ง
2. มีองค์กรวิทยาศาสตร์การกีฬาในระดับภูมิภาค ในภูมิภาคละ 1 แห่ง
3. มีเครือข่ายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาทุกตำบล อำเภอและจังหวัด

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2

เพื่อผลิต และพัฒนาองค์ความรู้ใหม่และบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาและ สร้างเครือข่ายวิชาการทั้งในและต่างประเทศ

ตัวชี้วัด

1. จำนวนงานวิจัยและนวัตกรรมที่มีคุณภาพทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา
2. จำนวนบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาที่เพียงพอและครอบคลุมทุกสาขาวิชา
3. บุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3

เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาเพื่อพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและบุคลากรทางการกีฬา รวมทั้งสถานกีฬาและอุปกรณ์กีฬาให้ได้มาตรฐาน

ตัวชี้วัด

1. จำนวนองค์ความรู้ นวัตกรรมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาที่ได้นำไปใช้ในการพัฒนากีฬาอย่างเป็นระบบ
2. ความสมบูรณ์ทางด้านร่างกายและจิตใจ (สุขภาพและสมรรถภาพ) ของเด็ก เยาวชน ประชาชน และนักกีฬาดีขึ้น
3. มีการผลิตสื่อและเผยแพร่ข้อมูลด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามากขึ้น
4. มีอัตราการได้รับบาดเจ็บจากการกีฬาลดลงร้อยละ 5 ต่อปี

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 การพัฒนาการบริหารการกีฬา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพระบบและบุคลากรในการบริหารจัดการกีฬาทุกระดับของภาครัฐและเอกชน ตลอดจนปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาให้ทันสมัย
2. เพื่อบูรณาการแผนและประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทั้งในระดับนโยบายสู่ระดับการปฏิบัติและในระดับเดียวกัน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1

เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพระบบ และบุคลากรในการบริหารจัดการกีฬาทุกระดับของภาครัฐและเอกชน ตลอดจนปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาสสมัยใหม่

ตัวชี้วัด

1. หน่วยงานจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคธุรกิจ องค์กรสมาคม ชมรม ที่เกี่ยวข้องด้านกีฬา และ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการบริหารจัดการกีฬาให้มีประสิทธิภาพ อย่างน้อยร้อยละ 60

2. มีคณะกรรมการการกีฬาที่มีบทบาทในการบริหารงานการกีฬา อย่างน้อยจำนวน 1 คณะกรรมการ ครบทุกระดับได้แก่ ระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ภาคและระดับชาติ
3. มีฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศด้านการกีฬาในทุกระดับตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติที่เพียงพอและเป็นปัจจุบัน เพื่อประกอบการตัดสินใจในการบริหารและติดตามผลการดำเนินงาน
4. มีการปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาในทุกๆ ด้าน ให้ทันสมัยอยู่เสมอ
5. มีกองทุนในการพัฒนากีฬาและสวัสดิการของนักกีฬาทุกระดับ ตั้งแต่ระดับตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ
6. มีการวิจัยและพัฒนาการกีฬาอย่างต่อเนื่องและมีระบบการจัดการความรู้ด้านกีฬา
7. มีระบบการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานด้านการกีฬาทุกระดับ ตั้งแต่ ตำบล อำเภอ จังหวัดและระดับชาติ
8. องค์กรด้านการกีฬาอย่างน้อยร้อยละ 80 มีการผลิตสื่อและเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการกีฬา

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2

เพื่อบูรณาการแผนและประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานในระดับนโยบายสู่การปฏิบัติการและในระดับเดียวกัน

ตัวชี้วัด

1. มีการบูรณาการและประสานงาน / โครงการในทุกระดับ (ระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ภาคและระดับชาติ) โดยการจัดทำแผนพัฒนากีฬาระดับต่างๆ โดยประชาชน และเยาวชนมีส่วนร่วม
2. ประชาชนมีส่วนร่วมในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬา การออกกำลังกายทั้งในระดับนโยบายระดับบริหารและระดับปฏิบัติการทุกระดับ ตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ภาค และระดับชาติ

หมายเหตุ : การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ยึดเอาแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2550-2554) เป็นแนวทางในการทำวิจัยในครั้งนี้เนื่องจากว่า แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2555-2559) ยังเป็นเพียงร่าง ซึ่งยังไม่ได้นำมาใช้จริง

แผนยุทธศาสตร์สร้างกีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศ (พ.ศ. 2553 – 2559)

1. สถานการณ์และแนวโน้มการพัฒนากีฬาไทยในภาวะปัจจุบัน

1.1 สถานการณ์ด้านการกีฬาระดับโลก ด้วยทั่วโลกได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการกีฬาโดยธรรมชาติเพื่อให้คนมีสุขภาพดี การพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองในด้านต่างๆ ซึ่งรวมถึงการออกกำลังกายและเล่นกีฬาเพื่อให้มีสุขภาพแข็งแรง นอกจากนี้แล้ว องค์การอนามัยโลกยังได้ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างสุขภาพแนวใหม่จึงได้มีการจัดทำกฎบัตรออตตาวา (Ottawa Charter) ว่าด้วยการส่งเสริมสุขภาพ พ.ศ. 2529 ซึ่งเป็นกฎบัตรแรกในการสร้างเสริมสุขภาพ และเมื่อสถานการณ์โลกเปลี่ยนแปลงไป มีการใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ มากขึ้น วิถีชีวิตผู้คนเปลี่ยนแปลงไปจึงได้มีการปรับปรุงอีกครั้งเมื่อ พ.ศ. 2548 โดยมีการประกาศกฎบัตรกรุงเทพ (Bangkok Charter) สำหรับการส่งเสริมสุขภาพในโลกยุคโลกาภิวัตน์ จากการประชุมส่งเสริมสุขภาพโลก ครั้งที่ 6 ที่ประเทศไทย เพื่อใช้เป็นนโยบายที่เชื่อมโยงกันทั้งในรัฐบาลและระหว่างประเทศ และพันธสัญญาที่จะทำงานร่วมกับประชาสังคม เอกชน และทุกกลุ่มกิจการ เพื่อความก้าวหน้าของการจัดการกับปัจจัยกำหนดด้านสุขภาพ โดยมีกลยุทธ์สำหรับการส่งเสริมสุขภาพในโลกยุคโลกาภิวัตน์ ดังนี้

1. เสนอแนะให้สุขภาพเป็นพื้นฐานของสิทธิมนุษยชนและมาตรฐานภาพ
2. ลงทุนในการพัฒนานโยบายที่ยั่งยืนการดำเนินการและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อจัดการกับปัจจัยกำหนดด้านสุขภาพ
3. สร้างศักยภาพเพื่อการพัฒนานโยบาย ภาวะผู้นำ การดำเนินงานส่งเสริมสุขภาพ การวิจัยและการถ่ายทอดความรู้ ตลอดจนการเรียนรู้ด้านสุขภาพ
4. กำกับและบัญญัติกฎหมาย เพื่อให้ประชาชนได้รับความคุ้มครอง จากภัยอันตรายและส่งเสริมโอกาสที่เท่าเทียมกันทางสุขภาพและความผาสุกของประชาชนทั่วโลก
5. สร้างเครือข่ายและพันธมิตรทั้งภาครัฐ เอกชน องค์กรภาคเอกชนและประชาสังคมเพื่อสร้างกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพที่ยั่งยืน

จากการที่ทั่วโลกให้ความสำคัญเรื่องสุขภาพ ซึ่งเป็นกีฬาพื้นฐานสำหรับการพัฒนาไปสู่การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและเพื่อการอาชีพดังกล่าวแล้วนั้น โลกยังคงให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา ซึ่งถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาในทุกระดับ ดังนั้นการพัฒนาความรู้และการนำความรู้ ตลอดจนเทคนิคทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาใช้ในการฝึกฝนและพัฒนาโครงสร้างของร่างกาย อุปกรณ์หรือเครื่องมือที่ใช้ในการเล่นกีฬา จึงควรได้รับการสนับสนุนจากผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ให้นักกีฬาประสบความสำเร็จทั้งชื่อเสียงและรายได้ต่อนักกีฬาเองและประเทศ ตัวอย่างความสำเร็จของการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาเช่น สถาบันกีฬาแห่งออสเตรเลีย (Australian Institute of Sport, AIS) ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการพัฒนานักกีฬาโดยจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการต่างๆ ด้านการกีฬาให้ได้ตามมาตรฐานสูงสุด และจัดทำโครงการใช้

วิทยาศาสตร์ทางการกีฬา ได้แก่ ไบโอมekanิกส์ สรีรวิทยา และจิตวิทยานักกีฬาในการฝึกนักกีฬาจำนวน 26 ประเภท เพื่อส่งเข้าแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 28 พ.ศ. 2547 พบว่า นักกีฬาจากประเทศออสเตรเลียที่ส่งเข้าแข่งขันเป็นนักกีฬาในโครงการ AIS ร้อยละ 60 และประสบความสำเร็จในการแข่งขันได้เหรียญรางวัลรวม 32 เหรียญ จากจำนวนทั้งหมด 49 เหรียญ เป็นอันดับที่ 4 รองจากประเทศสหรัฐอเมริกา จีน และรัสเซีย และในครั้งที่ 29 พ.ศ. 2551 ประเทศออสเตรเลียยังคงประสบความสำเร็จ โดยได้เหรียญรางวัลรวม 46 เหรียญ เป็นอันดับที่ 6 รองจากประเทศจีน สหรัฐอเมริกา รัสเซีย สหราชอาณาจักร และเยอรมัน

1.2 ภาพการณ์แข่งขันกีฬานักกีฬาไทย

1.2.1 การแข่งขันกีฬาระดับโอลิมปิกเกมส์ การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์เป็นการแข่งขันที่มีความหมาย เจตนารมณ์ และอุดมการณ์ที่มุ่งเน้นให้เป็นกิจกรรมสัญลักษณ์แห่งสันติภาพสำหรับมวลมนุษยชาติ และเป็นมหกรรมกีฬาสำหรับทุกประเทศสมาชิกทั่วโลก จำนวน 205 ประเทศ จัดการแข่งขันประมาณ 28 ชนิดกีฬา ซึ่งประเทศไทยในฐานะที่เป็นหนึ่งในสมาชิกโอลิมปิกสากลและได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันมาโดยตลอด เมื่อพิจารณาผลงานของนักกีฬาไทยจากการแข่งขัน 5 ครั้งหลังสุด พบว่า ประเทศไทยสามารถทำอันดับได้ดีขึ้นเรื่อยมา โดยสามารถทำเหรียญทอง เงิน และทองแดง ได้เพิ่มมากขึ้นในแต่ละครั้ง และครั้งที่ประเทศไทยมีผลงานดีที่สุด คือ การแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ 28 ณ ประเทศกรีซ ซึ่งประเทศไทยได้รับเหรียญรางวัลรวม 8 เหรียญ คือ เหรียญทอง 3 เหรียญ เหรียญเงิน 1 เหรียญ และเหรียญทองแดง 4 เหรียญ และในการแข่งขันครั้งต่อมา คือ ครั้งที่ 29 ณ ประเทศจีน นักกีฬาไทยอาจทำผลงานได้ไม่ดีเท่าครั้งที่ 28 แต่ก็ยังถือว่าทำผลงานได้ดี โดยได้รับเหรียญรางวัลรวม 4 เหรียญ คือ เหรียญทอง 2 เหรียญ และเหรียญเงิน 2 เหรียญ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาผลงานเทียบกับประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียด้วยกันแล้ว พบว่า ผลการแข่งขัน 2 ครั้งหลังสุดประเทศไทยสามารถทำผลงานได้ดี คือ ไม่เกินอันดับที่ 5 ของประเทศเอเชียที่เข้าร่วมการแข่งขัน โดยเป็นรองจากประเทศจีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น และคาซัคสถานเท่านั้น ซึ่งประเทศดังกล่าวถือว่าเป็นผู้นำทางการกีฬาทั้งในระดับเอเชียและระดับโลก (แสดงในแผนภูมิที่ 1) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ผลงานของประเทศไทยในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์นั้น เป็นผลงานที่ดีและควรจะต้องรักษามาตรฐานเดิมไว้ให้ได้ในการแข่งขันครั้งต่อไป ส่วนการแข่งขันกีฬาราลิมปิกเกมส์ ครั้งล่าสุดในปี 2551 นั้น นักกีฬาไทยสามารถทำผลงานได้เป็นอันดับที่ 41 ของโลก โดยได้รับ 1 เหรียญทอง 5 เหรียญเงิน และ 7 เหรียญทองแดง รวม 13 เหรียญ และเมื่อพิจารณาประเทศในภูมิภาคเอเชียด้วยกันแล้ว พบว่า ประเทศไทยสามารถทำผลงานได้ดีรองจากประเทศจีนเท่านั้น

1.2.2 การแข่งขันกีฬาระดับเอเชียนเกมส์ การแข่งขันกีฬาในทวีปเอเชียมีการแข่งขันกีฬาที่สำคัญ ได้แก่ การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ซึ่งเป็นการแข่งขันกีฬาที่เกือบทุกประเทศในทวีปเอเชียต่างส่งนักกีฬาเข้าแข่งขัน โดยประเทศที่ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันมีทั้งหมดประมาณ 40 ประเทศ จัดการแข่งขันประมาณ 38 ชนิดกีฬา สำหรับการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์นั้น มีการจัดขึ้นเพื่อยกระดับมาตรฐานการกีฬาของประเทศในกลุ่มเอเชียให้ได้มาตรฐานทัดเทียมกับนักกีฬาใน

ประเทศยุโรปและอเมริกา และเป็นการสานสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศในภาคพื้นเอเชีย อย่างไรก็ตามประเทศไทยที่มีขนาดใหญ่ หรือมีฐานะทางเศรษฐกิจดีจะได้เปรียบประเทศที่มีขนาดเล็กหรือมีฐานะทางเศรษฐกิจด้อยกว่าโดยประเทศที่มีความโดดเด่นในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ได้แก่ ประเทศจีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น และคาซัคสถาน ซึ่งประเทศเหล่านี้มีการพัฒนานักกีฬาประเภทต่างๆ อย่างต่อเนื่อง และมีการให้ความสำคัญกับการพัฒนากีฬาสมัครเล่นทั้งทางด้านงบประมาณ และทรัพยากรอื่นๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพของนักกีฬาในประเภทต่างๆ สำหรับประเทศไทยมีอันดับการแข่งขันอยู่ในอันดับที่ดีขึ้นมาโดยตลอด โดยในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 15 (ครั้งล่าสุดที่ประเทศการ์ตาร์) ประเทศไทยอยู่ที่อันดับที่ 5 รองจากประเทศจีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และอุซเบกิสถาน (แสดงในแผนภูมิที่ 2) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผลการแข่งขัน ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยกันแล้ว ตั้งแต่การแข่งขันครั้งที่ 13 ที่ผ่านมา ประเทศไทยมีอันดับที่ดีกว่าประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทุกประเทศ (แสดงในแผนภูมิที่ 3) นอกจากนี้ ในส่วนของการแข่งขันกีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย นักกีฬาไทยสามารถทำผลงานได้เป็นอันดับที่ 2 โดยได้รับ 61 เหรียญทอง 43 เหรียญเงิน และ 49 เหรียญทองแดง รวม 153 เหรียญ

1.2.3 การแข่งขันกีฬาระดับซีเกมส์ การแข่งขันกีฬาที่สำคัญรายการหนึ่งของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนนั้น คือ การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ซึ่งเป็นการจัดการแข่งขันกีฬาเฉพาะประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เดิมเรียกว่า กีฬาแหลมทอง (Southeast Asian Peninsular Games) หรือเซปเกมส์ (SEAP Games) และในปี 2520 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นซีเกมส์ (Southeast Asian Games) โดยมีประเทศไทย พม่า มาเลเซีย ลาว เวียดนาม และกัมพูชา (สิงคโปร์มาร่วมในภายหลัง) ถือเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้ง ประเทศเหล่านี้มีความตกลงร่วมกันที่จะจัดการแข่งขันกีฬาขึ้นแบบสองปีครั้ง ปัจจุบันมีประเทศสมาชิกที่ส่งนักกีฬาเข้าแข่งขันมีทั้งหมด 11 ประเทศ ได้แก่ ไทย พม่า มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ ลาว กัมพูชา เวียดนาม บรูไน และติมอร์ตะวันออก จัดการแข่งขันประมาณ 35 ชนิดกีฬา สำหรับการแข่งขันกีฬาซีเกมส์นั้น มีการจัดการแข่งขันเพื่อช่วยสนับสนุนความร่วมมือ ความเข้าใจและความสัมพันธ์ในบรรดาประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับผลการแข่งขันครั้งที่ 24 ปี 2550 ที่ผ่านมานั้น ประเทศไทยได้อันดับที่ 1 ทั้งนี้ ที่ผ่านมาประเทศไทยมีอันดับในการแข่งขันแต่ละครั้งไม่เกินอันดับที่ 2 ซึ่งในแต่ละครั้งที่ไทยได้รับอันดับที่ 2 นั้นมักจะเป็นการได้รองจากเจ้าภาพที่ได้อันดับที่ 1 ซึ่งเห็นได้จากการแข่งขัน 5 ครั้งล่าสุด (แสดงในแผนภูมิที่ 4) อย่างไรก็ตามผลการแข่งขันในส่วนของกีฬาสากล (กีฬาที่มีการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิกเกมส์และกีฬาเอเชียนเกมส์) นั้น ประเทศไทยได้อันดับที่ 1 ในเหรียญทองจากกีฬาสากลตลอด 3 ครั้งที่ผ่านมา นอกจากนี้ในส่วนของการแข่งขันกีฬาพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพนั้น พบว่าประเทศไทยส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน 292 คน จาก 14 ชนิดกีฬา นักกีฬาไทยสามารถทำผลงานได้เป็นอันดับที่ 1 จาก 11 ประเทศ โดยได้รับ 256 เหรียญทอง 109 เหรียญเงิน 89 เหรียญทองแดง รวม 454 เหรียญ

1.3 ผลงานด้านการกีฬาที่สำคัญ

1.3.1 ผลการดำเนินงานด้านการพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐานและมวลชน การดำเนินงานพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐานและมวลชน เป็นภารกิจที่ส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน และประชาชนออกกำลังกาย เล่นกีฬาเพื่อการมีสุขภาพดี และสร้างพื้นฐานสำหรับการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันและสู่การเป็นอาชีพได้ ซึ่งผลการดำเนินงานที่สำคัญสำหรับประชาชนทุกกลุ่มเป้าหมาย ดังนี้

การพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน โดยการจัดการแข่งขันระดับชาติและนานาชาติ

1. การจัดการแข่งขันระดับชาติ เช่น ดำเนินการฝึกสอนกีฬาภาคฤดูร้อน “ร้อนนี้มีกีฬาเพื่อลูกรัก” จำนวน 16 ชนิดกีฬา ครอบคลุมพื้นที่ทั้ง 877 อำเภอใน 75 จังหวัด ในปี 2551 มีการจัดการแข่งขันกีฬานักเรียน นักศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 29 ชุมพรเกมส์ มีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน 27 ชนิดกีฬา รวมทั้งสิ้น 4,432 คน ซึ่งได้จากการคัดเลือกในระดับจังหวัด 75 จังหวัด และระดับเขต 10 เขตทั่วประเทศกว่า 230,000 คน การจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการแห่งประเทศไทย โดยมีนักเรียน นักศึกษา เยาวชนคนพิการเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 2,500 คน และเริ่มมีการดำเนินงานในชนิดกีฬาที่มีแนวโน้มในการพัฒนา ได้แก่ การจัดการแข่งขันฟุตบอลเด็กเล็กชิงถ้วยพระราชทาน พระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าทีปังกรรัศมีโชติ มีทีมฟุตบอลเด็กเล็กสนใจเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 300 ทีม รวมทั้งสิ้น 4,000 คน เป็นการดำเนินการเพื่อยกระดับและปรับปรุงมาตรฐานกีฬาฟุตบอลของประเทศไทยและเยาวชนให้สูงขึ้น

2. จัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ มีการจัดส่งกีฬานักเรียนเข้าร่วมการแข่งขันกีฬานักเรียนระหว่างประเทศแห่งอาเซียนและเอเชีย ในนามประเทศไทยซึ่งเป็นสมาชิกอาเซียน ส่งเสริมกีฬานักเรียนในระดับนานาชาติ โดยแต่ละปีจะมีเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาแต่ละชนิดกีฬาในภูมิภาคเอเชียและเอเชียตะวันออก และในกลุ่มอาเซียน เช่น กอล์ฟอาเซียน แบดมินตันฯ อาเซียน ว่ายนํ้านักเรียนเอเชีย กรีฑาอาเซียน ยิงปืนเอเชีย ยิมนาสติกอาเซียน เป็นต้น ซึ่งแต่ละชนิดกีฬา ประเทศไทยก็ได้รับเหรียญรางวัลมาโดยตลอด อาทิ ในปี 2551 กอล์ฟอาเซียน ได้รับรางวัล 3 เหรียญทอง ว่ายนํ้านักเรียนเอเชีย ได้รับรางวัล 4 เหรียญทองประเภทบุคคลชาย ทีมชายและทีมหญิง 1 เหรียญเงิน ประเภทบุคคลหญิง ในปี 2550 ยิมนาสติกอาเซียน ได้รับรางวัล 7 เหรียญทอง 4 เหรียญเงิน 2 เหรียญทองแดง กรีฑา ได้รับรางวัล 21 เหรียญทอง 13 เหรียญเงิน 4 เหรียญทองแดง และวอลเลย์บอลชายและหญิงได้รับตำแหน่งชนะเลิศ เป็นต้น ในด้านกีฬาคนพิการมีการดำเนินการคัดเลือก เก็บตัวนักกีฬาเพื่อจัดส่งนักกีฬาคนพิการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาคนพิการระหว่างประเทศ

การพัฒนากีฬามวลชน

1. ดำเนินการพัฒนากีฬามวลชนภายในประเทศ เช่น การส่งเสริมพลศึกษา กีฬา นันทนาการและสุขภาพ สามารถส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนตระหนัก ตื่นตัว สร้างกระแสในการกีฬา นันทนาการและวิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดมหกรรมกีฬาเพื่อมวลชน

“แชลเลนจ์เดย์” เป็นการรณรงค์ให้ประชาชนทั่วประเทศได้ออกกำลังกาย เล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ พัฒนาสุขภาพร่างกายและจิตใจอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นมหกรรมที่ดำเนินการพร้อมกันทั่วโลก ในวันพุธสุดท้ายของเดือนพฤษภาคมของทุกปี ในปี 2551 มีผู้เข้าร่วมกิจกรรมทั้งสิ้น 30,137,713 คน การอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปะมวยไทย โดยการส่งเสริมการเรียนการสอนศิลปะมวยไทยอย่างถูกต้องทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งมีเด็ก เยาวชนและประชาชนผู้สนใจในการฝึกทักษะและพัฒนาแม่ไม้มวยไทยกว่า 300 คน และการจัดการแข่งขันกีฬาวไทยภูเขาใน 20 จังหวัดทั่วประเทศไทย มีชาวไทยภูเขาเข้าร่วมไม่น้อยกว่า 20,000 คน ในแต่ละปี

2. ดำเนินการพัฒนากีฬามวลชนระหว่างประเทศ ได้แก่ กีฬาพื้นบ้านลุ่มน้ำโขงครั้งที่ 6 ปี 2551 ณ จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งมีประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งกีฬาสากลและกีฬาพื้นบ้านรวม 6 ประเทศ คือ ลาว พม่า กัมพูชา จีน เวียดนาม และไทย และดำเนินการกีฬานันทนาการสร้างเสริมสัมพันธไทย - มาเลเซีย ได้สร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างข้าราชการและประชากรตามแนวตะเข็บชายแดนของทั้งสองประเทศ เกิดความรัก ความสามัคคี เอื้ออาทรต่อกัน ในปี 2551 มีประชาชน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้และจากประเทศมาเลเซีย จำนวน 4,000 คน

1.3.2 ผลการดำเนินงานด้านการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ การดำเนินการเพื่อพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศในด้านต่าง ๆ ได้แก่

1. การก่อสร้างศูนย์บริหารองค์กรกีฬา (ศูนย์ฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา) งบประมาณทั้งสิ้น 567 ล้านบาท ซึ่งเป็นงบประมาณการก่อสร้างของปีบัญชี 2551 จำนวน 189 ล้านบาท ณ สิ้นปีบัญชี 2551 อยู่ระหว่างดำเนินการก่อสร้าง

2. การพัฒนานักกีฬา มีการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถของนักกีฬาในระดับต่างๆ เช่น โครงการพัฒนากีฬาจังหวัด (Sports Hero) เป็นการคัดเลือกนักกีฬาที่มีผลงานการแข่งขันระดับประเทศในเกณฑ์ดี และผู้ฝึกสอนที่มีประสบการณ์ทักษะและสมรรถภาพทางกายอยู่ในเกณฑ์ดีเข้าร่วมโครงการ ซึ่งนักกีฬาจะได้รับการฝึกซ้อมตลอดปี โดยได้ส่งเสริมให้มีการนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาพัฒนาขีดความสามารถ ซึ่งในปี 2551 มีนักกีฬาที่เข้าร่วมโครงการจำนวนทั้งสิ้น 1,018 คน นอกจากนั้น ยังมีการสนับสนุนการเก็บตัวฝึกซ้อมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติที่สำคัญ ได้แก่ การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 24 จำนวน 1,389 คน การแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 จำนวน 459 คน เป็นต้น

3. การพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาทุกระดับ โดยทำการพัฒนาทั้งผู้ฝึกสอนในระดับชาติ ผู้ตัดสินระดับนานาชาติ ผู้บริหารทางการกีฬาระดับนานาชาติ รวมทั้งอบรมบุคลากรกีฬาคนพิการ โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ได้มีการพัฒนาผู้ฝึกสอนกีฬาระดับชาติ (ชั้นกลางและขั้นสูง) จำนวน 630 คน ผู้ตัดสินกีฬาระดับชาติ จำนวน 365 คน พัฒนาบุคลากรกีฬาคนพิการจำนวน 304 คน และบุคลากรกีฬาระดับนานาชาติ จำนวน 130 คน นอกจากนั้นยังมีการอบรมผู้ฝึกสอนกีฬาระดับนานาชาติร่วมกับสถาบันกีฬาของสหรัฐอเมริกา จำนวน 56 คน และผู้บริหารทางการกีฬาระดับนานาชาติ จำนวน 54 คน

4. การสนับสนุนการแข่งขันกีฬาระดับชาติ ได้ให้การสนับสนุนการเตรียมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 จังหวัดพิษณุโลก (พิษณุโลกเกมส์) ในการจัดสรรงบประมาณเพื่อซ่อมแซมสนามกีฬา สนับสนุนเจ้าภาพระดับภาค 5 ภาค ดำเนินการคัดเลือกนักกีฬาเพื่อเป็นตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันในระหว่างวันที่ 14-24 ธันวาคม 2551 การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 24 จังหวัดอุบลราชธานี การสนับสนุนการเตรียมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 25 จังหวัดกาญจนบุรี โดยจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการเตรียมการแข่งขันกีฬาคอนฟิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 26 จังหวัดพิษณุโลก รวมทั้งการสนับสนุนการแข่งขันกีฬาแดนสามัคคีเกมส์ ครั้งที่ 5

5. การสนับสนุนการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ มีทั้งการสนับสนุนการเตรียมเข้าร่วมการแข่งขัน และการสนับสนุนการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ ซึ่งมีผลการแข่งขันในรายการที่สำคัญๆ อาจพอสรุปได้ดังนี้

ตาราง 2 แสดงผลการแข่งขันในรายการที่สำคัญๆ ของทีมกีฬาไทย

รายการแข่งขัน	อันดับ ของไทย	เหรียญรางวัล			รวม
		ทอง	เงิน	ทองแดง	
1. กีฬาโอลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ 29 ปี 2551 (ณ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน)	31 (4 เอเชีย)	2	2	0	4
2. กีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 15 ปี 2549 (ณ ประเทศกาตาร์)	9	9	12	11	32
3. กีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 24 ปี 2552 (ณ ประเทศไทย)	1	183	123	103	409
4. กีฬาพาราลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ 13 ปี 2551 (ณ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน)	41	1	5	7	13
5. กีฬาเอเชียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 9 ปี 2549 (ณ ประเทศมาเลเซีย)	2	61	43	49	153
6. กีฬาอาเซียพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ปี 2552 (ณ ประเทศไทย)	1	256	109	84	449

1.3.3 ผลการดำเนินงานด้านการพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพ การดำเนินการเพื่อพัฒนากีฬาเพื่อการอาชีพในด้านต่างๆ ได้แก่

1. การจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ ซึ่งการกีฬาแห่งประเทศไทยได้ร่วมมือกับสมาคมในการให้การสนับสนุนงบประมาณให้แก่สมาคมในการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ จำนวน 10 ชนิดกีฬา ได้แก่ การแข่งขันฟุตบอลอาชีพ ไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2007-2008 การแข่งขันวอลเลย์บอลอาชีพ การแข่งขันเทนนิสอาชีพ การแข่งขันสนุกเกอร์อาชีพ ทั้งดิวิชั่น 1 และ 2

การแข่งขันกอล์ฟอาชีพ การแข่งขันโบว์ลิ่งอาชีพ การแข่งขันตะกร้อลอดห่วงอาชีพ การแข่งขันตะกร้ออาชีพไทยแลนด์ลีก การแข่งขันแบดมินตันอาชีพ (The Master Thailand Badminton Professional 2008) และการแข่งขันเทนนิสอาชีพ

2. การพัฒนานักกีฬาอาชีพ โดยการส่งเข้าร่วมการแข่งขันรายการอาชีพ เพื่อเพิ่มประสบการณ์และจัดลำดับการเป็นนักกีฬาอาชีพ (Ranking)

3. การพัฒนาบุคลากรกีฬาอาชีพ ได้แก่ ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และบุคลากรกีฬา โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ได้ดำเนินการพัฒนาบุคลากรกีฬาอาชีพ รวม 239 คน

4. การอุดหนุนศูนย์พัฒนาฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬาอาชีพ ได้แก่ การอุดหนุนศูนย์พัฒนากีฬา กอล์ฟอาชีพ บิลเลียดอาชีพ โบว์ลิ่ง แบดมินตัน และตะกร้ออาชีพนานาชาติ

1.3.4 ผลการดำเนินงานด้านการพัฒนาวิทยาศาสตร์การกีฬา การส่งเสริมการดำเนินงานด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาได้ดำเนินการต่างๆ ได้แก่

1. สร้างและพัฒนางานองค์ความรู้ ผลิตรายการและสื่อทางด้านเวชศาสตร์ เช่น การป้องกันการบาดเจ็บทางกีฬา การจัดหน่วยปฐมพยาบาลประจำสนามแข่งขันกีฬา เป็นการสร้างความเข้าใจให้ประชาชนเป็นผู้ที่รู้จักการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างถูกต้อง และมีความปลอดภัยต่อร่างกาย รวมทั้งเผยแพร่องค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาสาขาต่างๆ โดยการจัดสัปดาห์วิทยาศาสตร์การกีฬา

2. เสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและสุขภาพ ณ ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา และการออกกำลังกาย และลานหน้าสนามกีฬาแห่งชาติในปี 2551 มีผู้เข้าร่วมกิจกรรม 97,144 คน/ครั้ง มีการทดสอบสมรรถภาพทางกายสำหรับข้าราชการในสังกัดสำนักงานและประชาชน โดยบริการรถวิทยาศาสตร์การกีฬาเคลื่อนที่ (Mobile Unit) และในปี 2550 ทดสอบสมรรถภาพทางกายของประชาชนภาคเหนือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีประชาชนชายและหญิงอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 18,450 คน

3. อบรมบุคลากรทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา ในปี 2550 จัดฝึกอบรมการใช้เครื่องมือทดสอบสมรรถภาพทางกาย สำหรับครู อาจารย์พลศึกษา และบุคลากรจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในส่วนภูมิภาคและส่วนกลาง และมีการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการวิทยาศาสตร์การกีฬา ร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับผู้เชี่ยวชาญอย่างต่อเนื่อง

4. การสร้างองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาจากการทำงานวิจัยทางด้านจิตวิทยาการกีฬาโภชนาการกีฬา สรีรวิทยาการกีฬาและรายงานทางวิชาการด้านเทคโนโลยีการกีฬาโดยได้นำความรู้และงานวิจัยไปนำเสนอในงานประชุมวิชาการทั้งในและต่างประเทศ

5. จัดอบรมแก่บุคลากรทางการกีฬาทั้งส่วนกลางและภูมิภาค การจัดสัมมนาด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาในส่วนภูมิภาค การเผยแพร่ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาโดยการ

จัดทำสารวิทยาศาสตร์และแจกจ่ายให้โรงเรียนสถาบันการศึกษา และการจัดส่งนักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้าร่วมประชุมวิชาการ

6. การให้บริการทดสอบสมรรถภาพและส่งเสริมสมรรถภาพแก่นักกีฬาและบุคลากรทางการกีฬา

7. การควบคุมการใช้สารต้องห้ามในนักกีฬาไทย โดยได้ประสานความร่วมมือระหว่างประเทศกับองค์กรต่อต้านสารต้องห้ามโลก (World Anti-Doping Agency หรือ WADA) และในระดับภาคพื้นเอเชีย โดยปฏิบัติหน้าที่เหมือนองค์กรต่อต้านสารต้องห้ามแห่งชาติ (Regional Anti-Doping Organization : RADO) ดำเนินการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสารต้องห้ามจากแหล่งวิชาการต่างๆ เพื่อจัดทำสื่อและเอกสารเผยแพร่ให้คำแนะนำในการใช้สารต้องห้ามกับนักกีฬาและประชาชน ได้แก่ คู่มือสารต้องห้าม เอกสารแผ่นพับ หนังสือยาที่ใช้ได้และยาที่ห้ามใช้ นอกจากนี้ ยังได้ดำเนินการจัดอบรมเจ้าหน้าที่ควบคุมสารต้องห้ามตามหลักสูตร WADA เพื่อเตรียมปฏิบัติงานในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติต่อไป

1.3.5 ผลการดำเนินงานด้านการบริหารจัดการกีฬา การดำเนินการเพื่อพัฒนาการบริหารจัดการกีฬาในด้านต่างๆ ได้แก่

1. การสนับสนุนการดำเนินงานของสมาคมกีฬาและองค์กรเครือข่ายกีฬา เพื่อทำการเก็บตัวฝึกซ้อมนักกีฬา การส่งเข้าร่วมการแข่งขัน การจัดการแข่งขัน การจัดการอบรมบุคลากรของสมาคมกีฬาต่างๆ โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ได้จัดสรรงบประมาณสนับสนุนสมาคมและองค์กรเครือข่ายกีฬาต่างๆ รวม 205 องค์กร ได้แก่ สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย 54 สมาคม สมาคมคนพิการแห่งประเทศไทย สมาคมผู้เปลี่ยนอวัยวะแห่งประเทศไทย คณะกรรมการสเปเชียลโอลิมปิกแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาจังหวัด 76 จังหวัด และคณะกรรมการกีฬาจังหวัด 75 จังหวัด ปีละประมาณ 250 ล้านบาท

2. การจัดตั้งสถานียูทีเอส (T - Sports) ซึ่งเป็นโครงการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานด้านกีฬาที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย องค์การสื่อสารมวลชน กรมประชาสัมพันธ์ ประชาคมกีฬาและสื่อกีฬา โดยมุ่งเน้นการเผยแพร่การแข่งขันกีฬาของสมาคมกีฬาต่างๆ การส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับการกีฬา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายกีฬาสำหรับทุกคน (Sports For All) เช่น กรีฑา กีฬา โยชนาการกีฬา วิทยาศาสตร์การกีฬา กฎหมายเกี่ยวกับการกีฬา การออกกำลังกายในผู้สูงอายุ กีฬาบำบัด เป็นต้น โดยมีการสนับสนุนงบประมาณดำเนินการ ประมาณปีละ 20 - 40 ล้านบาท

1.4 แนวโน้มและทิศทางการพัฒนาการกีฬาของไทย

การพัฒนาการกีฬาของไทยสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) โดยยังคงมีแนวคิดพื้นฐานในการยึดคนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา เพื่อมุ่งสู่สังคมที่เข้มแข็งมีคุณภาพ และมีเป้าหมายหลักเพื่อลดอัตราการเพิ่มขึ้นของการเจ็บป่วยด้วยโรคที่ป้องกันได้ เพื่อนำไปสู่การเพิ่มผลิตภาพแรงงานและลดรายจ่ายด้านสุขภาพ และส่งเสริมให้คนไทยหันมาออกกำลังกายให้มากขึ้น ถูกวิธีมากขึ้น ทั้งนี้เป็นไปตามยุทธศาสตร์ด้านสาธารณสุขใหม่

ที่เน้นการป้องกันไม่ให้เกิดโรคมามากกว่าการรักษาและมุ่งเสริมสร้างสุขภาวะคนไทยให้มีสุขภาพแข็งแรงทั้งกายและใจ มีความสัมพันธ์ทางสังคมและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่น่าอยู่ เน้นการพัฒนา ระบบสุขภาพอย่างครบวงจร มุ่งการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน และการฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ และได้ให้ความสำคัญของการเตรียมความพร้อมของคนและระบบให้สามารถปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต แสวงหาประโยชน์อย่างรู้เท่าทันโลกาภิวัตน์และสร้างภูมิคุ้มกันให้กับทุกภาคส่วน ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 มีประเด็นสำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพของคนในสังคมที่สัมพันธ์กับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ดังนี้

1.4.1 ประเด็นการเปลี่ยนแปลงด้านสังคมในประเทศที่พัฒนาสังคมกำลังเปลี่ยนเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุรวมทั้งประเทศไทยด้วย ทำให้กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพทั้งด้านการกีฬากการออกกำลังกายและการท่องเที่ยวสำหรับผู้สูงอายุจะมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้น

1.4.2. ประเด็นสถานะด้านสังคมของประเทศไทย พบว่า ประเทศไทยอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีการพัฒนาคนอยู่ระดับกลาง การพัฒนาคนด้านการศึกษายาวตัวเชิงปริมาณอย่างรวดเร็ว แต่ความสามารถในการเรียนรู้โดยเชื่อมโยงนำความรู้ไปปรับใช้ยังอยู่ในระดับต่ำ คุณภาพการศึกษายังไม่เพียงพอในการปรับตัวเท่าทันการเปลี่ยนแปลงและการเข้าสู่สังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ การวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศ และการนำองค์ความรู้ไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ยังต่ำ ทำให้ไม่สามารถเพิ่มขีดความสามารถในแข่งขันกับต่างประเทศได้

1.4.3 ประเด็นวิกฤตค่านิยมทางวัฒนธรรม พบว่า ประชาชนขาดการคัดกรองและการเลือกรับวัฒนธรรมที่ดีงาม ทำให้คุณธรรมและจริยธรรมของคนไทยลดลง สาเหตุเนื่องจากสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา และสถาบันศาสนาไม่มีบทบาทในการเลี้ยงดูและอบรมเยาวชนลดน้อยลง ทำให้ค่านิยม และพฤติกรรมมุ่งเน้นที่วัตถุนิยมและบริโภคนิยมเพิ่มขึ้น

1.4.4 ประเด็นปัญหาสุขภาพะ แม้คนไทยได้รับหลักประกันสุขภาพอย่างทั่วถึง แต่คนไทยต้องเผชิญกับการเจ็บป่วยด้วยโรคที่ป้องกันได้ 5 อันดับแรก คือ โรคหัวใจ ความดันโลหิตสูง เบาหวาน หลอดเลือดสมองและมะเร็ง

1.4.5 ประเด็นด้านการบริหารจัดการประเทศมีการเปิดโอกาสให้ภาคส่วนอื่นๆ เข้ามาร่วมกับภาครัฐมากขึ้น แต่ภาคประชาชนยังมีบทบาทจำกัด การพัฒนาด้านการกีฬาเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบในด้านบุคลากรด้านการกีฬา รวมทั้งเกี่ยวข้องกับประชาชนทั่วไปในการเข้ามาชมกีฬาหรือใช้บริการ เพื่อการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โครงสร้างพื้นฐานรองรับการแข่งขัน และอุปกรณ์ด้านการกีฬา รวมทั้งองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา จึงจำเป็นต้องบริหารจัดการองค์กรแบบบูรณาการให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วม นอกจากนั้นการพัฒนา กีฬาของไทยมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550–2554) ซึ่งเป็นแผนแม่บททางการกีฬา ที่ใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนา กีฬาของชาติให้บรรลุเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และนโยบายรัฐบาล โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาไว้ 6 ยุทธศาสตร์ ได้แก่

1. การพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐาน
2. การพัฒนาการกีฬาเพื่อมวลชน
3. การพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. การพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ
5. การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา
6. การพัฒนาการบริหารการกีฬา

ซึ่งทั้ง 6 ยุทธศาสตร์ เป็นยุทธศาสตร์ที่สนับสนุนการพัฒนาการกีฬาของชาติบรรลุเป้าหมายในการส่งเสริมกีฬาเพื่อสุขภาพ การพัฒนาการกีฬาในท้องถิ่น และกีฬาเพื่อการแข่งขันในระดับโลก นโยบายของรัฐบาล (ฯพณฯ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ) ได้เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาการกีฬาของประเทศไทย โดยได้กำหนดให้การพัฒนาการกีฬาอยู่ในนโยบายสังคมและคุณภาพชีวิต เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมแข็งแรง โดยการส่งเสริมให้มีการเล่นกีฬาในทุกมิติและทุกๆ ด้านอย่างครบวงจร รวมถึงการยกระดับมาตรฐานกีฬาสู่การเป็นเลิศในการแข่งขันและเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมสุขภาพอนามัยของคนไทย โดยกำหนดนโยบายการกีฬาและนันทนาการ ดังนี้

1. เสริมสร้างโอกาสให้ประชาชนทุกกลุ่มออกกำลังกายและเล่นกีฬา โดยประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ ภาครัฐกิจเอกชน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการกีฬา จัดหาสถานที่จัดกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างทั่วถึง รวมทั้งส่งเสริมให้เยาวชนมีความสนใจในการกีฬาและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
2. พัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ โดยจัดตั้งศูนย์ฝึกกีฬาแห่งชาติ พร้อมทั้งนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ จัดให้มีการควบคุมมาตรฐานการฝึกสอนด้านการกีฬาให้มีคุณภาพ และสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติอย่างต่อเนื่อง
3. ส่งเสริมกีฬาไทยให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางและได้รับการยอมรับจากสากลยิ่งขึ้น
4. ปรับปรุงระบบบริหารจัดการด้านการกีฬา โดยส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการด้านการกีฬาจัดกิจกรรมและสถานกีฬา รวมทั้งจัดสร้างลานกีฬาในทุกหมู่บ้านและชุมชน
5. ปรับปรุงกฎหมายการกีฬาและที่เกี่ยวข้อง โดยจัดให้มีกฎหมายกีฬาอาชีพ กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการนักกีฬา และกฎหมายอื่นๆ เพื่อเป็นเครื่องมือการบริหารจัดการด้านกีฬาให้มีประสิทธิภาพ

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550–2554) แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550–2554) นโยบายรัฐบาลและภาวะการณ์แข่งขันกีฬาที่ผ่านมา สะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มทางด้านการพัฒนาการกีฬาเพื่อสุขภาพและการพัฒนาการกีฬาเพื่อการแข่งขัน ดังนี้

1. แนวโน้มการพัฒนาด้านสุขภาพของประชาชน เน้นการนำประเด็นด้านการพัฒนาการกีฬาและการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพให้เป็นแนวทางการพัฒนาสุขภาพของประชาชน หน่วยงานต่างๆ เพื่อให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจ ตระหนักถึงความสำคัญของการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายมากขึ้น

2. โครงสร้างสังคมไทยกำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุมากขึ้น โดยประชากรกลุ่มผู้สูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 10 ในปี พ.ศ. 2563 การกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาและการออกกำลังกายในอนาคตจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงการส่งเสริมการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย รวมทั้งการสนับสนุนการให้แก่ประชาชนทั่วไป ให้สอดคล้องกับความต้องการและความเหมาะสมในแต่ละช่วงวัยของประชากรที่เปลี่ยนแปลงไป

3. ปัจจุบันเริ่มมีการแพร่ระบาดของยาเสพติดเข้าสู่กลุ่มเยาวชนใหม่อีกครั้งหนึ่ง ทำให้ทุกฝ่ายในสังคมตระหนักถึงความสำคัญของการใช้การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายเพื่อช่วยลดปัญหาเสพติด โดยมีการรณรงค์และส่งเสริมให้เยาวชนหันมานิยมเล่นกีฬาและออกกำลังกายเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ปัญหาความไม่สงบในสังคมไทยโดยเฉพาะปัญหาการก่อความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีลักษณะยืดเยื้อและต่อเนื่อง จึงควรมีการใช้มิติกีฬาด้านความมั่นคงเพื่อลดปัญหา

4. มีการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารและสารสนเทศที่ทันสมัย เพื่อช่วยให้ข่าวสารด้านการกีฬาทั่วโลกเข้าถึงประชาชนได้อย่างทั่วถึง โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนเพื่อสร้างกระแสนิยม และวัฒนธรรมในการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย

5. การวิจัยและพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา มีแนวโน้มความต้องการเพิ่มขึ้น ทั้งในด้านการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและสิ่งประดิษฐ์ หรือธุรกิจอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้สนับสนุนด้านกีฬาและออกกำลังกายของประชาชน

6. จากความสำเร็จของนักกีฬาไทยในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ เช่น กีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 15 และกีฬาเฟลปิคเกมส์ ครั้งที่ 9 ที่ผ่านมา ทำให้ภาคธุรกิจเอกชนและสมาคมกีฬามีความตื่นตัวในการจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อธุรกิจเพิ่มมากขึ้นทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ ส่งผลให้ประเทศไทยมีโอกาสที่จะใช้การกีฬาเป็นมิติเศรษฐกิจศาสตร์ เป็นเครื่องมือในการสร้างรายได้เพื่อพัฒนาประเทศ

7. อนาคตการเล่นกีฬาและออกกำลังกายของประชาชนมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น เพราะเรื่องสุขภาพเป็นเรื่องของทุกคน และเป็นส่วนหนึ่งที่เกี่ยวข้องอยู่กับชีวิต อาชีพ และความเป็นอยู่ นั่นคือ การกีฬาและการออกกำลังกายเป็นเรื่องของวิถีชีวิต

ดังนั้นในอนาคตจึงมีแนวโน้มพัฒนาการกีฬาและการออกกำลังกายให้เป็นวิถีชีวิตของคนไทย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสำหรับประเทศไทย ประชาชนเริ่มมีความนิยมทางด้านกีฬามากขึ้นเนื่องจากแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นของการให้ความสำคัญในการดูแลสุขภาพ แต่การพัฒนากีฬาของประเทศไทยนั้นยังคงต้องพึ่งพาภาครัฐเป็นสำคัญ เนื่องจากความนิยมดังกล่าวยังไม่มากพอที่จะทำให้อุตสาหกรรมด้านกีฬาสามารถสร้างรายได้จำนวนมากให้กับภาคเอกชนที่ต้องการจะลงทุนในธุรกิจ

ดังกล่าว จึงทำให้การพัฒนานักกีฬาและบุคลากรกีฬาต้องอาศัยการสนับสนุนจากภาครัฐ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลมีงบประมาณจำกัดในการสนับสนุนกีฬา ทั้งกีฬาสัมครเล่นและกีฬาอาชีพ จึงส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ ซึ่งประเทศไทยจำเป็นต้องมีการพัฒนานักกีฬารุ่นใหม่ขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง แต่ข้อจำกัดดังกล่าวทำให้การสรรหานักกีฬารุ่นใหม่ทำได้เฉพาะกลุ่ม และรัฐบาลยังไม่มีงบประมาณเพียงพอในการเสริมสร้างศักยภาพให้กับสมาคมกีฬา องค์การกีฬาต่างๆ เพื่อให้สมาคมเหล่านั้นพัฒนานักกีฬาสัมครเล่นที่มีศักยภาพเพื่อเป็นตัวแทนประเทศไทยเข้าทำการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติรายการต่างๆ

นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาสถานการณ์กีฬาอาชีพ อาจพบว่า ปัจจุบันประเทศต่างๆ ได้มีการส่งเสริมให้ประชาชนมีความเป็นเลิศด้านกีฬาและประกอบอาชีพทางการกีฬา ซึ่งประเทศที่สามารถพัฒนานักกีฬาไปสู่การอาชีพได้นั้นจะเกิดประโยชน์ต่อประเทศ เช่น การสร้างชื่อเสียง การนำรายได้เข้าสู่ประเทศ เป็นต้น เนื่องจากการประกอบธุรกิจทางการกีฬาเป็นการพัฒนาการเศรษฐกิจของประเทศและประชาชน ซึ่งจะมีรายได้จากการประกอบอาชีพทางการกีฬาที่ผ่านมาประเทศไทยได้เริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนานักกีฬา เพื่อการอาชีพมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2531-2539) จนมาถึงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) ที่ได้ระบุวัตถุประสงค์และเป้าหมายไว้อย่างชัดเจนในการส่งเสริมกีฬาเพื่อการอาชีพโดยพัฒนานักกีฬาเพื่อนำร่องสู่กีฬาอาชีพรวม 12 ชนิดกีฬา ประกอบด้วย ประเภทบุคคล 8 ชนิดกีฬา ได้แก่ กอล์ฟ เทนนิส บิลเลียด โบว์ลิ่ง แบดมินตัน จักรยานยนต์ เทเบิลเทนนิส และมวยไทย ประเภททีม 4 ชนิดกีฬา ได้แก่ ฟุตบอล ตะกร้อ ตะกร้อลอดห่วง และวอลเลย์บอล อย่างไรก็ตาม การพัฒนานักกีฬาเพื่อการอาชีพ ที่ผ่านมาในประเทศไทยนั้น ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร มีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย ได้แก่ นักกีฬาที่มีความสามารถทัดเทียมในระดับนานาชาติมีน้อยลงเนื่องจากขาดความต่อเนื่องในการส่งเสริมเยาวชน ขาดกระบวนการในการสร้างนักกีฬาควบคู่ไปกับการแข่งขันกีฬา เพื่อให้มีจำนวนนักกีฬาเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งบุคลากรทางการกีฬา ได้แก่ ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้จัดการทีม ผู้บริหารองค์กรกีฬาและบุคลากรอื่นที่เกี่ยวข้อง ส่วนใหญ่ทำงานเป็นอาสาสมัคร ไม่มีผลตอบแทนที่ต่อเนื่อง ทำให้การพัฒนานักกีฬาไปสู่กีฬาเพื่อการอาชีพยังไม่ก้าวหน้า

กีฬาอาชีพถือได้ว่าเป็นธุรกิจบันเทิงประเภทหนึ่ง การพัฒนานักกีฬาอาชีพจำเป็นที่นักกีฬาต้องมีคุณภาพและมีความสามารถระดับมาตรฐานสากล นักกีฬาอาชีพจำเป็นต้องมีความสามารถสูงจึงจะได้รับการสนับสนุนจากผู้ชม และมีผู้ให้การสนับสนุน (Sponsor) นอกจากนี้ยังต้องนำหลักการตลาดเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย จึงจะช่วยส่งผลให้การพัฒนานักกีฬาเพื่อการอาชีพประสบความสำเร็จ รวมทั้งจะต้องพัฒนาต่อยอดจากกีฬาเพื่อความเป็นเลิศทั้งในมุมมองด้านคุณภาพและจำนวนนักกีฬาที่สามารถพัฒนาขึ้นได้ ซึ่งในการพัฒนานักกีฬาเพื่อการอาชีพอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องมีการกำหนดแผนงานทั้งระยะสั้นและระยะยาว ที่สอดคล้องกับแผนงานการพัฒนาของประเทศ (แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ) และต้องมีความต่อเนื่อง เพื่อให้การพัฒนานักกีฬาอาชีพบรรลุตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ 5 วัตถุประสงค์ ได้แก่

1. ส่งเสริมและพัฒนา กีฬาสาธิตที่มีศักยภาพและกีฬาไทยบางชนิดให้เป็น กีฬาอาชีพอย่างมีมาตรฐาน

2. พัฒนานักกีฬา บุคลากรกีฬาอย่างเป็นระบบและครบวงจร และส่งเสริม ให้มีการรวมกลุ่มเป็นสมาชิกขององค์กร สโมสรกีฬาอาชีพทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดย สนับสนุนให้มีการจัดตั้งสถาบันผลิตนักกีฬาและบุคลากรกีฬาอาชีพ

3. พัฒนาการจัดการแข่งขันให้เป็นระบบและมีมาตรฐานสากล

4. พัฒนาปัจจัยพื้นฐานด้านสถานกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการ ฝึกซ้อมและแข่งขันตามมาตรฐานสากลและให้มีการศึกษาเรียนรู้และนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทางการกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา

5. พัฒนาระบบบริหารจัดการแบบมืออาชีพ โดยสนับสนุนให้มีการจัดตั้ง กองทุนส่งเสริมและสวัสดิการกีฬาอาชีพเพื่อการคุ้มครอง และรักษาสิทธิหรือผลประโยชน์ รวมทั้ง สร้างแรงจูงใจให้องค์กรเอกชนร่วมส่งเสริมกีฬาอาชีพ ดังนั้น ในส่วนของการพัฒนากีฬาเพื่อการ อาชีพถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม นำมาซึ่งรายได้ ชื่อเสียงของนักกีฬา และภาพลักษณ์ของประเทศ ปัจจุบันกีฬาอาชีพเป็นดัชนีชี้วัดความเจริญของ ประเทศที่พัฒนาแล้วอีกทางหนึ่งด้วย

วิสัยทัศน์ (Vision) พันธกิจ (Mission) เป้าประสงค์ (Goal) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของ โครงสร้างแผนยุทธศาสตร์สร้างกีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศ (พ.ศ. 2553–2559) มีดังนี้

1. วิสัยทัศน์ (Vision)

ประเทศไทยเป็นเลิศและเป็นศูนย์กลางกีฬาระดับนานาชาติของเอเชีย

2. พันธกิจ (Mission)

1. ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนานักกีฬาให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาระดับ นานาชาติ

2. ส่งเสริม สนับสนุนให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางกีฬาระดับนานาชาติของเอเชีย

3. ส่งเสริม สนับสนุนให้บุคลากรกีฬามีบทบาทในองค์กรกีฬาระดับนานาชาติ

3. เป้าประสงค์ (Goal)

ประเทศไทยประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ เป็นศูนย์กลางกีฬา ของเอเชีย และบุคลากรกีฬามีบทบาทในองค์กรกีฬาระดับนานาชาติ

4. ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

1. อันดับที่ประเทศไทยได้รับการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ

1.1 ประเทศไทยได้อันดับที่ 1 จากการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ และกีฬาอาเซียนพารา เกมส์ (ในชนิดกีฬาสาธิตที่มีการแข่งขัน)

1.2 ประเทศไทยได้อันดับที่ 1 - 3 จากการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ และกีฬาเอ เชียนพาราเกมส์

1.3 ประเทศไทยได้อันดับที่ 1 - 3 ของเอเชียจากการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ และกีฬาวาราลิมปิกเกมส์

2. จำนวนชนิดกีฬาที่นักกีฬาไทยได้เข้าร่วมการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิกเกมส์เพิ่มขึ้นอย่างน้อย 2 ชนิดกีฬา

3. จำนวนนักกีฬาไทยที่ได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ เพิ่มขึ้นร้อยละ 10

4. จำนวนรายการจัดการแข่งขันที่ประเทศไทยได้รับคัดเลือกให้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬาเป็นเลิศระดับนานาชาติ เพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี

5. จำนวนบุคลากรกีฬาที่ได้รับคัดเลือกเป็นคณะกรรมการในองค์กรกีฬา/สหพันธ์กีฬาระดับนานาชาติ เพิ่มขึ้นร้อยละ 5

6. จำนวนศูนย์ฝึกซ้อมกีฬานานาชาติที่สหพันธ์กีฬารับรอง 10 ชนิดกีฬา

7. ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาที่ได้มาตรฐานระดับนานาชาติ

ตาราง 3 แสดงเป้าหมายเหรียญรางวัลในการเข้าร่วมแข่งขันรายการต่างๆ ของกีฬาไทย

เป้าหมายเหรียญทอง	รายการ / ปี / สถานที่แข่งขัน	
	โอลิมปิกเกมส์	
	ปี 2555 (ลอนดอน)	ปี 2559 (ริโอเดอจาเนโร)
ชนิดกีฬา		
1. มวยสากล	2	3
2. ยกน้ำหนัก	2	3
3. เทควันโด	1	2
4. ยิงปืน	1	1
5. ยิงเป้าบิน	1	1
6. เทนนิส	-	1
7. แบดมินตัน	-	1
8. กรีฑา (กระโดดไกล)	-	1
9. มวยปล้ำ	-	1
รวม	7	14
ชนิดกีฬา	พาราลิมปิกเกมส์	
	ปี 2555 (ลอนดอน)	ปี 2559 (ริโอเดอจาเนโร)
1. กรีฑา : วีลแชร์ เรซซิ่ง	2	3
2. ฟันดาบ	1	1
3. บิ๊อคเซีย	-	1
รวม	3	5

ตาราง 3 (ต่อ)

เป้าหมายเหรียญทอง	รายการ / ปี / สถานที่แข่งขัน	
	โอลิมปิกเกมส์	
	ปี 2555 (ลอนดอน)	ปี 2559 (ริโอเดอจาเนโร)
ชนิดกีฬา		
1. ยกน้ำหนัก	1	2
2. มวยสากลสมัครเล่น	2	2
3. เทควันโด	1	2
4. ยิงปืน	1	1
5. ยิงเป้าบิน	1	1
6. กรีฑา (4 x 100)	1	1
7. ตะกร้อ	4	4
8. บิลเลียด	1	1
9. เทนนิส	1	1
10. เพาะกาย	1	1
11. เรือใบ	1	1
12. จักรยาน (เสือภูเขา)	1	1
13. วอลเลย์บอล	1	1
14. วอลเลย์บอล (ชายหาด)	1	1
15. กอล์ฟ	1	1
16. แบดมินตัน	-	1
17. โบว์ลิ่ง	-	1
18. มวยปล้ำ	-	1
19. วินด์เซิร์ฟ	-	1
รวม	19	25

ตาราง 3 (ต่อ)

เป้าหมายเหรียญทอง	รายการ / ปี / สถานที่แข่งขัน	
	โอลิมปิกเกมส์	
	ปี 2555 (ลอนดอน)	ปี 2559 (ริโอเดอจาเนโร)
ชนิดกีฬา		
1. วูตว้	31	32
2. กรีฑา (แชน ขา และเรซซิ่ง)	22	26
3. เทนนิส (วีลแชร์)	5	5
4. แบดมินตัน	4	3
เป้าหมายเหรียญทอง	รายการ / ปี / สถานที่แข่งขัน	
5. ฟันดาบ	1	3
6. ยกน้ำหนัก	3	4
7. บ็อคเซีย	2	2
8. ยูโด	1	1
9. เทเบิลเทนนิส	2	3
รวม	70	80
1. มวยสากล	8	10
2. ยกน้ำหนัก	7	6
3. เทควันโด	8	5
4. ยิงปืน	11	12
5. คาราเต้	2	3
6. กรีฑา	18	17
7. ตะกร้อ	6	6
8. บิลเลียด	4	6
9. เทนนิส	7	5
10. วูตว้ (กระโดดน้ำ / โปโลน้ำ)	8	5
11. ปั่นจักสีลัต	3	2
12. เปตอง	4	6
13. จักรยาน	4	3
14. วอลเลย์บอล	3	2
15. กอล์ฟ	3	2
16. มวยปล้ำ	3	2
17. ยิงธนู	1	2

ตาราง 3 (ต่อ)

เป้าหมายเหรียญทอง	รายการ / ปี / สถานที่แข่งขัน	
	โอลิมปิกเกมส์	
	ปี 2555 (ลอนดอน)	ปี 2559 (ริโอเดอจาเนโร)
ชนิดกีฬา		
18. ยูโด	8	6
19. ฟุตบอล / ฟุตซอล	1	3
20. วูซู	3	2
21. มวยไทย	8	10
22. ชัดเติลค็อก	1	-
23. ฟินสวิมมิ่ง	1	-
24. แบดมินตัน	1	1
25. เบสบอล	1	1
26. บาสเกตบอล	1	1
27. โบว์ลิ่ง	1	1
28. ชีม้า	3	3
29. ชีม้าโปโล	1	1
30. ฟันดาบ	5	5
31. ยิมนาสติก	-	7
32. แฮนด์บอล	-	1
33. รักบี้ฟุตบอล	-	1
34. เรือใบ	-	5
35. เรือพาย	-	7
36. วินด์เซิร์ฟ	-	3
37. ยิงเป้าบิน	-	2
38. ซอฟท์บอล	-	1
39. เทเบิลเทนนิส	-	1
40. ไตรกีฬา	-	2
41. เพาะกาย	-	2
42. ลีลาศ	-	4
43. ลอนโบวล์ส	-	2

ตาราง 3 (ต่อ)

เป้าหมายเหรียญทอง	รายการ / ปี / สถานที่แข่งขัน	
	โอลิมปิกเกมส์	
	ปี 2555 (ลอนดอน)	ปี 2559 (ริโอเดอจาเนโร)
ชนิดกีฬา		
1. วูตว้	-	55
2. กรีฑา (แชน ขา เรชชิ่ง)	-	65
3. วิลแชร์เทนนิส	-	6
4. แบดมินตัน	-	4
5. ยกน้ำหนัก	-	7
6. เทเบิลเทนนิส	-	20
7. โบว์ลิ่ง	-	1
8. วิลแชร์บาสเกตบอล	-	2
รวม	-	160

หน่วยงานที่รับผิดชอบการดำเนินงานในการพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ

การพัฒนาักกีฬาสู่ความเป็นเลิศของประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจทั่วโลก ส่วนใหญ่มีสาเหตุในการเริ่มต้นที่คล้ายกัน คือการให้ความสำคัญกับการสูญเสียหรือมีอำนาจเชิงสัญลักษณ์จากความล้มเหลวและหรือการประสบผลสำเร็จในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก การได้ชัยชนะและได้รับเหรียญจำนวนมากเป็นอันดับต้นๆ ของการแข่งขัน รวมทั้งการได้รับคัดเลือกเป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติคือตัวบ่งชี้เชิงสัญลักษณ์ด้านอำนาจ ความยิ่งใหญ่ ด้านเศรษฐกิจสังคมของประเทศ และศักยภาพของประเทศ รวมทั้งเป็นการประชาสัมพันธ์ประเทศให้เป็นที่รู้จักจากประชาคมโลก นอกจากนี้การได้รับเกียรติเป็นเจ้าภาพการจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติยังนำสู่การนำการกีฬาไปใช้เพื่อประโยชน์อื่นๆ เช่น การสร้างความรู้สึกถึงความสามัคคี การรวมชาติ เช่น ประเทศสหราชอาณาจักร ที่ประกาศให้การเป็นเจ้าภาพการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกว่า (One Team One Nation) หรือการสร้างความรู้สึกถึงความเป็นชาตินิยม ความภาคภูมิใจในนักกีฬาของประเทศตัวเอง ดังที่ประเทศญี่ปุ่นเคยใช้มาแล้ว

ดังนั้น รัฐบาลหลายประเทศจึงให้ความสำคัญรวมทั้งประเทศไทยที่มีการศึกษาถึงปัจจัยและการจัดทำแนวทางในการพัฒนานักกีฬาและการกีฬาเพื่อให้มีโอกาสในการได้รับเหรียญรางวัลมากขึ้น การจัดทำแผนพัฒนานักกีฬาชาติเพื่อเป็นการกำหนดกรอบใหญ่ของประเทศถึงแนวทางและมีการจัดทำเป็นยุทธศาสตร์ของการพัฒนานักกีฬาของประเทศ ซึ่งได้เริ่มและจัดทำอย่างต่อเนื่องจนถึงแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555-2559) ซึ่งมียุทธศาสตร์ของการกีฬาเพื่อความ

เป็นเลิศเป็นหนึ่งในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับนี้ หน่วยงานหลักและหน่วยงานสนับสนุน เพื่อการพัฒนาการกีฬาสู่ความเป็นเลิศในประเทศไทย มีดังนี้

1. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 หมวด 5 ตามมาตรา 14 กำหนดให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การกีฬา การศึกษาด้านกีฬานันทนาการและราชการอื่น ตามที่กฎหมายกำหนด ให้อำนาจหน้าที่ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีส่วนราชการตามมาตรา 15 ดังต่อไปนี้

1. สำนักงานรัฐมนตรี
2. สำนักงานปลัดกระทรวง
3. สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ
4. สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

ตามพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ส่วนที่ 4 มาตรา 22 ถึงมาตรา 26 ให้โอนทรัพย์สิน งบประมาณ หนี้ สิทธิ ภาระผูกพัน ข้าราชการ ลูกจ้างและอัตรากำลังของกระทรวงศึกษาธิการในส่วนกรมพลศึกษา (ยกเว้น กองยุวกาชาดและกองการลูกเสือ) มาเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มาตรา 27 ให้โอนงานส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในสำนักงานพัฒนานโยบายและแผนการประชาสัมพันธ์ กรมประชาสัมพันธ์ มาเป็นสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มาตรา 28 ให้โอนอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีในการดำเนินงานเกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐดังต่อไปนี้มาเป็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

1. การกีฬาแห่งประเทศไทย
2. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

มาตรา 29 นอกจากโอนอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้แจ้งชัดที่อื่น ให้โอนอำนาจหน้าที่ของรัฐมนตรีในการดำเนินการเกี่ยวกับกฎหมายดังต่อไปนี้ มาเป็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

1. พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542
2. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. 2535
3. พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2544

ภาพประกอบ 4 โครงสร้างองค์การบริหารของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

วิสัยทัศน์และพันธกิจ

วิสัยทัศน์

เป็นองค์กรหลักในการส่งเสริมและพัฒนากีฬา การท่องเที่ยว และนันทนาการ เพื่อเป็นกลไกในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน

พันธกิจ

1. กำหนดนโยบาย และแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาในทุกระดับที่สอดคล้องกับแนวทางพัฒนาของประเทศ
2. ส่งเสริม สนับสนุน พัฒนา และผลักดันการนำนโยบายด้านการท่องเที่ยว การกีฬา และนันทนาการไปสู่การปฏิบัติ
3. บูรณาการและบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ สร้างการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการพัฒนาการท่องเที่ยว การกีฬา และนันทนาการของประเทศ รวมทั้งกำหนดแนวทางการจัดสรรทรัพยากรสนับสนุนในทุกส่วนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
4. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ตลอดจนปัจจัยสนับสนุนด้านการท่องเที่ยว การกีฬา และนันทนาการให้มีคุณภาพและมาตรฐานในระดับสากล
5. พัฒนาระบบการบริหาร ระบบสารสนเทศ และบุคลากรด้านการท่องเที่ยว การกีฬา และนันทนาการให้มีศักยภาพ

กระทรวงการทองเที่ยวและกีฬา มีส่วนราชการดังต่อไปนี้ (กระทรวงการทองเที่ยวและกีฬา. 2555: ออนไลน์)

1. สำนักงานรัฐมนตรี
2. สำนักงานปลัดกระทรวง
3. กรมการท่องเที่ยว
4. กรมพลศึกษา
5. สถาบันการพลศึกษา
6. การทองเที่ยวแห่งประเทศไทย
7. การกีฬาแห่งประเทศไทย
8. กองบังคับการตำรวจทองเที่ยว

1.1 กรมพลศึกษา

กรมพลศึกษา ได้รับการสถาปนาเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2476 ให้เป็นกรมหนึ่งในกระทรวงธรรมการ ตามพระราชบัญญัติการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2476 โดยมีหน้าที่จัดการพลศึกษาของชาติ ซึ่งตั้งอยู่ในกระทรวงธรรมการ รัฐบาลในสมัยนั้นมีนโยบายที่จะให้บุคคลแม้ว่าได้รับจริยศึกษาและพุทธศึกษามาแล้ว ให้ได้รับการพลศึกษาด้วย ซึ่งจะทำให้เรามีร่างกายแข็งแรง ใจคอหนักแน่น อันจะเป็นประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้สมบูรณ์เต็มที่ นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาพลศึกษาจึงกลายเป็นหลักสำคัญของการศึกษาของชาติจวบจนกระทั่งเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 2545 ได้มีการปฏิรูประบอบราชการไทย มีการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม โดยให้กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เปลี่ยนเป็นสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ มีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาและนันทนาการ เพื่อเสริมสร้างพลานามัยของประชาชน จากกระแสดemand ของชาวพลศึกษา จึงได้มีการเคลื่อนไหวในการขอใช้ชื่อส่วนราชการ “กรมพลศึกษา” และเมื่อวันที่ 9 และ 16 กุมภาพันธ์ 2553 คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติหลักการร่างพระราชกฤษฎีกา การเปลี่ยนชื่อ “สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ” เป็น “กรมพลศึกษา” ซึ่งชื่อนี้เป็นชื่อที่มีมนต์ขลัง ได้รับความเชื่อถือและศรัทธา สร้างให้ประชาชนมีร่างกายแข็งแรง จิตใจดี และเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2553 ได้มีการประกาศพระราชกฤษฎีกาเปลี่ยนชื่อสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ เป็นกรมพลศึกษา พุทธศักราช 2553 ในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 127 ตอนที่ 52 ก หน้า 4 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา คือวันที่ 28 สิงหาคม 2553 จึงได้มีชื่อส่วนราชการว่า “กรมพลศึกษา”

อำนาจหน้าที่

กรมพลศึกษา มีภารกิจดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬาและการพัฒนาบุคลากรสาขาที่เกี่ยวข้อง โดยให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการด้านการกีฬาขั้นพื้นฐานและกีฬามวลชน
2. ดำเนินการด้านนันทนาการ
3. ดำเนินการด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา
4. พัฒนาศูนย์กลางด้านการพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬาและสาขาที่เกี่ยวข้อง
5. สำรวจ จัดเก็บ รวบรวมและพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศ เพื่อวางแผนและบริหารจัดการเผยแพร่ข้อมูลสถิติ และองค์ความรู้ด้านการพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา และการพัฒนาศูนย์กลางสาขาที่เกี่ยวข้อง
6. อนุรักษ์ ส่งเสริมและเผยแพร่การเล่นพื้นเมืองและกีฬาพื้นบ้าน
7. ดำเนินการและประสานความร่วมมือกับองค์กรภาครัฐและเอกชน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเป็นเครือข่ายในการดำเนินงานด้านการพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬาและการพัฒนาศูนย์กลางสาขาที่เกี่ยวข้อง
8. จัดทำแผนปฏิบัติงานและแผนพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานด้านการพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬาและการพัฒนาศูนย์กลางสาขาที่เกี่ยวข้อง ให้สอดคล้องกับนโยบาย แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติและแผนพัฒนานันทนาการแห่งชาติ
9. ศึกษา สำรวจ วิเคราะห์ วิจัย ให้คำปรึกษา แนะนำและพัฒนางานด้านวิชาการ การพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา และการพัฒนาศูนย์กลางสาขาที่เกี่ยวข้อง
10. ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานด้านการพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬาและการพัฒนาศูนย์กลางสาขาที่เกี่ยวข้อง
11. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรมหรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ภาพประกอบ 5 โครงสร้างการบริหารกรมพลศึกษา

วิสัยทัศน์และพันธกิจ

วิสัยทัศน์

“กรมพลศึกษา” เป็นองค์กรนำด้านการพลศึกษา สร้างความสุขเพื่อมวลชน

พันธกิจ

1. ดำเนินการด้านการพลศึกษา การกีฬาขั้นพื้นฐานและกีฬาเพื่อมวลชน
2. ดำเนินการด้านนันทนาการ
3. ดำเนินการด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา
4. พัฒนาบุคลากรด้านการพลศึกษา สุขภาพ การกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา และสาขาที่เกี่ยวข้อง

ประเด็นยุทธศาสตร์

1. การส่งเสริมและพัฒนากิจการพลศึกษา สุขภาพ กีฬา นันทนาการและวิทยาศาสตร์การกีฬา
2. การพัฒนาองค์ความรู้ด้านการพลศึกษา กีฬา นันทนาการและวิทยาศาสตร์การกีฬา
3. การพัฒนาระบบบริหารจัดการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติราชการ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนและประชาชนทุกกลุ่ม มีสุขภาพดี มีวินัย มีคุณธรรม และมีน้ำใจนักกีฬา
2. เพื่อส่งเสริมและพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน กีฬาเพื่อมวลชน นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา
3. เพื่อพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา
4. เพื่อนำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาใช้ในการพัฒนากีฬา
5. เพื่อให้บริการข้อมูลสารสนเทศด้านการกีฬา นันทนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ และการออกกำลังกาย
6. ประสานความร่วมมือองค์กรเครือข่ายทางการกีฬาและนันทนาการในทุกระดับ

เป้าหมายการดำเนินงาน (คู่มือกรมพลศึกษา. 2555: ออนไลน์)

1. ดำเนินการและประสานงานเกี่ยวกับการส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนากิจการกรมกีฬา นันทนาการ และงานด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาขององค์กร และหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน
2. ดำเนินการส่งเสริมและพัฒนากิจการด้านการกีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา

3. กำกับ ดูแล ติดตาม และประเมินผลงานด้านพัฒนาการกีฬา นันทนาการ และ วิทยาศาสตร์การกีฬา

4. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน หรือ ตามที่กระทรวงหรือ คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

1.2 การกีฬาแห่งประเทศไทย

การกีฬาแห่งประเทศไทย เรียกโดยย่อว่า "กกท." ได้จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 102 ตอนที่ 149 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2528 โดยเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือเพื่อจัดตั้งการกีฬาแห่งประเทศไทยขึ้นแทน "องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย" (ซึ่งตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกา จัดตั้งองค์การส่งเสริมการกีฬาแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2507) และให้มีอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริมการกีฬาและควบคุมการดำเนินกิจการกีฬาได้กว้างขวางและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยนัยของพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทยได้เป็นหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ สังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยได้รับงบประมาณรายจ่ายประจำปี จากรัฐบาล การบริหารงานของการกีฬาแห่งประเทศไทยนั้น บริหารโดยคณะกรรมการการกีฬาแห่งประเทศไทย ประกอบด้วยกรรมการโดยตำแหน่งและกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้ง มี นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธานและมีผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทยรับผิดชอบต่อคณะกรรมการในการบริหารกิจการของ กกท. (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2555: ออนไลน์)

วัตถุประสงค์

1. ส่งเสริมการกีฬา
2. ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการกีฬา
3. ศึกษา วิเคราะห์และจัดทำโครงการ แผนงานและสถิติเกี่ยวกับการส่งเสริมการกีฬา รวมทั้งประเมินผล
4. จัด ช่วยเหลือ แนะนำและร่วมมือในการจัดและดำเนินการกีฬา
5. สำรวจ จัดสร้างและบูรณะสถานที่สำหรับการกีฬา
6. ติดต่อร่วมมือกับองค์การหรือสมาคมกีฬาทั้งในและนอกราชอาณาจักร
7. สอดส่องและควบคุมการดำเนินกิจการการกีฬา
8. ประกอบกิจการอื่นๆ อันเกี่ยวแก่หรือเพื่อประโยชน์ของการกีฬา

วิสัยทัศน์

การกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นองค์กรหลักในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและกีฬาเพื่อการอาชีพ ให้ประเทศเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้นำทางการกีฬาของเอเชีย

พันธกิจ

1. กำหนดนโยบาย / ทิศทาง / กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา
2. ส่งเสริม / สนับสนุน / ประสานงานเพื่อการพัฒนา กีฬาสู่ความเป็นเลิศ
อย่างยั่งยืน
3. ส่งเสริม / สนับสนุนให้เกิดสภาพแวดล้อมแลองค์กรประกอบด้านกีฬามีความ
เหมาะสม
4. อำนวยการ บริหารจัดการ สถานกีฬา อุปกรณ์กีฬาและบริการทางการกีฬา

2. คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ในปี พ.ศ. 2489 ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาหนึ่งชุดมีชื่อเรียกว่า "คณะกรรมการต้อนรับระหว่างประเทศฝ่ายกีฬา" มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ชาวต่างประเทศที่มาพำนักอยู่ในประเทศไทยหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ได้มีโอกาสเล่นและแข่งขันกีฬา โดยรวบรวมรายได้จากการเก็บค่าผ่านประตูส่งบำรุงสภาพอากาศไทยและบำรุงการกุศลสาธารณประโยชน์ด้านการกีฬา

ต่อมาที่ประชุมเห็นว่าน่าจะมีองค์กรโอลิมปิกมาดำเนินการแทนคณะกรรมการดังกล่าว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเจริญสัมพันธ์ไมตรีด้านการกีฬากับนานาชาติ จึงได้จัดตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ ขึ้นเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2491 พร้อมทั้งมีหนังสือถึงคณะกรรมการโอลิมปิกสากล ณ เมืองโลซานน์ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2491 เพื่อขอให้ดำเนินการรับรองอย่างเป็นทางการต่อไป หลังจากนั้นคณะกรรมการโอลิมปิกสากลได้นำเรื่องนี้เสนอเข้าที่ประชุม ณ กรุงโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2493 ในการนี้ที่ประชุมได้ให้การรับรองคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ อย่างเป็นทางการและเป็นเอกฉันท์

ในระหว่างที่คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย กำลังทำเรื่องขอให้คณะกรรมการโอลิมปิกสากลรับรองอย่างเป็นทางการอยู่นั้น คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยก็ได้นำเรื่องขอพระราชทานพระบรมราชูปถัมภ์เพื่อเฉลิมพระเกียรติ อันเป็นการดำเนินเรื่องให้สอดคล้องกับนานาชาติที่มีพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประมุข

ในการนี้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานโดยทำนราชเลขาธุการในพระองค์ ได้เชิญกระแสรับสั่งมาเมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2492 อีกทั้งยังได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้ใช้ตราของคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ตามลายพระหัตถ์ของทำนราชเลขาธุการ เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2494

นโยบายหลัก

- การสร้างความก้าวหน้าของขบวนการโอลิมปิกตามอุดมการณ์ของ Mr. Pierrede Coubertin ผู้ก่อตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกสากลอย่างเคร่งครัด โดยไม่หวั่นไหวหรือท้อแท้ต่ออิทธิพลใดๆ ภายใต้ขอบเขตกิจกรรมด้านกีฬาและงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด
- ดำรงความเป็นอิสระและมีอำนาจหน้าที่ในการคัดเลือก และส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ กีฬาเอเชียนเกมส์ กีฬาซีเกมส์หรือการแข่งขันกีฬาใดๆ ภายใต้การอุปถัมภ์ของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล โดยการสนับสนุนของภาครัฐและภาคเอกชน
- ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาสัมครเล่น การพลศึกษาและศิลปวัฒนธรรมโดยมีการร่วมมือและประสานงานอย่างใกล้ชิดกับสมาคมกีฬาสัมครเล่นแห่งประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทย หน่วยงานกีฬาของรัฐและเอกชนทุกแห่ง ตลอดจนองค์กรที่เกี่ยวข้องกับเวชศาสตร์การกีฬา เพื่อผลักดันให้การกีฬาของชาติก้าวหน้าไปสู่ความเป็นเลิศในแต่ละระดับ
- เสริมสร้างงานสวัสดิการและการศึกษา เพื่อบำรุงขวัญและกำลังใจให้กับนักกีฬาและผู้ฝึกสอนที่ไปร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศ
- จัดทำพิพิธภัณฑ์กีฬาและห้องสมุด เพื่อเป็นที่เก็บรักษาอุปกรณ์ เครื่องใช้ ของที่ระลึก ตลอดจนเอกสารสิ่งตีพิมพ์ไว้อย่างเป็นระบบแบบแผน เพื่อใช้เป็นที่ยึดศึกษาและค้นคว้าสำหรับเยาวชนรุ่นหลัง เกี่ยวกับความเป็นมาของโอลิมปิกไทย ประวัติกีฬาซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ และโอลิมปิกเกมส์
- การบริหารงานและการเตรียมความพร้อม เพื่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างองค์กรให้เป็นไปอย่างมีระบบภายใต้เงื่อนไขและสภาวะทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจและการเมือง โดยตระหนักถึงการทำให้เกิดความเข้าใจและการยอมรับการเปลี่ยนแปลง ตามลำดับก่อนหลัง
- การพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสาร
- การกำหนดกลไกที่มีเสถียรภาพไปสู่เป้าหมายอันจะทำให้เกิดประโยชน์ตามมาในที่สุด อันได้แก่ สิทธิประโยชน์ ประชาสัมพันธ์ กองทุนสงเคราะห์ สถาบันวิทยการ สำนักข่าวสาร กฎข้อบังคับและเวชศาสตร์การกีฬา
- การพัฒนาด้านเทคนิคและการแพทย์ให้แก่สมาคมกีฬา ร่วมกับการกีฬาแห่งประเทศไทยและกรมพลศึกษา อย่างมีเอกภาพ
- ประสานงานกับภาครัฐและเอกชน ผลักดันให้มีการก่อสร้างศูนย์ฝึกการกีฬาแห่งชาติ (National Sport Training Center) เพื่อเป็นศูนย์ฝึกซ้อมของนักกีฬามืออาชีพที่จะส่งไปร่วมการแข่งขันในระดับต่างๆ ระหว่างประเทศในนามของประเทศไทย
- ประสานกับคณะกรรมการโอลิมปิกสากล สมาคมคณะกรรมการโอลิมปิกนานาชาติ (ANOC) สหพันธ์กีฬาระหว่างประเทศ (IFS) และองค์กรกีฬาระหว่างประเทศอื่นๆ ที่ได้รับการรับรอง เพื่อให้มีการพัฒนาสอดคล้องกันกับอุดมการณ์ของคณะกรรมการกีฬาระหว่างประเทศนั้นๆ ต่อไป

บทบาทและหน้าที่ (คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย. 2555: ออนไลน์)

1. ส่งเสริมและประชาสัมพันธ์หลักการของโอลิมปิกนิยมภายในประเทศ ภายใต้กฎบัตรของโอลิมปิกสากล
2. ดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎบัตรโอลิมปิกสากล
3. ส่งเสริมและพัฒนา กีฬาให้ได้มาตรฐานในระดับที่สูงขึ้น ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาเพื่อมวลชน
4. ส่งเสริมและพัฒนาทักษะของผู้บริหารกีฬา โดยจัดอบรมหลักสูตรการบริหารกีฬาให้ต่อเนื่อง
5. เป็นองค์กรที่มีหน้าที่คัดเลือกและส่งนักกีฬาระดับชาติ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก กีฬาระดับทวีป (เอเชียนเกมส์) กีฬาระดับภูมิภาค (ซีเกมส์) หรือการแข่งขันกีฬาใดๆ ภายใต้การอุปถัมภ์ของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล
6. มีหน้าที่ในการประสานงานส่งเสริมและสนับสนุนให้การกีฬาของชาติพัฒนาไปในทางที่ถูกต้อง โดยการประสานงานอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่องกับภาครัฐและเอกชน
7. ต้องมีความคิดเป็นอิสระและหลีกเลี่ยงปัจจัยต่างๆ อันเกิดจากแรงกดดันทางการเมือง การศาสนา หรือการเศรษฐกิจ ส่งผลให้ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎบัตรโอลิมปิกได้

3. สมาคมกีฬาจังหวัด

สมาคมกีฬาจังหวัด เป็นสมาคมกีฬาที่รับอนุญาตให้จัดตั้งตามมาตรา 78 ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535 และมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาของจังหวัด มีคณะกรรมการทำหน้าที่บริหารและดำเนินการของสมาคมกีฬาจังหวัด โดยมีการกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นผู้กำกับดูแลและให้การสนับสนุน (ขจร ตรีโสภณกร. 2554: 15)

1. โครงสร้างการบริหารสมาคมกีฬาจังหวัด

สมาคมกีฬาจังหวัด มีคณะกรรมการทำหน้าที่บริหารและดำเนินการของสมาคมกีฬาจังหวัด โดยคณะกรรมการต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่า 9 คน แต่ไม่เกิน 19 คน ในจำนวนนี้ ให้มีกรรมการที่เป็นสมาชิกของสมาคมกีฬาจังหวัดไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนคณะกรรมการทั้งหมดตามข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 6 ว่าด้วยการควบคุมสมาคมซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับการกีฬาหรือการส่งเสริมกีฬาโดยตรง พ.ศ. 2530 และให้มีคณะกรรมการตำแหน่งต่างๆ เพื่อทำหน้าที่ดังต่อไปนี้ (ขจร ตรีโสภณกร. 2554: 15; อ้างอิงจาก การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2552)

นายกสมาคม ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าในการบริหารกิจการของสมาคมกีฬาจังหวัด เป็นผู้แทนในการติดต่อกับบุคคลภายนอกและทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมคณะกรรมการและประชุมใหญ่ของสมาคมกีฬาจังหวัด

อุปนายก ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยนายกสมาคมในการบริหารกิจการของสมาคมกีฬาจังหวัด ปฏิบัติหน้าที่ตามที่นายกสมาคมได้มอบหมายและทำหน้าที่แทนนายกสมาคมเมื่อนายกสมาคมไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ แต่การทำหน้าที่แทนนายกสมาคมให้อุปนายกสมาคมตามลำดับตำแหน่งเป็นผู้กระทำให้แทน

เลขาธิการ ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ของสมาคมในการปฏิบัติกิจการของสมาคมกีฬาจังหวัดและปฏิบัติตามคำสั่งของนายกสมาคม ตลอดจนทำหน้าที่เป็นเลขานุการในการประชุมต่างๆ ของสมาคมกีฬาจังหวัด

เหรัญญิก ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเงินทั้งหมดของสมาคมกีฬาจังหวัด เป็นผู้จัดทำบัญชีรายรับรายจ่าย บัญชีงบดุลและเก็บเอกสารหลักฐานต่างๆ ไว้เพื่อตรวจสอบ

นายทะเบียน ทำหน้าที่เกี่ยวกับทะเบียนสมาชิกทั้งหมดของสมาคมกีฬาจังหวัด ประสานงานกับเหรัญญิกในการเรียกเก็บเงินค่าบำรุงสมาคมจากสมาชิก

ปฏิคม ทำหน้าที่ในการให้การต้อนรับแขกของสมาคมกีฬาจังหวัดและเป็นหัวหน้าในการจัดเตรียมสถานที่ประชุมต่างๆ ของสมาคมกีฬาจังหวัด

ประชาสัมพันธ์ ทำหน้าที่เผยแพร่กิจการและชื่อเสียงเกียรติคุณของสมาคมกีฬาจังหวัดให้สมาชิกและบุคคลโดยทั่วไปให้เป็นที่รู้จักแพร่หลาย

กรรมการและตำแหน่งอื่นๆ ตามความเหมาะสม ซึ่งคณะกรรมการเห็นสมควรกำหนดให้มีขึ้น โดยมีจำนวนเมื่อรวมกับตำแหน่งกรรมการตามข้างต้นแล้วจะต้องไม่เกินจำนวนที่ข้อบังคับได้กำหนดไว้ แต่ถ้าคณะกรรมการมิได้กำหนดตำแหน่งก็ถือเป็นกรรมการกลาง

การได้มาซึ่งคณะกรรมการในตำแหน่งต่างๆ ดังกล่าว มีวิธีการได้มาหลายวิธี เช่น สมาชิกเลือกนายกสมาคมและนายกสมาคมดำเนินการเลือกกรรมการ สมาชิกเลือกนายกสมาคม เลขาธิการสมาคมและนายกสมาคมเลือกกรรมการ สมาชิกเลือกกรรมการ จำนวน 19 คน และกรรมการเลือกนายกสมาคม โดยคณะกรรมการจะอยู่ในตำแหน่งได้คราวละ 2 ปี และอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้ การดำรงตำแหน่งของกรรมการเกินสองวาระติดต่อกันจะกระทำได้อีกเมื่อกรรมการผู้นั้นได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งต่อไปด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน 4 วาระไม่ได้ ยกเว้นกรณีที่กรรมการผู้นั้นดำรงตำแหน่งในสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยหรือองค์การกีฬาระหว่างประเทศที่สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยนั้นเป็นสมาชิก トラบเท่าที่ยังดำรงตำแหน่งในสมาคมกีฬาหรือองค์การกีฬาระหว่างประเทศดังกล่าว (ขจร ตรีโสภณกร. 2554: 16; อ้างอิงจาก การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2552)

2. บทบาทหน้าที่ของสมาคมกีฬาจังหวัด

สมาคมกีฬาจังหวัด มีบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนา กีฬาของจังหวัด ตามวัตถุประสงค์ที่สมาคมกำหนดไว้ซึ่งแต่ละสมาคมอาจมีความแตกต่างกัน แต่จะมีบทบาทหน้าที่หลักๆ ในการดำเนินงานที่คล้ายๆ กัน ดังนี้

1. จัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนา กีฬาของจังหวัด
2. จัดส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในนามจังหวัด
3. จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้ตัดสินกีฬาเพื่อสนับสนุนในการจัดกิจกรรมกีฬาของจังหวัด
4. จัดหาสถานที่ อุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬา
5. ส่งเสริมคุณภาพและควมมีมาตรฐานของนักกีฬา
6. จัดหางบประมาณเพื่อดำเนินกิจกรรมกีฬาของสมาคม
7. ให้ความช่วยเหลือสมาชิกของสมาคมกีฬาจังหวัดในแต่ละชนิดกีฬา
8. เป็นศูนย์กลางการประสานงาน ร่วมมือกับสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยในการจัดกิจกรรมกีฬา

นอกจากนี้ สมาคมกีฬาจังหวัดมีบทบาทหน้าที่ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติและกีฬาคณพิการแห่งชาติ โดยทำหน้าที่ประสานงานและดำเนินการขึ้นทะเบียนกีฬา จัดเก็บข้อมูลการขึ้นทะเบียนนักกีฬาของสมาคมกีฬาจังหวัดให้สามารถตรวจสอบได้ ตลอดจนคัดเลือกและจัดส่งนักกีฬาของสมาคมกีฬาจังหวัดเข้าร่วมการแข่งขันทั้งในระดับภาคและระดับชาติ (ขจร ตรีโสภณกร. 2554: 16; อ้างอิงจาก การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2550: ก-ค; 2552)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าบทบาทหน้าที่หลักในการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด คือ การจัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาของจังหวัด เพื่อให้เยาวชนและประชาชนได้เล่นกีฬา จัดหาผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้ตัดสินกีฬาเพื่อสนับสนุนในการจัดกิจกรรมกีฬาของจังหวัดจัดเก็บข้อมูลนักกีฬา ส่งเสริมคุณภาพและควมมีมาตรฐานของนักกีฬา รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนให้นักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในรายการต่างๆ เช่น กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ กีฬาคณพิการแห่งชาติ เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ

3. การดำเนินงานและงบประมาณของสมาคมกีฬาจังหวัด

การดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด จะต้องมีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกับนโยบายของการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยต้องวางแผนและปฏิบัติตามแผนงานหรือโครงการประจำปี ภายใต้ขอบเขตข้อบังคับของการกีฬาแห่งประเทศไทย และวัตถุประสงค์ของสมาคมกีฬาจังหวัด ตลอดจนต้องรายงานผลการดำเนินงานให้การกีฬาแห่งประเทศไทยทราบภายในระยะเวลาที่กำหนด นอกจากนี้ยังต้องจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารเดือนละ 1 ครั้ง เป็นอย่างน้อยเพื่อประชุม

และติดตามการดำเนินงาน รวมทั้งต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญประจำปี เพื่อรายงานผลการปฏิบัติงานและเสนอแผนงานหรือโครงการประจำปีให้สมาชิกของสมาคมกีฬาจังหวัดทราบ

ในการดำเนินงานตามแผนงานหรือโครงการประจำปี สมาคมกีฬาจังหวัดจะมีการจัดสรรงบประมาณเพื่อใช้ในการดำเนินงานแต่ละแผนงานหรือโครงการ ซึ่งงบประมาณในการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่

1. งบประมาณที่สมาคมกีฬาจังหวัดจัดหาเอง เช่น ค่าสมัครสมาชิก งบประมาณจากจังหวัด

2. งบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากการกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งถือได้ว่าเป็นงบประมาณหลักของสมาคมกีฬาจังหวัด มีลักษณะเป็นเงินทุนอุดหนุนการจัดกิจกรรมกีฬาด้านแผนงานหรือโครงการที่สมาคมกีฬาจังหวัดเสนอไว้ต่อการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยเสนอผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะประธานคณะกรรมการกีฬาจังหวัด

4. ผลการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด

สมาคมกีฬาจังหวัดมีผลการดำเนินงานด้านการบริหารงาน ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านผลสำเร็จจากการแข่งขันกีฬา ของสมาคมกีฬาจังหวัด ทั้ง 76 จังหวัด ตามรายงานผลการดำเนินงานสมาคมกีฬาจังหวัด ดังนี้ (ขจร ตรีโสภณกร. 2554: 17; อ้างอิงจาก การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2553)

ด้านการบริหารงาน พบว่า ร้อยละ 60 ของสมาคมกีฬาจังหวัดมีการบริหารงานเป็นไปตามข้อบังคับของการกีฬาแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 6 ว่าด้วยการควบคุมสมาคมซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเกี่ยวกับการกีฬาหรือการส่งเสริมกีฬาโดยตรง พ.ศ. 2530 และข้อบังคับของสมาคมกีฬาจังหวัด เช่น มีการจัดประชุมใหญ่สามัญประจำปี มีการเสนอแผนงานประจำปี และแผนงานมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งมีการจัดประชุมคณะกรรมการเพื่อติดตามการดำเนินงานและรายงานผลการดำเนินงานต่อการกีฬาแห่งประเทศไทย ภายในระยะเวลาที่กำหนด

ด้านการพัฒนาบุคลากร พบว่า ร้อยละ 42 ของสมาคมกีฬาจังหวัดมีการส่งบุคลากรเข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะและประสบการณ์ทางด้านกีฬา ส่วนด้านผลสำเร็จจากการแข่งขันซึ่งพิจารณาจากการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 26 ณ จังหวัดเพชรบูรณ์ และกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 38 ณ จังหวัดตรัง พบว่า ร้อยละ 48 ของสมาคมกีฬาจังหวัดไม่ได้รับเหรียญรางวัลจากการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ และร้อยละ 47 ได้รับเหรียญรางวัล และมีการพัฒนาอันดับจากการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ นอกจากนี้ยังพบว่า ร้อยละ 40 ของสมาคมกีฬาจังหวัดได้ร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นเจ้าภาพจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาตั้งแต่ระดับจังหวัดไปจนถึงระดับชาติ เช่น กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ ชิงแชมป์ประเทศไทย และร้อยละ 19 มีการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติที่สหพันธ์ให้การรับรอง เช่น ชิงแชมป์เอเชีย เวลด์กรังด์ปรีซ์ และชิงแชมป์โลก

จากข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัดโดยภาพรวมยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร มีสมาคมกีฬาจังหวัดไม่กี่แห่งที่มีผลงานหรือประสบความสำเร็จที่ประจักษ์ชัด และได้รับการพิจารณาคัดเลือกจากการกีฬาแห่งประเทศไทยให้เป็น “สมาคมกีฬาจังหวัดดีเด่น” เพื่อให้เป็นแบบอย่างในการพัฒนามาตรฐานการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด และเป็นประกาศเกียรติคุณแก่สมาคมกีฬาจังหวัดที่มีผลสำเร็จหรือมีผลการดำเนินงานดีเด่น ตลอดจนเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงานให้กับบุคลากรของสมาคมกีฬาจังหวัด (ขจร ตรีโสภณกร. 2554: 18)

5. บทบาทสมาคมกีฬาจังหวัดในการพัฒนาการกีฬาของประเทศ

สมาคมกีฬาจังหวัดมีบทบาทในการพัฒนาการกีฬาของประเทศ ตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ โดยทำหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาของจังหวัด ด้วยการส่งเสริมให้ประชาชนเล่นกีฬาและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นระบบ จัดอบรมเผยแพร่ความรู้ด้านกีฬาเพื่อให้มีความรู้และเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเล่นกีฬา จัดการแข่งขันกีฬาในระดับต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดการพัฒนาทักษะและความสามารถในการเล่นกีฬา ตลอดจนส่งเสริมให้นักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬารายการต่างๆ เช่น กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ กีฬาชิงแชมป์ประเทศไทย เพื่อพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาไปสู่ความเป็นเลิศ ทำให้สมาคมกีฬาจังหวัดสามารถสร้างนักกีฬาที่มีความสามารถให้กับสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยและได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนประเทศไทยเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติ เช่น กีฬาโอลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ 29 ณ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน กีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 29 ณ ประเทศไทย (ขจร ตรีโสภณกร. 2554: 20 อ้างอิงจากการกีฬาแห่งประเทศไทย. 2551: 50)

สรุปได้ว่า สมาคมกีฬาจังหวัดเป็นองค์กรกีฬาที่ทำหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาของจังหวัด ด้วยการส่งเสริมให้เยาวชนและประชาชนได้เล่นกีฬา สนับสนุนนักกีฬาทุกกลุ่ม ทุกระดับ ตลอดจนบุคลากรทางการกีฬาได้รับการพัฒนาความรู้ความสามารถ ทักษะกีฬา มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาและพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาไปสู่การแข่งขันกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ประสบความสำเร็จได้รับเหรียญรางวัลหรือมีผลงานที่ดีขึ้นในการแข่งขันกีฬา ซึ่งผลสำเร็จในการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัดจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาการกีฬาในระดับจังหวัดให้มีความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาระดับชาติ นำไปสู่การพัฒนามาตรฐานการกีฬาของประเทศให้ประสบความสำเร็จ มีความเป็นเลิศในการแข่งขันทั้งระดับชาติและนานาชาติ ตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติต่อไป (ขจร ตรีโสภณกร. 2554: 20-21)

สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ประวัติความเป็นมา

การเล่นกรีฑาในประเทศไทย เริ่มในสมัยรัชกาลที่ 5 โดยครูฝรั่งชาวอังกฤษนำมาสอนให้นักเรียนไทยได้ฝึกเล่นกันในโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ แล้วค่อยเจริญแพร่หลายขึ้นเมื่อกระทรวงธรรมการเริ่มดำเนินการเกี่ยวกับการพลศึกษา

การจัดการแข่งขันกรีฑาในประเทศไทย เริ่มเมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 เสด็จประพาสยุโรปและเมื่อเสด็จนิวัติคืนสู่ประเทศไทย ปี พ.ศ.2440 เป็นต้นมา การเล่นกรีฑาเริ่มเป็นทางการขึ้น ทางราชการโดยมอบหมายให้กระทรวงธรรมการ ครู นักเรียนรวมถึงประชาชนได้จัดการแข่งขันกรีฑา นักเรียนและประชาชน โดยได้จัดขึ้น ณ ท้องสนามหลวง (ทุ่งพระสุเมรุ) เป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2440 และตั้งแต่นั้นมาก็จัดเป็นประจำสืบทอดต่อกันมาโดยตลอด

สมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2491 และสมัครเป็นสมาชิกสหพันธ์กรีฑาสมัครเล่นนานาชาติ (International Amateur Athletic Federation / IAAF) ในปีเดียวกัน โดยสหพันธ์กรีฑาสมัครเล่นนานาชาติได้รับเข้าเป็นสมาชิกโดยสมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2491 และได้ยื่นจดทะเบียนสมาคมต่อสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ ในปีเดียวกัน และได้รับอนุญาตเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2492 โดยมีสำนักงาน ณ เลขที่ 58 ถนนรองเมือง จังหวัดพระนคร

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ รับสมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ และพระราชทานนามพระบรมราชานุญาต ให้ใช้ตราสมาคมกรีฑาเมื่อปี พ.ศ. 2508 (หนังสือสำนักพระราชเลขานุการ ที่ รล.0002/734 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2508)

ในปี พ.ศ. 2524 สมาคมกรีฑาฯ ได้ทำการใหม่ ณ บริเวณใต้ฉัตรด้านทิศตะวันออก สนามเทพหัสดิน สนามกีฬาแห่งชาติ ถนนพระรามที่ 1 เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ และในปี พ.ศ. 2528 สมาคมกรีฑาฯ ได้ย้ายที่ทำการจากที่เดิมไปยังอาคารเลขที่ 48/32-35 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินเปิดป้ายสมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ต่อมาในปี พ.ศ. 2538 สมาคมกรีฑาฯ ได้ขยายไปยังอาคารฝั่งตรงข้ามเพิ่มขึ้นอีก 8 คูหา เลขที่ 48/1-4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ เพื่อใช้เป็นที่ทำการใหม่และที่พักเก็บตัวของนักกรีฑาชาย (อาคารหลังเดิมใช้เป็นที่พักเก็บตัวของนักกรีฑาหญิง) พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ เสด็จเปิดป้ายสมาคมกรีฑาฯ แห่งใหม่ เมื่อวันที่ 5 กันยายน 2540

วันที่ 2 มีนาคม 2543 สมาคมกรีฑาฯ ได้ย้ายที่ทำการและที่พักเก็บตัวนักกีฬา ไปอยู่ ณ ศูนย์กีฬามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รังสิต (ศูนย์กีฬาเอเชียนเกมส์) ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

สมาคมกรีฑาฯ โดยมติที่ประชุมใหญ่สามัญ ประจำปี 2546 เมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2546 มีมติเห็นชอบให้ตัดคำว่า “สมัครเล่น” (Amateur) ออก ทั้งนี้เพื่อให้รองรับระบบการจัดการแข่งขันของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (IAAF) และมีชื่อในภาษาไทยว่า สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (สทท.) ภาษาอังกฤษว่า Athletic Association of Thailand Patron : His Majesty the King (AAT) (สมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย. 2547: 5)

รายนามนายกสมาคมและเลขาธิการสมาคมกรีฑาฯ

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 จนถึงปัจจุบัน สมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีนายกสมาคม รวม 9 คน และเลขาธิการสมาคม 10 คน ดังนี้

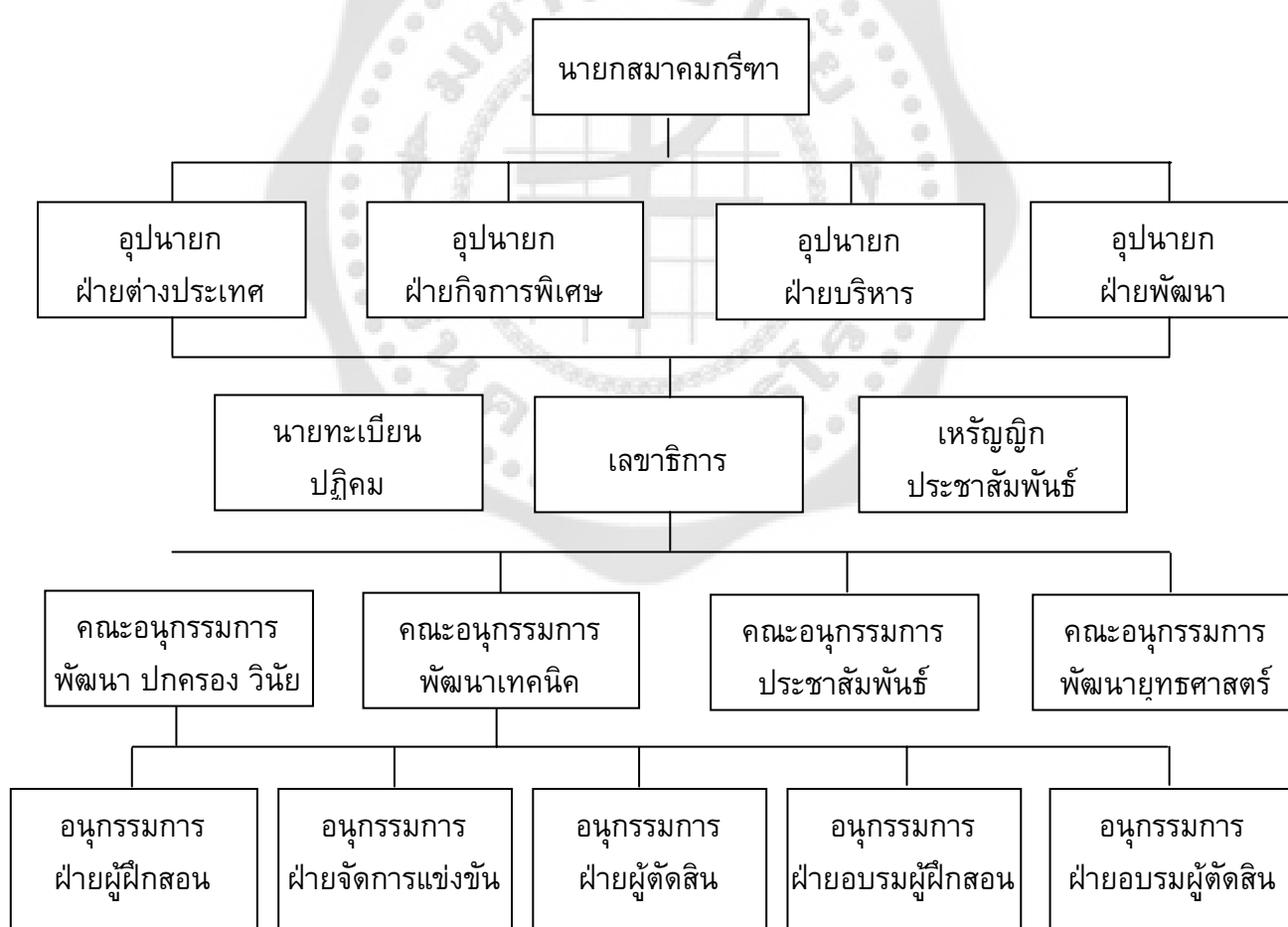
ตาราง 4 แสดงรายนามนายกสมาคมและเลขาธิการสมาคมกรีฑาฯ

พ.ศ.	นายกสมาคม	เลขาธิการ
2491 – 2493	พระยาจิตารักษ์	นายสวัสดิ์ เลขยานนท์
2494 – 2497	พระยาจิตารักษ์	นายสวัสดิ์ เลขยานนท์
2498 – 2501	นายวิลาศ บุนนาค	นายสวัสดิ์ เลขยานนท์
2502 – 2503	นายวิลาศ บุนนาค	นายสวัสดิ์ เลขยานนท์
2504 – 2507	ดร.คลุ้ม วัชรโบล	นายสวัสดิ์ เลขยานนท์
2508 – 2511	พลเอก เต็ม หอมเศรษฐิ	ร้อยตำรวจตรี สำเริง อิ่มสำราญ
2512 – 2512	พลเอก เต็ม หอมเศรษฐิ	นายธนิต ขำวัฒนพันธ์
2513 – 2515	พลเอก เต็ม หอมเศรษฐิ	พันตรี จารึก อารีราชการณย์
2516 – 2517	พลเอก เต็ม หอมเศรษฐิ	พันตรี จารึก อารีราชการณย์
2518 – 2519	พลเอก เต็ม หอมเศรษฐิ	พันตรี มนูญ บำรุงพฤกษ์
2520 – 2521	พลเอก เต็ม หอมเศรษฐิ	พันตรี มนูญ บำรุงพฤกษ์
2522 – 2525	พลตำรวจโท จรัส เพ็งเจริญ	พันตำรวจเอก ศิโรช เพียรสกุล
2526 - 2526	พลตำรวจโท จรัส เพ็งเจริญ	พันตำรวจโท เทพรัตน์ รัตนวานิช
2526 – 2531	พลเอก ปาโมชช์ ถาวรฉันท	พันตำรวจโท เทพรัตน์ รัตนวานิช
2532 – 2532	พลเอก ปาโมชช์ ถาวรฉันท	พันตำรวจโท สุรพงษ์ อริยมงคล
2533 – 2534	พลอากาศเอก เกษตร โรจนนิล	พันเอก เลิศรัตน์ รัตนวานิช
2535 – 2536	พลอากาศเอก เกษตร โรจนนิล	พันเอก เลิศรัตน์ รัตนวานิช
2537 – 2538	พลอากาศเอก เกษตร โรจนนิล	พลอากาศตรี อนาวิล ภัคดีจิตต์
2539 – 2540	พลอากาศเอก สุเทพ เทพรักษ์	พลอากาศตรี อนาวิล ภัคดีจิตต์
2541 – 2542	พลตำรวจเอก ประชา พรหมนอก	พลตำรวจตรี เทพรัตน์ รัตนวานิช
2543 – 2544	พลตำรวจเอก ประชา พรหมนอก	พลตำรวจตรี เทพรัตน์ รัตนวานิช

ตาราง 4 (ต่อ)

พ.ศ.	นายกสมาคม	เลขานุการ
2545 – 2546	พลตำรวจเอก สันต์ ศรีตานนท์	พันตำรวจเอก สุรพงษ์ อริยะมงคล
2547 – 2548	พลตำรวจเอก สันต์ ศรีตานนท์	พันตำรวจเอก สุรพงษ์ อริยะมงคล
2549 – 2550	พลตำรวจเอก สันต์ ศรีตานนท์	พันตำรวจเอก สุรพงษ์ อริยะมงคล
2551 – 2552	พลตำรวจเอก สันต์ ศรีตานนท์	พันตำรวจเอก สุรพงษ์ อริยะมงคล
2553 – 2554	พลตำรวจเอก สันต์ ศรีตานนท์	พลตำรวจตรี สุรพงษ์ อริยะมงคล
2555 – 2556	พลตำรวจเอก สันต์ ศรีตานนท์	พลตำรวจตรี สุรพงษ์ อริยะมงคล
2557 – 2559	พลตำรวจเอก สันต์ ศรีตานนท์	พลตำรวจตรี สุรพงษ์ อริยะมงคล

โครงสร้างและการบริหารงานของสมาคมกรีฑาฯ

ภาพประกอบ 6 โครงสร้างสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ที่มา: สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ. (2553). แผนยุทธศาสตร์กีฬากีฬา (พ.ศ. 2553-2557).

กรอบแนวคิดในการดำเนินงานของสมาคมกรีฑาฯ

1. กรอบแนวคิดของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์กีฬากรีฑา สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เป็นการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการหรือความจำเป็นทางยุทธศาสตร์ (Strategic Need) เพื่อเป็นการกำหนดจุดยืนและทิศทางการนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาไปสู่ขั้นตอนการปฏิบัติ และเป็นกระบวนการวางแผนการพัฒนาที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬากีฬาแห่งประเทศไทย แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายและยุทธศาสตร์สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ นโยบายของฝ่ายพัฒนากีฬาเป็นเลิศของกรีฑาแห่งประเทศไทย ตลอดจนความต้องการของสมาคม สโมสร/ชมรมกีฬากรีฑา แผนยุทธศาสตร์กีฬากรีฑาฉบับนี้ จึงเปรียบเสมือนเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยสนับสนุนการบริหารจัดการกีฬากรีฑาของชาติสู่การปฏิบัติและนำไปสู่การกำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนากำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์และแนวทางการดำเนินงานของหน่วยงานทุกระดับทั้งภายในและภายนอกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ เพื่อนำไปสู่จุดมุ่งหมายอย่างเป็นระบบร่วมกัน ซึ่งจะช่วยให้การกำหนดแผนงาน โครงการของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ มีทิศทางที่สอดคล้องกัน สามารถแก้ไขปัญหาและสนองตอบความต้องการต่างๆ อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังเป็นการบริหารทรัพยากรของชาติที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อกีฬากรีฑาเพื่อความเป็นเลิศ (สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย. 2553: 44-52)

สภาพการณ์และความจำเป็นในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การกีฬากรีฑา

สภาพการณ์และความจำเป็นในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การกีฬากรีฑา มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือการดำเนินการตามนโยบายฝ่ายพัฒนากีฬาเป็นเลิศ การกีฬาท้องถิ่นไทย เพื่อรองรับกับความต้องการในการพัฒนากีฬาของประเทศและผลักดันไทยให้โดดเด่นในเวทีโลก ในบทบาทของสมาคมกรีฑา ซึ่งมีภารกิจที่ต้องรับผิดชอบในการพัฒนากีฬากรีฑา เพื่อสร้างมาตรฐานทั้งในด้านมาตรฐานบุคลากรทางการกีฬา สถานที่ อุปกรณ์และมาตรฐานการจัดการแข่งขันของไทยทั้งกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ โดยวางยุทธศาสตร์กีฬากรีฑาตามโครงสร้างองค์กร ดังนี้

1. มุ่งสู่การเป็นองค์กรสมัยใหม่ที่มีขีดสมรรถนะและสร้างผลงานสูง (High Performance)
2. เสริมสร้างความเข้มแข็งและยกระดับมาตรฐานกรีฑาสวนภูมิภาค
3. สร้างและพัฒนาศักยภาพนักกรีฑาเพื่อความเป็นเลิศในการแข่งขัน
4. ผลักดันให้มีศูนย์ฝึกกรีฑาที่เป็นศูนย์ฝึกชั้นนำของเอเชีย

กรอบแนวคิดของการทบทวนแผนยุทธศาสตร์

1. สถานการณ์ทางสังคมและบริบทกีฬากรีฑาของโลกปรับเปลี่ยนไป จากความเป็นเลิศไปสู่กีฬาอาชีพมากขึ้น
2. สนองตอบนโยบายของรัฐบาล และการกีฬาท้องถิ่นไทยด้านกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

3. สร้างความชัดเจนในจุดยืนและทิศทางของยุทธศาสตร์
4. การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติ มีความชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง
5. การสร้างความเข้มแข็งของกีฬากีฬาที่เติบโตอย่างยั่งยืนจากชุมชน สู่ภูมิภาค และระดับสากล
6. การเทียบเคียงผลการดำเนินงานทางการกีฬากับประเทศที่ประสบความสำเร็จ
7. การรับมือกับสถานการณ์ของประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม
8. การใช้เงินงบประมาณให้เกิดคุณค่าเพิ่มสูงสุด
9. การพัฒนาระบบบริหารจัดการเข้มแข็ง ธรรมชาติ
10. การนำเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์กีฬาระดับสากลมาใช้

ความสำคัญของการทบทวนการวางแผนที่มีการกีฬากีฬา

1. เป็นการลดความไม่แน่นอนและปัญหาความยุ่งยากซับซ้อนที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เนื่องจากนโยบายของฝ่ายพัฒนากีฬาเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทยที่ต้องการขับเคลื่อนกีฬาสู่ความเป็นเลิศให้ชัดเจนตามเป้าประสงค์
2. ทำให้เกิดความชัดเจนในการดำเนินงาน เนื่องจากการวางแผนและการทบทวนแผนงานในครั้งนี้เป็นการกระทำโดยอาศัยทฤษฎี หลักการการนำองค์กรด้วยยุทธศาสตร์สู่องค์กรสมรรถนะสูง (High Performance Organization : HPO) มาเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายและแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนในอนาคตอย่างเหมาะสมกับสภาพองค์กรที่ดำเนินอยู่
3. ทำให้เกิดการยอมรับแนวความคิดใหม่ๆ เข้ามาในองค์กร หลังจากที่ได้ดำเนินแผนงานด้านกีฬากีฬาตามได้ระยะหนึ่ง ทั้งนี้ เนื่องจากปรัชญาของการวางแผนของการกีฬาแห่งประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลง ส่งผลการขับเคลื่อนมาที่สมาคมกีฬาฯ มีการยอมรับเรื่องการเปลี่ยนแปลงพร้อมทั้งสร้างทัศนคติใหม่แก่บุคลากรว่า ไม่มีสิ่งใดอยู่อย่างนิรันดร์จึงทำให้มีการยอมรับแนวความคิดเชิงระบบ (System Approach) เข้ามาใช้ในองค์กรยุคปัจจุบัน

แนวคิดหลักของกระบวนการทบทวนแผนยุทธศาสตร์

แนวคิดหลักของกระบวนการทบทวนแผนยุทธศาสตร์ในครั้งนี้ เน้นการจัดทำแผนยุทธศาสตร์แบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ซึ่งในการดำเนินการของกระบวนการทบทวนแผนยุทธศาสตร์ในครั้งนี้ เริ่มต้นด้วยการศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยเข้าทางยุทธศาสตร์ (Strategic Input) ซึ่งประกอบด้วยความต้องการทางยุทธศาสตร์ 3 ด้าน คือ

1. ความต้องการทางยุทธศาสตร์ด้านนโยบาย (Policy Needs) ประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ความต้องการทางยุทธศาสตร์ด้านนโยบายภายใน และความต้องการทางยุทธศาสตร์ด้านนโยบายภายนอก โดยความต้องการทางยุทธศาสตร์ด้านนโยบาย หมายถึง ความต้องการทางยุทธศาสตร์ของสมาคมกีฬาฯ และการกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พร้อมทั้งฝ่ายพัฒนากีฬาเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัด

ความต้องการในการพัฒนาองค์กรจากผู้บริหารระดับสูงของภารกิจแห่งประเทศไทย เช่น ผู้ว่าการ, รองผู้ว่าการ เป็นต้น

อีกส่วนหนึ่งคือความต้องการทางยุทธศาสตร์จากนโยบายภายนอก ซึ่งประกอบด้วยความต้องการการพัฒนาองค์กรจากแผนยุทธศาสตร์ของหน่วยงานเชิงนโยบายจากภายนอกที่มีผลต่อความจำเป็น หรือความเกี่ยวข้องในการพัฒนาภารกิจแห่งประเทศไทย และการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ ตลอดจนนโยบายของรัฐบาลและสหพันธ์กรีฑาโลก (IAAF)

2. ความต้องการทางยุทธศาสตร์ด้านผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Needs) ประกอบด้วยองค์ประกอบแยกเป็น 2 ส่วน คือ ความต้องการทางยุทธศาสตร์จากผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียภายใน ในที่นี้ หมายถึง ความต้องการในการพัฒนาองค์กรจากผู้บริหารสมาคมและสโมสร/ชมรมกีฬากรีฑา บุคลากรกรีฑาขององค์กร

อีกส่วนหนึ่งคือ ความต้องการทางยุทธศาสตร์จากสภาพการณ์ภายนอกที่เกิดจากบริบทด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองที่มีความเกี่ยวข้องกับความจำเป็นในการพัฒนาองค์กร ขณะเดียวกันจะพิจารณาในส่วนของการแสวงหาความเป็นอาชีพ (Best Practice) ของหน่วยงานที่ดำเนินการด้านกีฬากรีฑาในส่วนอื่นๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาองค์กร

3. ความต้องการทางยุทธศาสตร์ด้านการกิจ (Business Needs) ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 2 ส่วน คือ ความต้องการทางยุทธศาสตร์จากสถานการณ์ภายในองค์กร ซึ่งหมายถึง สภาพการณ์ภายในองค์กร 4 ด้านคือ คน (Man) ด้านการเงิน (Money) ด้านวัสดุอุปกรณ์ (Material) และด้านการจัดการ (Management) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ในสภาพการณ์ที่ผ่านมาและที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพื่อนำมากำหนดความต้องการที่จะให้เป็นไปในอนาคต

อีกส่วนหนึ่งคือ ความต้องการทางยุทธศาสตร์จากสภาพการณ์ภายนอกที่เกิดจากบริบทด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองที่มีความเกี่ยวข้องกับความจำเป็นในการพัฒนาองค์กร ขณะเดียวกันจะพิจารณาในส่วนของการแสวงหาความเป็นอาชีพ (Best Practice) ของหน่วยงานที่ดำเนินการด้านการกีฬากรีฑาในส่วนอื่นๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาองค์กร

จากการศึกษาและวิเคราะห์พบว่า มีความต้องการหรือความจำเป็นทางยุทธศาสตร์จำนวนมาก แต่เมื่อได้วิเคราะห์ จัดกลุ่มความต้องการทางยุทธศาสตร์เบื้องต้นแล้วพบว่า จะมีความคล้ายคลึงกันและยังไม่ได้เป็นเข็มมุ่งหลักที่แท้จริงขององค์กร เพื่อการพัฒนากีฬากรีฑาให้ชัดเจนโดดเด่นและก้าวกระโดดได้ จึงต้องวิเคราะห์และทำการจัดกลุ่มความต้องการทางยุทธศาสตร์เพื่อสกัดเอาความต้องการทางยุทธศาสตร์ที่เป็นหัวใจหลักแห่งความสำเร็จขององค์กรอย่างแท้จริง (Key Success Factor : KSF) โดยการวิเคราะห์ปัจจัย 3 ปัจจัย ดังนี้

1. ความสำคัญ เป็นการวิเคราะห์ว่าความต้องการทางยุทธศาสตร์มีความสำคัญต่อภารกิจของการเป็นกีฬากรีฑาในปัจจุบันและอนาคตเพียงใด

2. ความจำเป็นเร่งด่วน เป็นการวิเคราะห์ว่าความต้องการทางยุทธศาสตร์มีผลกระทบต่อลูกค้า (ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และผู้ชม) ขององค์กร (สมาคม สโมสร/ชมรมกีฬากรีฑา) ในปัจจุบันและอนาคตเพียงใด โดยในแต่ละปัจจัยจะแบ่งการวิเคราะห์เป็น 5 ระดับ คือ น้อยมาก น้อย

ปานกลาง มาก และมากที่สุดตามลำดับ ซึ่งเมื่อวิเคราะห์ผลเป็นที่เรียบร้อยแล้วทำให้สามารถสังเคราะห์ความต้องการทางยุทธศาสตร์มาเป็นจุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Strategic Positioning) ที่ฝ่ายกีฬากีฬา จะใช้เป็นเข็มมุ่งในการพัฒนาระหว่างปีงบประมาณ 2553-2557 (แผน 5 ปี)

2. จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (พ.ศ. 2553-2557)

จุดยืนทางยุทธศาสตร์ (Strategic Needs) เป็นจุดยืนหลักขององค์กรที่จะยึดมั่นกระทำการให้บรรลุผลด้วยวิธีการทางยุทธศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย 15 จุดยืนทางยุทธศาสตร์ ดังนี้

SN1: ผู้ฝึกสอนผู้ตัดสิน มีปริมาณและคุณภาพที่เพียงพอต่อการพัฒนากีฬากีฬาของประเทศ และมีความมั่นคงในการทำหน้าที่ รวมทั้งมีความสามารถในระดับสากล

SN2: พัฒนาการทางด้านสมรรถนะของนักกีฬาที่มีขีดสมรรถนะสูงด้วยเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์กีฬาระดับสูง

SN3: ระบบสวัสดิการของกีฬากีฬาสามารถรองรับความต้องการในการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีของบุคลากรกีฬาทั้งระบบ

SN4: ระบบการบริหารจัดการการฝึกซ้อมมีความเป็นสากล

SN5: ระบบบริหารจัดการของสมาคมมีมาตรฐานและมีความเป็นธรรมาภิบาลสูง

SN6: โครงสร้างพื้นฐานทางกีฬากีฬาของประเทศในทุกระดับตั้งแต่ส่วนกลางถึงภูมิภาคมีมาตรฐาน สามารถรองรับการพัฒนาการกีฬากีฬาได้

SN7: การสร้างความเข้มแข็งของกีฬากีฬาที่เติบโตอย่างยั่งยืนจากชุมชนสู่ภูมิภาคประเทศและสู่ระดับสากล

SN8: ยกระดับศักยภาพกีฬากีฬาของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางกีฬากีฬาชั้นนำของเอเชีย

SN9: ส่งเสริม สนับสนุนและประสานความร่วมมือจากองค์กรภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้สนับสนุนและภาคีเครือข่ายในการดำเนินกิจกรรมกีฬากีฬา

SN10: มีเครือข่ายเพื่อการพัฒนาการกีฬากีฬาระหว่างประเทศ

SN11: มีระบบการจัดการผู้ให้การสนับสนุนกีฬากีฬาที่มีประสิทธิภาพ

SN12: การเพิ่มปริมาณและความถี่การแข่งขันกีฬากีฬาในประเทศให้มีจำนวนมากพอและต่อเนื่อง เพื่อเสริมสร้างโอกาสในการพัฒนาของนักกีฬาและความนิยมในกีฬากีฬา

SN13: ประเทศไทยมีศักยภาพในการจัดการแข่งขันกีฬากีฬาในระดับนานาชาติ

SN14: นักกีฬากีฬาของไทยมีเวทีการแข่งขันในระดับโลก เพื่อพัฒนาการทางสมรรถนะที่ต่อเนื่อง และเตรียมตัวสู่การเป็นนักกีฬามืออาชีพที่มีความรับผิดชอบและมีวินัยต่อกีฬาส่ง

SN15: สร้างความภาคภูมิใจแก่คนในชาติด้วยการพัฒนากีฬากรีฑาของไทยให้ประสบความสำเร็จและความยิ่งใหญ่ในเวทีโลก

จากจุดยืนทางยุทธศาสตร์ที่กำหนดไว้ สมาคมกรีฑาฯ ได้นำมากำหนดเป็นทิศทางยุทธศาสตร์การพัฒนา ซึ่งทิศทางยุทธศาสตร์จะเป็นเข็มมุ่งในการพัฒนาองค์กรให้มีการพัฒนาไปข้างหน้า ซึ่งประกอบด้วยวิสัยทัศน์ (Vision) พันธกิจ (Mission) ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue) และเป้าประสงค์ (Goal) ต่อไป

3. การประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ของสมาคมกรีฑาฯ

การประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ (SWOT Analysis) ประกอบด้วย การประเมิน จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคของสมาคมกรีฑาฯ ที่มีต่อการดำเนินงานให้เป้าประสงค์บรรลุผลสัมฤทธิ์ ซึ่งจากการประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย

จุดแข็ง (Strength)

การประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ด้านจุดแข็งเป็นการประเมินจุดเด่นหรือจุดแข็งของกีฬากรีฑา ในการดำเนินการให้เป้าประสงค์ทั้ง 3 เป้าประสงค์บรรลุผลสัมฤทธิ์ ซึ่งจากการวิเคราะห์จุดแข็ง พบว่ามีดังนี้

1. นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จมีผลตอบแทน
2. นักกีฬามีโอกาสเข้าแข่งขันกรีฑาในระดับโลก เช่น กรีฑาชิงแชมป์โลก กรีฑาในการแข่งขันโอลิมปิก
3. นักกรีฑาส่วนใหญ่มีความรู้และพื้นฐานทางการศึกษาดี มีระบบรุ่นพี่ดูแลรุ่นน้อง
4. มีผู้ฝึกสอนระดับชาติมีประสบการณ์จากการเป็นนักกรีฑาทีมชาติมาก่อน และมีการใช้ผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติที่มีความเชี่ยวชาญอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน
5. ผู้ฝึกสอนส่วนภูมิภาคมีเพิ่มมากขึ้น และมีการยกระดับผู้ฝึกสอนจากภูมิภาคมาเป็นผู้ฝึกสอนระดับชาติ
6. ผู้ตัดสินระดับนานาชาติมีจำนวนเพียงพอและมีโอกาสได้เข้าร่วมในการตัดสินระดับนานาชาติเพิ่มขึ้น
7. ผู้บริหาร บุคลากรในองค์กรและทีมงานมีความรู้และทักษะในการปฏิบัติงาน
8. มีการจัดการแข่งขันในทุกภูมิภาคและการจัดการแข่งขันในระดับประเทศได้รับการยอมรับในระดับสากล
9. สนามในการแข่งขันและฝึกซ้อมมีครอบคลุมทุกจังหวัด

จุดอ่อน (Weakness)

การประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ด้านจุดอ่อนเป็นการประเมินจุดด้อยของกีฬากีฬาในการดำเนินการให้เป้าประสงค์ทั้ง 3 เป้าประสงค์ไม่บรรลุผลสัมฤทธิ์ ซึ่งจากการวิเคราะห์จุดอ่อนพบว่ามีดังนี้

1. จำนวนผู้ฝึกสอนไม่เพียงพอ และส่วนใหญ่ขาดความรู้และทักษะด้านการฝึกสอนในขั้นสูง
2. บุคลากรการกีฬา (ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน นักกรีฑาและเจ้าหน้าที่) ยังขาดความรู้และทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ
3. ผู้ฝึกสอนมีภารกิจประจำ ไม่สามารถทุ่มเทเวลาในการฝึกสอนและดูแลนักกีฬาได้อย่างเต็มที่
4. ผู้ตัดสินขาดการพัฒนาที่ต่อเนื่อง
5. จำนวนผู้ตัดสินในระดับนานาชาติที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ตัดสินของสหพันธ์กรีฑาแห่งเอเชีย (AAA) มีน้อย รวมทั้งผู้ตัดสินส่วนภูมิภาคที่ผ่านการอบรมไม่พอเพียง
6. การบริหารจัดการของสมาคมฯ ยังไม่เป็นระบบเท่าที่ควร ผู้บริหารไม่สามารถทำงานเต็มเวลา ขาดการวางแผนที่ชัดเจนในการพัฒนาบุคลากรและนักกรีฑา
7. นักกรีฑาขาดความรู้และทักษะที่จำเป็นในการเล่นกีฬา เช่น สรีระวิทยา วิทยาศาสตร์การกีฬา เทคนิคและวิทยาการที่ทันสมัย ทักษะด้านภาวะผู้นำ เป็นต้น
8. ไม่มีศูนย์ฝึกเป็นของตนเอง ทำให้นักกีฬาไม่ได้ฝึกซ้อมตามตาราง เมื่อมีหน่วยงานต่างๆ มาขอใช้สนามจัดกีฬา/กิจกรรม และช่วงหน้าฝน มีฝนตกบ่อยครั้ง

โอกาส (Opportunity)

การประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ด้านโอกาสเป็นการประเมินปัจจัยภายนอกที่ส่งเสริมให้การดำเนินการให้เป้าประสงค์ทั้ง 3 เป้าประสงค์บรรลุผลสัมฤทธิ์ ซึ่งจากการวิเคราะห์โอกาสพบว่ามีดังนี้

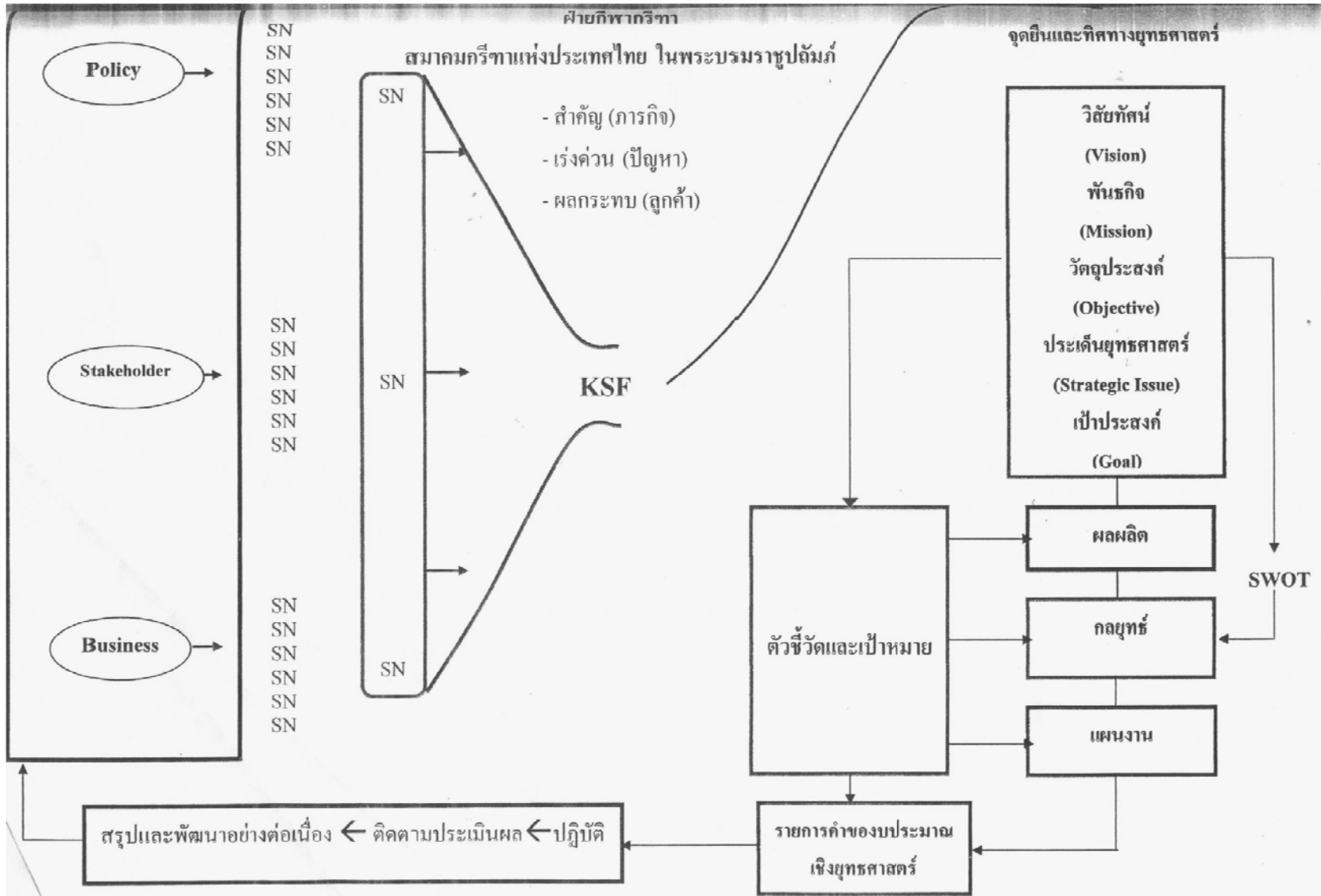
1. เป็นกีฬาที่มีการแข่งขันในระดับสากล เช่น โอลิมปิกเกมส์ เอเชียนเกมส์ ซีเกมส์
2. เทคโนโลยี วิทยาการใหม่ๆ รวมทั้งหลักสูตรการฝึกอบรมและผู้ฝึกสอนที่มีทักษะเชี่ยวชาญในต่างประเทศมีอยู่อย่างหลากหลาย
3. นโยบายของ AAA, IAAF เปิดโอกาสให้ส่งผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินเข้ารับการฝึกอบรม/ทดสอบ
4. การกีฬาแห่งประเทศไทยมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเป็นเลิศ และมีแนวทางการสนับสนุนที่ชัดเจนขึ้น
5. ภาคส่วนต่างๆ ขององค์กรภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้สนับสนุน และภาคีเครือข่ายในการดำเนินกิจกรรมกรีฑา มีส่วนร่วมและสนับสนุนการดำเนินงานมากขึ้น

อุปสรรค (Threat)

การประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ด้านอุปสรรคเป็นการประเมินปัจจัยภายนอกที่คุกคามต่อการดำเนินการให้เป้าประสงค์ทั้ง 3 เป้าประสงค์ไม่บรรลุผลสัมฤทธิ์ ซึ่งจากการวิเคราะห์อุปสรรค พบว่ามีดังนี้

1. ขาดแคลนงบประมาณในการสนับสนุนการพัฒนาบุคลากร และนักกรีฑาที่ต่อเนื่อง
2. ระบบจัดการแข่งขันทั้งภายในและภายนอกประเทศน้อยเกินไป ไม่เพียงพอต่อการพัฒนาศักยภาพนักกรีฑา
3. บุคลากรที่มีความชำนาญเฉพาะประเภทของกีฬาภายในประเทศมีน้อย เช่น นักวิทยาศาสตร์การกีฬา อาทิจิตวิทยา กีฬา นักกายภาพ
4. สภาพปัญหาทางเศรษฐกิจทำให้ผู้ให้การสนับสนุนลดลงและลดวงเงินค่าใช้จ่ายที่ให้การสนับสนุน
5. กฎระเบียบของการกีฬาแห่งประเทศไทยไม่เอื้อต่อการจ่ายค่าตอบแทนและเบี้ยเลี้ยงแก่นักกีฬา ทำให้นักกีฬาขาดแรงจูงใจและความมุ่งมั่นในการเป็นนักกีฬา
6. สภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปมีสิ่งยั่วยุ ล่อใจหลากหลาย ทำให้เยาวชนให้ความสนใจกิจกรรมกีฬาลดลง
7. นโยบายการพัฒนา กีฬาขาดความชัดเจนและต่อเนื่อง เนื่องจากการเมืองมีการเปลี่ยนแปลงบ่อย และบางรัฐบาลไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการพัฒนา กีฬา

สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ภาพประกอบ 7 กรอบแนวคิดการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ฯ สมาคมกรีนไทย

ยุทธศาสตร์กีฬากีฬา สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ (พ.ศ. 2553-2557)

(สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย. 2553: 57-68)

วิสัยทัศน์ (Vision)

การจัดการมาตรฐาน วิทยาการก้าวไกล ภูมิภาคเข้มแข็ง เยาวชนเป็นเลิศ มุ่งสู่ระดับโลก

พันธกิจ (Mission)

1. พัฒนาสมาคมกรีฑาฯ ให้เป็นองค์กรขีดสมรรถนะสูง (High Performance Organization)
2. เสริมสร้างความเข้มแข็งและยกระดับมาตรฐานกรีฑาส่วนภูมิภาค
3. พัฒนาศักยภาพนักกรีฑาสู่ความเป็นเลิศในระดับเอเชียและระดับโลก
4. สร้างศูนย์ฝึกกรีฑาให้เป็นศูนย์ฝึกชั้นนำของเอเชีย

วัตถุประสงค์ (Objective)

เพื่อยกระดับกีฬากีฬาให้มีมาตรฐานระดับนานาชาติ มีการบริหารจัดการและระบบการจัดการแข่งขันที่ได้มาตรฐานในทุกๆระดับ นักกีฬาและบุคลากรกรีฑาได้รับการพัฒนาให้มีสมรรถนะสูง และเป็นศูนย์ฝึกกรีฑาชั้นนำของเอเชีย

ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue)

1. มุ่งสู่การเป็นองค์กรสมัยใหม่ที่มีขีดสมรรถนะและสร้างผลงานสูง (High Performance)
2. เสริมสร้างความเข้มแข็งและยกระดับมาตรฐานกรีฑาส่วนภูมิภาค
3. สร้างและพัฒนาศักยภาพนักกรีฑาเพื่อความเป็นเลิศในการแข่งขัน
4. ผลักดันให้มีศูนย์ฝึกกรีฑาที่เป็นศูนย์ฝึกชั้นนำของเอเชีย

เป้าประสงค์ (Goal)

1. สมาคมกรีฑาฯ มีระบบการบริหารจัดการและการจัดการแข่งขันที่มีมาตรฐานสากล

นิยามและกรอบการดำเนินงานของเป้าประสงค์

การแข่งขันจะมีคุณภาพที่ดีไม่ได้เลย ถ้ามีการจัดการที่ไม่ดี การจะพัฒนาระบบการบริหารจัดการ และการจัดการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ จะต้องมีการพัฒนาทั้งบุคลากรฝ่ายจัดการแข่งขันและมีระบบการจัดการแข่งขันให้มีความถูกต้องได้มาตรฐานตามหลักสากล ซึ่งจะส่งผลต่อการยอมรับจากนานาชาติ และได้การรับรองมาตรฐานจากสหพันธ์กีฬานานาชาติ (IAAF) ให้เป็นเจ้าภาพในการจัดการแข่งขัน รวมทั้งภาคส่วนต่างๆ ในประเทศมีความพึงพอใจและภาคภูมิใจในกีฬากีฬา ทำให้เกิดความร่วมมือและให้การสนับสนุนการดำเนินงานหรือกิจกรรมต่างๆ อย่างเต็มที่

2. บุคลากรกีฬาที่มีความเป็นมืออาชีพและทำให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน นิยามและกรอบการดำเนินงานของเป้าประสงค์

ตามแนวคิดขององค์กรสมรรถนะสูง องค์กรจะต้องมีการวางแผนเพื่อรองรับกับสถานะต่างๆ อย่างชัดเจน มีการวิเคราะห์สถานการณ์ที่สามารถกระทบต่อการทำงานจากรอบด้านทุกมุมมอง ทำให้สามารถปฏิบัติการกิจบรรลุตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรงตามเวลา และคุณภาพของผลงานดีเยี่ยม เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป การวางระบบการบริหารจัดการของสมาคมกรีฑาฯ ให้ได้มาตรฐานตามแนวคิดขององค์กรสมรรถนะสูง สมาคมกรีฑาฯ จะต้องมีการวางแผนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ มีการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพทั้งด้านบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และมีการจัดการความรู้ที่เป็นระบบ ซึ่งวัดได้จากความสำเร็จในการแข่งขันของนักกรีฑาในปัจจุบัน คือการเป็นจ้าวกรีฑาในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์อย่างต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลานับสิบปี ในระดับเอเชียมีเหรียญทองในการแข่งขันระดับเอเชียนเกมส์ และในระดับโลกสามารถผ่านเกณฑ์การเข้ารอบในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก

3. ประเทศไทยเป็นศูนย์ฝึกกรีฑาชั้นนำของเอเชีย

นิยามและกรอบการดำเนินงานของเป้าประสงค์

การมีศูนย์ฝึกกรีฑาที่ทันสมัย มีสนาม อุปกรณ์การฝึกซ้อมและอุปกรณ์ด้านวิทยาศาสตร์กีฬาที่สนับสนุนการฝึกซ้อมอย่างครบถ้วน จะช่วยในการพัฒนานักกรีฑาให้มีความพร้อมและก้าวหน้าอย่างก้าวกระโดด นอกจากนี้การมีศูนย์ฝึกจะส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในการฝึกซ้อมร่วมกันระหว่างประเทศ เป็นศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรกรีฑาทั้งผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินทั้งภายในประเทศและระดับนานาชาติ และการมีศูนย์ฝึกเป็นของตนเอง ยังมีประโยชน์ทางด้านการฝึกซ้อม สามารถดำเนินการฝึกซ้อมได้ตามแผนงานที่กำหนดไว้

ทิศทางยุทธศาสตร์กีฬากีฬา สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2553-2557)

ตาราง 5 ทิศทางยุทธศาสตร์กีฬากีฬา

พันธกิจ (Mission)	ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue)	เป้าประสงค์ (Goal)
1. พัฒนาสมาคมกรีฑาฯ ให้เป็นองค์กรขีดสมรรถนะสูง	1. มุ่งสู่การเป็นองค์กรสมัยใหม่ที่มีขีดสมรรถนะและสร้างผลงานสูง (High Performance)	1. สมาคมกรีฑาฯ มีระบบการบริหารจัดการและการจัดการแข่งขันที่มีมาตรฐานสากล
2. พัฒนาศักยภาพนักกรีฑาสู่ความเป็นเลิศในระดับเอเชียและระดับโลก	2. สร้างและพัฒนาศักยภาพนักกรีฑาเพื่อความเป็นเลิศในการแข่งขัน	2. บุคลากรกรีฑาฯ มีความเป็นมืออาชีพ และทำให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน
3. เสริมสร้างความเข้มแข็งและยกระดับมาตรฐานกรีฑาส่วนภูมิภาค	3. เสริมสร้างความเข้มแข็งและยกระดับมาตรฐานกรีฑาส่วนภูมิภาค	
4. สร้างศูนย์ฝึกกรีฑาให้เป็นศูนย์ฝึกชั้นนำของเอเชีย	4. ผลักดันให้มีศูนย์ฝึกกรีฑาที่เป็นศูนย์ฝึกชั้นนำของเอเชีย	3. ประเทศไทยเป็นศูนย์ฝึกกรีฑาชั้นนำของเอเชีย

เป้าประสงค์ที่ 1: สมาคมกรีฑาฯ มีระบบการบริหารจัดการและการจัดการแข่งขันที่มีมาตรฐานสากล

ตาราง 6 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของเป้าประสงค์

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
1. จำนวนรายการแข่งขันกรีฑาในระดับนานาชาติที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน	จำนวนรายการ	1	4	4	4	4
2. ร้อยละความพึงพอใจของภาคส่วนต่างๆ ที่มีต่อคุณภาพการจัดการแข่งขัน	ร้อยละ	70	75	80	85	85

ผลผลิต: สมาคมกรีฑาฯ เป็นองค์กรที่มีระบบการบริหารจัดการและการจัดการแข่งขันได้มาตรฐานสากล เป็นที่ยอมรับจากนานาชาติและจากภาคส่วนต่างๆ ในประเทศ

นิยามและกรอบการดำเนินงานของผลผลิต

การจะพัฒนาระบบการบริหารจัดการ และการจัดการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ จะต้องมีการพัฒนาทั้งบุคลากรฝ่ายจัดการแข่งขันให้มีความรู้ มีทักษะที่ถูกต้อง แม่นยำและมีระบบการจัดการแข่งขันที่มีความถูกต้องเป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับ กฎ กติกา มารยาทที่เป็นสากล มีความพร้อมของสนามจัดการแข่งขัน อุปกรณ์การแข่งขันและอุปกรณ์การตัดสินที่ทันสมัย ทำให้เกิดการยอมรับจากนานาชาติ และได้รับการรับรองมาตรฐานจากสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (IAAF)

ตาราง 7 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของผลผลิต

ตัวชี้วัด	หน่วย	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
1. จำนวนการประท้วงทางเทคนิคต่อการแข่งขัน	ครั้ง	ไม่เกิน 2 ครั้ง	ไม่เกิน 2 ครั้ง	ไม่เกิน 2 ครั้ง	ไม่เกิน 2 ครั้ง	ไม่เกิน 2 ครั้ง
2. ร้อยละการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักกีฬาที่ส่งเข้าร่วมการแข่งขัน						
- ชิงแชมป์ประเทศไทย	ร้อยละ	5	8	10	12	15
- ดาวรุ่งมุงยูธโอลิมปิก	ร้อยละ	5	8	10	12	15

เป้าประสงค์ที่ 2: บุคลากรกรีฑามีความเป็นมืออาชีพและทำให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

ตาราง 8 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของเป้าประสงค์

ตัวชี้วัด	หน่วย	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
1. จำนวนเหรียญทองในกีฬาสีเกมส์	จำนวนเหรียญ	-	17	-	18	-
2. จำนวนเหรียญในการแข่งขันระดับเอเชีย	จำนวนเหรียญ	1	-	-	-	2
3. จำนวนของนักกีฬาผ่านเกณฑ์เข้าแข่งขันกีฬาโอลิมปิก	จำนวนเหรียญ	-	-	16	-	-
4. ประเภทของกรีฑาที่ผ่านการเข้ารอบชิงชนะเลิศของกีฬาโอลิมปิก	ประเภท	-	-	1	-	-

ผลผลิต : บุคลากรกีฬาที่มีความสำเร็จในการปฏิบัติงานหรือแข่งขัน สามารถทำผลงานเป็นไปตามเป้าหมายหรือการได้รับเหรียญรางวัลตามเป้าหมาย

นิยามและกรอบการดำเนินงานของผลผลิต

ความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาในปัจจุบัน คือการเป็นจ้าวกีฬาในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ โดยมีเหรียญทองในอันดับหนึ่งต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานสิบปี ในระดับเอเซียมีเหรียญทองในการแข่งขันระดับเอเชียนเกมส์ และในระดับโลกสามารถผ่านเกณฑ์การเข้ารอบในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ซึ่งการที่จะสร้างให้บุคลากรกีฬาให้มีความเป็นมืออาชีพและสร้างนักกีฬาให้มีสมรรถนะสูงเพื่อประสบความสำเร็จในการแข่งขันนั้น กลไกสำคัญของความสำเร็จคือการเสริมสร้างปัจจัยพื้นฐานของการเล่นกีฬาที่ถูกต้อง การสร้างนักกีฬาให้มีวินัยและมีการนำองค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรมและวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการพัฒนานักกีฬาควบคู่ไปกับการพัฒนาบุคลากรกีฬา โดยมีการสร้างและพัฒนาขีดความสามารถของบุคลากรกีฬา อันประกอบด้วยผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้จัดการแข่งขันและเจ้าหน้าที่ของสมาคมให้มีความรู้และทักษะในการดำเนินงาน รวมทั้งการส่งเสริมให้บุคลากรได้มีส่วนร่วมกับระดับนานาชาติเพื่อให้มีประสบการณ์ในการบริหารจัดการ และการดำเนินงาน มีการประสานความร่วมมือและการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับประเทศที่มีความก้าวหน้า มีการพัฒนาระบบการฝึกซ้อมและระบบการจัดการแข่งขัน โดยเฉพาะการส่งเสริมให้มีปริมาณการแข่งขันในระดับนานาชาติที่มากเพียงพอ รวมทั้งจัดให้มีระบบที่สร้างขวัญกำลังใจและความมั่นคงในอาชีพ เพื่อเสริมสร้างความตั้งใจและความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขัน

ในส่วนของภูมิภาคต้องมีการดำเนินงานเพื่อยกระดับมาตรฐานของกีฬาให้มีความเข้มแข็ง โดยมีการพัฒนาตัวผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ฝ่ายจัดการแข่งขันและระบบการจัดการแข่งขันให้มีมาตรฐานเป็นสากล รวมทั้งการส่งเสริม สนับสนุนและประสานความร่วมมือจากภาคส่วนต่างๆ ทั้งหน่วยงานจากภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้สนับสนุนและภาคีเครือข่าย รวมทั้งประชาชน เพื่อร่วมกันสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

ตาราง 9 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของผลผลิต

ตัวชี้วัด	หน่วย นับ	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
1. จำนวนผู้ฝึกสอนกรีฑาที่สามารถ พัฒนานักกีฬากรีฑาให้ผ่านเกณฑ์ มาตรฐานของสหพันธ์กรีฑา นานาชาติเข้าแข่งขันระดับโลก	จำนวน คน	2	3	4	5	6
2. จำนวนผู้ตัดสินกรีฑาระดับ นานาชาติของไทย	จำนวน คน	1	-	-	-	2*
3. จำนวนนักกีฬากรีฑาทีมชาติที่ ทำลายสถิติการแข่งขัน	จำนวน คน	3	4	4	5	6

เป้าประสงค์ที่ 3: ประเทศไทยเป็นศูนย์ฝึกกรีฑาชั้นนำของเอเชีย

ตาราง 10 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของเป้าประสงค์

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
1. จำนวนศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติ	จำนวน ศูนย์			1		-

ผลผลิต: ประเทศไทยมีศูนย์ฝึกกรีฑา ที่สามารถสนับสนุนให้สมาคมกีฬาทั้งในและต่างประเทศใช้เป็นศูนย์ฝึกร่วมกันได้

นิยามและกรอบการดำเนินงานของผลผลิต

ศูนย์ฝึกกรีฑาที่ได้มาตรฐานเป็นสถานที่สำหรับฝึกซ้อม และจัดการแข่งขัน ดังนั้นจะต้องมีความพร้อมของสนามฝึกซ้อม มีผู้ฝึกสอนที่ผ่านการอบรมตามเกณฑ์มาตรฐานของการเป็นผู้ฝึกสอน มีอุปกรณ์ที่จำเป็นประจำสนาม รวมทั้งอุปกรณ์การฝึกซ้อมประจำตัว มีจำนวนนักกีฬากรีฑาในสังกัด มีการส่งนักกีฬาเข้าร่วมในการแข่งขันต่างๆ และศูนย์ฝึกที่มีมาตรฐานจะต้องมีผลงานด้านการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ต้องสามารถรองรับการจัดการแข่งขันและการเก็บตัวฝึกซ้อมทั้งในและต่างประเทศไทย

ตาราง 11 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของผลผลิต

ตัวชี้วัด	หน่วย นับ	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
1. จำนวนประเทศที่ส่งนักกีฬากีฬา เข้าฝึกซ้อม	จำนวน	-	-	-	-	4
2. จำนวนศูนย์ฝึกกีฬากีฬาสาขา ภูมิภาคที่ได้รับการยกระดับเป็น ศูนย์กีฬาที่ได้มาตรฐาน	จำนวน ศูนย์	2	2	2	2	2

ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์ (Strategic)

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนามาตรฐานระบบการบริหารจัดการและการจัดการแข่งขันสู่ระดับ มาตรฐานสากล

นิยามและกรอบการดำเนินงานของกลยุทธ์

- กำหนดให้มีแผนพัฒนาบุคลากรฝ่ายจัดการแข่งขันให้มีความรู้และทักษะที่ถูกต้อง
แม่นยำและดำเนินการพัฒนาบุคลากรให้มีความพร้อมในการจัดการแข่งขัน
- มีการใช้มาตรการการจัดระบบการแข่งขันที่มีความถูกต้องตามหลักสากลในการจัด
แข่งขัน
- มีมาตรการจัดการแข่งขันภายใต้กติกาของสหพันธ์กีฬานานาชาติ
- มีการกำหนดมาตรฐานอุปกรณ์การแข่งขันและนำอุปกรณ์การตัดสินที่ทันสมัยมาใช้
- มีสนามในการจัดการแข่งขันที่ได้มาตรฐานตามกติกา IAAF Class II

ตาราง 12 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายกลยุทธ์

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
ระดับความสำเร็จในการพัฒนาระบบการ จัดการแข่งขัน	ระดับ ความสำเร็จ	3.5	3.8	4.0	4.2	4.2

แผนงาน: แผนพัฒนาระบบการแข่งขันให้ได้มาตรฐานสากล

กลยุทธ์ที่ 2 เสริมสร้างและพัฒนาสมรรถบุคคลากรกีฬาให้มีประสิทธิภาพสูงและมีความเป็นมืออาชีพ

นิยามและกรอบการดำเนินงานของกลยุทธ์

- พัฒนาบุคลากรกีฬาเพื่อความเป็นเลิศอย่างเป็นระบบครบวงจรตั้งแต่การวิเคราะห์ความจำเป็นในการพัฒนา การกำหนดกรอบ รูปแบบ แนวทางการพัฒนา การกำกับการดำเนินการพัฒนาอย่างมืออาชีพ การติดตามประเมินผล การวิเคราะห์ ปรับปรุง แก้ไขและการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับการสรุปบทเรียนเพื่อการพัฒนาในแต่ละปีเพื่อการพัฒนาต่อไป

- มาตรการส่งบุคลากรกีฬาเข้ารับการอบรมหรือการฝึกทักษะเพิ่มเติม
- นโยบายในการผลักดันให้บุคลากรมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับต่างประเทศ
- มาตรการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างประเทศ
- มีการศึกษาวิจัย สร้างนวัตกรรมเพื่อการเพิ่มขีดสมรรถนะของนักกีฬาและบุคลากร

ทางการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

- มาตรการพัฒนาคุณภาพชีวิตบุคลากรกีฬาเพื่อสร้างขวัญกำลังใจและความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน

- ยกกระดับมาตรฐานวิทยาศาสตร์การกีฬาประเภทกีฬาไทยให้เทียบเท่าสากล
- สร้างและพัฒนาบุคลากรวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาประเภทกีฬาทั้ง

คุณภาพและปริมาณ

- มีมาตรการในการนำวิทยาศาสตร์กีฬาและเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ เพื่อเพิ่มขีดสมรรถนะของนักกีฬาและบุคลากรกีฬาเพื่อความเป็นเลิศอย่างเป็นระบบครบวงจร ทั้งถึงและเข้าถึงได้ง่าย

ตาราง 13 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายกลยุทธ์

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
1. ร้อยละของนักกีฬาที่เก็บตัวฝึกซ้อมมีขีดสมรรถนะได้ตามมาตรฐานสากล (สามารถผ่านเข้าแข่งขันระดับนานาชาติได้)	ร้อยละ	70	72	75	78	80
2. ร้อยละของบุคลากรกีฬาที่มีขีดสมรรถนะได้ตามเกณฑ์มาตรฐานสากล						
2.1 ผู้ฝึกสอน	ร้อยละ	65	70	75	80	85
2.2 ผู้ตัดสิน		65	70	75	80	85

- แผนงาน:**
1. ยกระดับศักยภาพบุคลากรกรรททำให้มีสมรรถนะเทียบเท่าสากล
 2. พัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาให้เป็นกลไกสำคัญในความสำเร็จของกีฬากรรทเพื่อความเป็นเลิศ
 3. พัฒนาคุณภาพชีวิตบุคลากรกรรทและเสริมสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน

กลยุทธ์ที่ 3 แสวงหาความร่วมมือจากองค์กรภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้สนับสนุนและภาคีเครือข่ายในการดำเนินกิจกรรมกีฬากรรท

นิยามและกรอบการดำเนินงานของกลยุทธ์

- ใช้ประโยชน์จากหน่วยงาน / ภาคส่วนต่างๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมของกีฬากรรท เพื่อสร้างความรู้สึกร่วมกันเป็นเจ้าของกีฬากรรทร่วมกัน พร้อมทั้งมีการจัดกิจกรรมร่วมท้องถิ่นในช่วงที่มีการแข่งขันในระดับภูมิภาค

- แนวทางการสร้างนักกีฬากรรทให้เป็นซูเปอร์สตาร์ เพื่อให้เกิดแฟนคลับ
- มาตรการทางการตลาดและการประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างกระแสความนิยมในกีฬา

กรรท

- สร้างกระแสความนิยมผ่านการผลักดันเชิงนโยบายต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น นโยบายรัฐบาล การกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงศึกษาธิการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ฯลฯ

- บูรณาการความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมร่วมกับสมาคมกีฬาอื่น
- มาตรการเสริมสร้างความร่วมมือกับท้องถิ่นเพื่อพัฒนากีฬาจากชุมชน

ตาราง 14 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายกลยุทธ์

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
ร้อยละการเพิ่มขึ้นขององค์กร / ภาคี	ร้อยละ	5	5	5	5	5
เครือข่าย / ผู้ให้การสนับสนุน / ประชาชนที่เข้าร่วมหรือให้การสนับสนุนกิจกรรมกรรท						

แผนงาน: เสริมสร้างกระแสความนิยมในกีฬากรรท

กลยุทธ์ที่ 4 ประสานความร่วมมือและบูรณาการในการสร้างศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติ

นิยามและกรอบการดำเนินงานของกลยุทธ์

- นำเสนอความสำคัญของการสร้างศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติต่อหน่วยงานเชิงนโยบาย ตั้งแต่ฝ่ายพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ การกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวง รัฐมนตรีและรัฐบาล เพื่อผลักดันสู่ความสำเร็จในการสร้างศูนย์

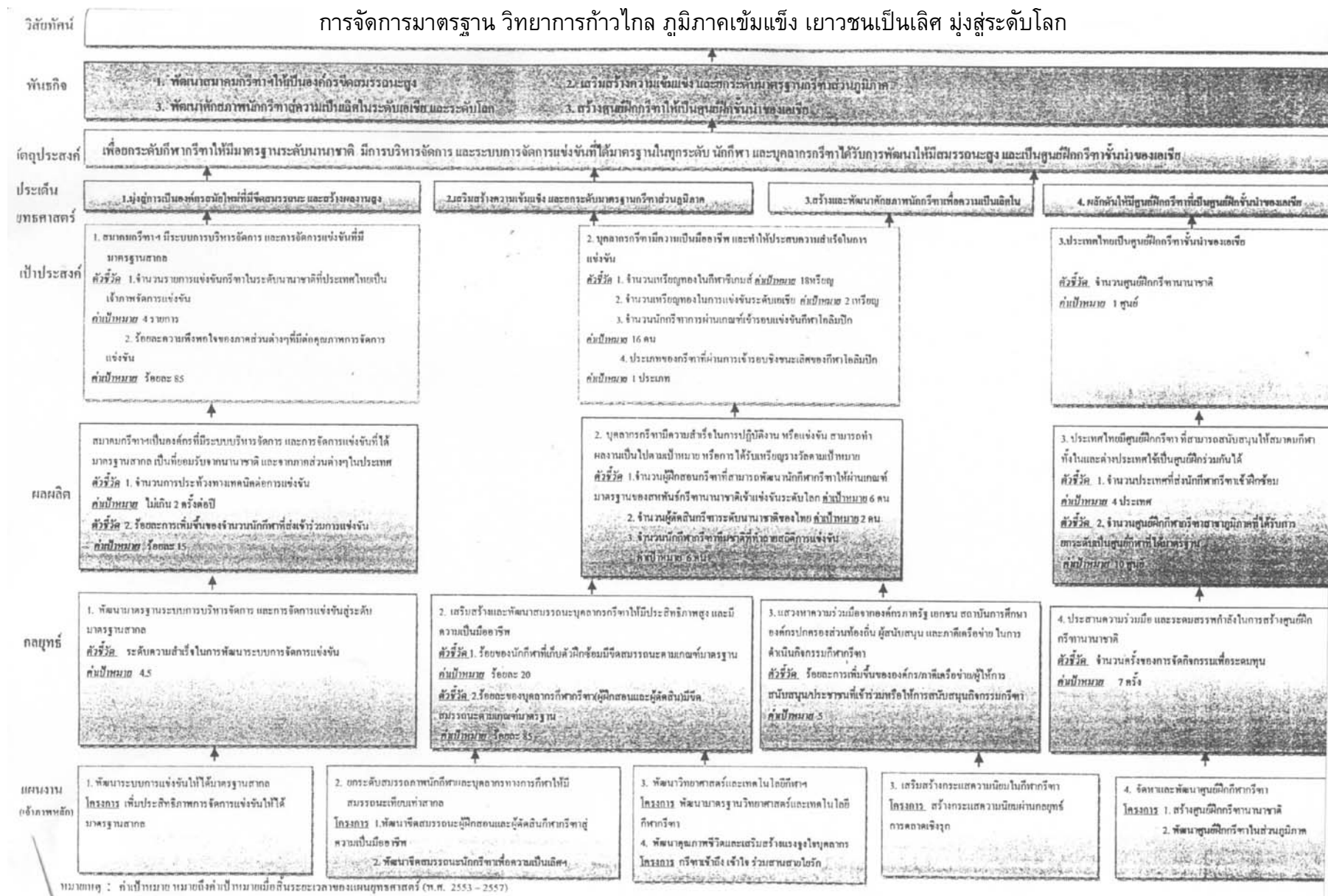
- ประสานความร่วมมือกับภาคส่วนต่างๆ เพื่อระดมงบประมาณและทรัพยากรต่างๆ ในการจัดสร้างศูนย์
- จัดกิจกรรมเพื่อระดมทุนในการก่อสร้างศูนย์
- มาตรการแสวงหารายได้เพื่อนำไปสู่การพึ่งตนเอง

ตาราง 15 ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายกลยุทธ์

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	เป้าหมายรายปี				
		2553	2554	2555	2556	2557
จำนวนครั้งของการจัดกิจกรรมเพื่อระดมทุน	จำนวนครั้ง	1	2	2	2	-

แผนงาน: จัดหาและพัฒนาศูนย์ฝึกกีฬากีฬาให้เป็นศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติ

ภาพประกอบ 8 ยุทธศาสตร์กีฬากีฬา สมาคมกรีฑาฯ (พ.ศ. 2553-2557)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

นีลเซน (ประกิจ หงษ์แสนยาธรรม. 2552: 172; อ้างอิงจาก Neilson. 1979) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการวิเคราะห์โปรแกรมการจัดการแข่งขันกีฬาภายในของมหาวิทยาลัยระดับสูงของรัฐในรัฐเทนเนสซี โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นประกอบด้วยคำถาม 9 หัวข้อ ได้แก่ สาเหตุและจุดมุ่งหมายในการจัดการแข่งขัน ตารางการแข่งขัน กำหนดการแข่งขัน สถานที่และอุปกรณ์ในการจัดการแข่งขัน ระบบการให้คะแนนและการให้รางวัลแก่ผู้ชนะ การประชาสัมพันธ์ และคณะกรรมการในการจัดการแข่งขัน ผลการวิจัยพบว่า

1. โดยทั่วไปการดำเนินการในแต่ละด้านของทุกมหาวิทยาลัยกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากกระบวนการให้คะแนน การให้รางวัลและการประชาสัมพันธ์
2. การจัดการแข่งขันกีฬาภายในของทุกมหาวิทยาลัยล้วนแต่มีเหตุผลและจุดมุ่งหมายในการจัดทั้งสิ้น
3. ความคล้ายคลึงกันในการจัดการแข่งขันของแต่ละมหาวิทยาลัย คือการให้ผู้บริหารที่มีความเชี่ยวชาญในการดำเนินการ
4. การบริหารงานด้านนี้กำลังมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมที่นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการมาเป็นการใช้ผู้เชี่ยวชาญในการดำเนินการ
5. ขาดการจัดปฐมพยาบาลฉุกเฉิน
6. การสนับสนุนทางการเงินในการจัดการแข่งขันกีฬาภายในของมหาวิทยาลัยต่างๆ มีเพียงพออยู่แล้ว
7. กฎ ระเบียบการแข่งขันมีความเที่ยงตรงและเหมาะสมดีแล้ว
8. ระบบการให้คะแนนยังไม่เน้นหนักถึงระดับสูง
9. ธรรมเนียมการจัดงานเลี้ยงฉลองรางวัลจากการแข่งขันไม่นิยมกระทำ

แคช (ประกิจ หงษ์แสนยาธรรม. 2552: 174; อ้างอิงจาก Cash. 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบสอบถามสมรรถนะของผู้บริหารการกีฬาในระดับมหาวิทยาลัยของแคช : การพัฒนาและการตรวจสอบความเที่ยงตรง แบบสอบถามประกอบด้วยหลักสำคัญ 7 ประการ ในการจัดการของผู้บริหารงานเกี่ยวกับการกีฬา ซึ่งประกอบด้วย ธุรกิจและการเงิน ความสัมพันธ์กับชุมชน บุคลิกภาพของผู้นำ การบริหารเกี่ยวกับการกีฬาแก่นักเรียน ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารการกีฬาดิวิชัน 1 และดิวิชัน 3 ของสมาคมผู้บริหารการกีฬาระดับมหาวิทยาลัยแห่งชาติสหรัฐอเมริกา ปี 1981-1982 ผลการวิจัยพบว่า สิ่งสำคัญที่สุดในการบริหารงานเกี่ยวกับการกีฬา คือ การจัดการด้านธุรกิจและการเงิน และการจัดการด้านการบริหารบุคคล

คิคุลิส (ประกิจ หงษ์แสนยาธรรม. 2552: 171; อ้างอิงจาก Kikulis. 1992) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปลี่ยนแปลงด้านกลยุทธ์ในการจัดรูปแบบองค์กรขององค์กรระดับชาติ เพื่อเป็นการทำความเข้าใจลักษณะหรือการเปลี่ยนแปลงด้านกลยุทธ์ในการจัดรูปแบบขององค์กรกีฬาระดับชาติ

โดยแบ่งการศึกษาเป็น 3 ส่วน ที่เป็นอิสระต่อกัน แต่ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกันด้วย ในส่วนแรกเป็นการศึกษาทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เกี่ยวกับโครงสร้างขององค์กรกีฬาสสมัครเล่นในแคนาดา ซึ่งทำให้ได้ข้อสังเกตที่แสดงให้เห็นถึงการเตรียมค่านิยมและรูปแบบโครงสร้างองค์กรขององค์กรกีฬาระดับชาติ ส่วนใหญ่มีการระบุถึงรูปแบบโครงสร้าง 3 รูปแบบ คือ แบบโต๊ะอาหาร แบบห้องพักและแบบสำนักงานบริหาร ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการชี้แนะการวิเคราะห์รูปแบบขององค์กรและรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงที่มีอยู่ในองค์กรกีฬาระดับชาติกลุ่มหนึ่ง ส่วนที่สองเป็นการวิเคราะห์รูปแบบขององค์กรกีฬาระดับชาติ 36 แห่ง ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโปรแกรมการวางแผนในระยะสี่ปีระหว่างปี 1984-1988 จากรูปแบบโครงสร้าง 3 รูปแบบดังกล่าว แต่ละรูปแบบถูกกำหนดรูปแบบสำหรับอ้างอิงถึง 3 ประการ คือ ความชำนาญเฉพาะด้าน ความเป็นมาตรฐานและการตัดสินใจ มีการกำหนดเค้าโครงร่างของรูปแบบต่างๆ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการประเมิน ความหลากหลายของรูปแบบองค์กรและรูปแบบการเปลี่ยนใน 3 ช่วงเวลา คือ ปี 1984 1986 และ 1988 องค์กรกีฬาแห่งชาติมีการเปลี่ยนแปลงไปตามรูปแบบของการเปลี่ยนแปลง คือ แบบเฉื่อย แบบเข้ามา ร่วมกัน แบบกำหนดจุดมุ่งหมายใหม่ในทิศทางที่มุ่งไปสู่รูปแบบสำนักงานบริหาร ส่วนที่สามเป็นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงในด้านโครงสร้างการตัดสินใจสำหรับองค์กรกีฬาแห่งชาติทั้ง 396 แห่ง การวิเคราะห์การตัดสินใจพบว่า มีมิติต่างๆ คือ การทำให้เป็นรูปแบบเส้นทางการตัดสินใจในระดับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการตัดสินใจและความตั้งใจในการตัดสินใจ มีความสำคัญมากกว่าหัวข้อเรื่องของการตัดสินใจ เมื่อพยายามที่จะเข้าใจโครงสร้างของการตัดสินใจจากโครงสร้างแบบต่างๆ ขององค์กรกีฬาแห่งชาติ ซึ่งรูปแบบสำนักงานบริหารจะลักษณะของความตั้งใจในการตัดสินใจ คือการนำโดยมืออาชีพและช่วยเหลือโดยอาสาสมัคร โครงสร้างของการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงไปตามหัวข้อของการตัดสินใจ แต่เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญๆ แล้วก็แสดงให้เห็นว่าความตั้งใจของการตัดสินใจจากอาสาสมัครสู่มืออาชีพไม่ได้เกิดในช่วงการเปลี่ยนแปลงในระยะเวลา 4 ปี แต่อย่างใด

สจ๊วต (ประกิต หงส์แสนยธรรม. 2552: 173; อ้างอิงจาก Stewart. 1992) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประวัติศาสตร์การพัฒนาขององค์กรกีฬาระหว่างชาติ พบว่า ในปี 1984 สมาพันธ์กีฬาประเภทลู่วิ่งและลานแห่งประเทศแคนาดา (CTFA : Canadian Track and Field Association) เป็นหน่วยงานแรกของสมาคมกีฬาแห่งชาติ (NSO : National Sport Organization) ที่ทำข้อตกลงร่วมกันเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพแก่วงการกีฬาแห่งชาติแคนาดา และให้ความสำคัญแก่การพัฒนาสมาคมกีฬาแห่งชาติ หลักการสำคัญของข้อตกลงร่วมกัน ได้แก่

1. วิธีการควบคุมประสิทธิภาพของนักกีฬา ซึ่งองค์กรกีฬาให้ความสนใจและคิดว่าประสิทธิภาพของนักกีฬาดังกล่าวต้องอยู่ในระดับมาตรฐาน
2. มาตรการเพิ่มเติมเรื่องการบริหารสมาคมกีฬาขององค์กรกีฬาแห่งแคนาดา (Sport of Canada) ภายใต้การลงงบประมาณทางด้านการกีฬาจากรัฐบาล

เซง (Cheng, 1993) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินสมรรถนะในการจัดการทางการศึกษา สำหรับสาธารณรัฐประชาชนจีน (ไต้หวัน) จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาการประเมินสมรรถนะของการจัดการองค์การการศึกษาที่ประสบความสำเร็จและนำทักษะและความรู้ความเข้าใจของการเป็นผู้นำ และการจัดการศึกษามาประยุกต์ใช้ในการร่างหลักสูตรการศึกษาในสาธารณรัฐประชาชนจีน (ไต้หวัน) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่แบบสำรวจการจัดการทางการศึกษา และสถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (ANOVA) และการทดสอบไคส์-สแควร์ ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพการทำงานของผู้จัดการศึกษาในสาธารณรัฐประชาชนจีน (ไต้หวัน) เรียงตามลำดับดังนี้ ความรู้ในเรื่องกีฬา ความมีมนุษยสัมพันธ์ การพูดต่อที่สาธารณะ การบริหารด้านบุคคล การเขียน การบริหารการเงิน สมรรถภาพของบุคคลากร การบริหารเรื่องของกีฬา และอื่นๆ

2. ผลการศึกษาในขอบเขตของการวิจัย 10 ลำดับแรกของผู้จัดการศึกษาในสาธารณรัฐประชาชนจีน (ไต้หวัน) คือ การบริหารกีฬา การวางแผนและการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวก การใช้คอมพิวเตอร์ การบริหารงานบุคคล การบาดเจ็บทางกีฬา การจัดการ การจัดสนทนากีฬาและกีฬาสำหรับเยาวชน การสื่อสารระหว่างบุคคล การปฏิบัติหน้าที่ และการสอนกิจกรรมทางการศึกษาตามลำดับ

3. จากการทดสอบทางสถิติพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางด้านการบริหารการกีฬา ระหว่างผู้อำนวยการการกีฬาหน่วยงานการกีฬา หน่วยงานของรัฐ และองค์กรกีฬาเพื่ออาชีพ ได้แก่ ขอบเขตของการศึกษา การจัดการฝึกงานแก่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวนชั่วโมงของการฝึกงานที่ก่อให้เกิดความสำเร็จ หน้าที่หลักของผู้จัดการ และประกาศนียบัตรที่มอบแก่ผู้จัดการกีฬา

นิโคไลและโรบินสัน (Nikolai & Robinson, 2009) ได้ศึกษาเปรียบเทียบระบบพัฒนากีฬาเป็นเลิศโดยหาแนวปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Benchmarking) เป็นวิธีการศึกษาแนวทางปฏิบัติที่เป็นเลิศเป็นแบบอย่าง ค้นหาแนวทางที่ต้องปรับปรุงเมื่อทำการวิเคราะห์แนวปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จและนำไปใช้เพื่อความก้าวหน้าต่อไป และเพื่อความสำเร็จยิ่งขึ้นไป จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจว่าเราและคนอื่น มีการดำเนินการอย่างไร โดยมีขั้นตอนที่สำคัญดังนี้

1. วิเคราะห์โครงสร้างภายใน (Internal) เป็นการเปรียบเทียบการดำเนินงานที่มีความคล้ายคลึงกันภายในองค์กร

2. ภาวะการแข่งขัน (Competitive) เป็นการเปรียบเทียบกับคนหรือองค์กรที่ดีที่สุดที่เป็นคู่แข่งกันโดยตรง

3. หน้าที่การทำงาน (Function) เป็นการเปรียบเทียบวิธีการกับหน่วยงานอื่นที่มีกระบวนการในหน้าที่ที่เหมือนกัน

4. กระบวนการทำงานทั่วไป (Generic Process) เป็นการเปรียบเทียบกระบวนการทำงานกับคนอื่น ๆ ที่นวัตกรรมสร้างสรรค์ เช่น กระบวนการทำงาน ซึ่งรูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่ใช้ในระบบกีฬาเป็นเลิศ

ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าการทำ Benchmarking มีอุปสรรคในการนำไปใช้ ถ้าปฏิบัติจะคิดว่าเป็นการลอกเลียนแบบ ดังนั้นควรจะใช้เทคนิคการบริหารจัดการ และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้เพื่อการพัฒนาและปฏิบัติขั้นตอนของการศึกษาเปรียบเทียบและแก้ไข เพื่อให้เกิดแนวทางในการบริหารจัดการอันเป็นรูปแบบที่ตนเองสามารถปฏิบัติได้มากที่สุด

จากการศึกษาหลักการ ทฤษฎี ตำราและเอกสารเพื่อเป็นพื้นฐานองค์ความรู้ในการดำเนินการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ข้างต้น เพื่อให้สามารถดำเนินงานวิจัยให้เป็นไปตามความมุ่งหมาย ความสำคัญ และขอบเขตของการวิจัยภายใต้หลักการ ทฤษฎีและแนวคิดที่เป็นวิชาการ สามารถอ้างอิงได้และมีความน่าเชื่อถือ ซึ่งครอบคลุมประเด็นแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับการวิจัย ได้แก่ การบริหารและการจัดการ การบริหารจัดการ บริบทเกี่ยวกับการบริหาร รูปแบบและการพัฒนารูปแบบ เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) และนอกจากนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย รวมถึงองค์ประกอบขององค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งในด้านที่เป็นองค์กรที่มีส่วนได้ส่วนเสีย และองค์กรที่มีโอกาสที่จะสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ได้ในอนาคต เช่น ข้อมูลเรื่องกรอบแนวคิดการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ จุดยืนทางยุทธศาสตร์และการประเมินศักยภาพทางยุทธศาสตร์ของสมาคมกรีฑาฯ ยุทธศาสตร์ กีฬากรีฑา สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ (พ.ศ. 2553-2557) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554) แผนยุทธศาสตร์สร้างกีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศ (พ.ศ. 2553 – 2559) และข้อมูลองค์กรกีฬา ได้แก่ สมาคมกีฬาจังหวัด และสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งจะทำการดำเนินการวิจัยเป็นไปอย่างสมบูรณ์ตามระเบียบวิธีวิจัยและตามความมุ่งหมาย

งานวิจัยในประเทศ

จินดาลักษณ์ วัฒนสินธุ์ (2549) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเสนอขึ้นต่อจากแนวความคิดของนักวิชาการต่าง ๆ และเทคนิคในการพยากรณ์ทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย การวางแผนทรัพยากรมนุษย์ ขั้นตอนที่สำคัญ ขั้นตอนหนึ่งของการบริหารทรัพยากรมนุษย์องค์การใดก็ตามจะสามารถบริหารงานไปได้อย่างราบรื่น มีความเจริญก้าวหน้า ก็เพราะมีการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ที่เหมาะสม และสามารถคาดคะเนหรือพยากรณ์ ความต้องการกำลังคนได้ถูกต้องใกล้เคียงกับความเป็นจริง การวางแผนทรัพยากรมนุษย์ แม้จะเป็นงานที่ยากลำบาก แต่ก็เป็งานที่ต้องปฏิบัติเพราะทุกองค์กรจะมีความต้องการกำลังคนที่เปลี่ยนแปลงไปตามระยะ เวลา การทราบข้อมูลเกี่ยวกับปฏิบัติงาน ตั้งแต่ภูมิหลังทางการศึกษาไป

จนกระทั่งความชำนาญพิเศษด้านต่างๆ จะช่วยให้เกิดการใช้คนให้ถูกต้องตรงกับความสามารถ ข้อสำคัญ คือ การวางแผนทรัพยากรมนุษย์เป็นการกำหนดความต้องการในอนาคต ทำให้เกิดปัญหาว่า จะเชื่อได้อย่างไรว่าการคาดการณ์สิ่งต่างๆ ในอนาคตจะกระทำได้อย่างถูกต้อง และหน่วยงานสามารถใช้ประโยชน์จากการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรมากที่สุด

นนทชัย ศานติบุตร (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การนำเสนอรูปแบบการพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย พบว่า รูปแบบการพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทยที่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทยในปัจจุบัน สอดคล้องกับการพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย ประกอบด้วย 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ความเป็นมา ส่วนที่ 2 รูปแบบการพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย ประกอบด้วย แนวคิดหลักการ วัตถุประสงค์ สภาวะแวดล้อมฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย รูปแบบของหน้าที่การบริหารจัดการฟุตบอลอาชีพ 4 ด้าน ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การนำและการควบคุม และรูปแบบของการดำเนินงานตามปัจจัยหลักความสำเร็จฟุตบอลอาชีพ 11 ด้าน ได้แก่ นโยบายและการส่งเสริมของรัฐ องค์กรหลักฟุตบอลอาชีพ (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย คณะกรรมการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ สโมสรฟุตบอลอาชีพ) การจัดการแข่งขัน นักฟุตบอลอาชีพ บุคลากรฟุตบอลอาชีพ (ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน) ความนิยมและแฟนคลับ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก รายได้ธุรกิจและสิทธิประโยชน์ สื่อเผยแพร่และการประชาสัมพันธ์ กฎหมาย (กฎระเบียบ ข้อบังคับ) และสวัสดิการ ส่วนที่ 3 การนำรูปแบบไปใช้ ส่วนที่ 4 เงื่อนไขข้อจำกัดของรูปแบบ

โดยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังนี้

1. ควรสร้างความเข้าใจกับองค์กรหลักฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย คณะกรรมการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ สโมสรฟุตบอลอาชีพ รวมทั้ง การกีฬาแห่งประเทศไทย ในการนำแนวคิดและแนวทางการพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย ไปใช้ในการปฏิบัติให้ถูกต้อง เนื่องจากที่ผ่านมามีความแตกต่างกันทั้งแนวคิดและวิธีปฏิบัติ ทำให้เกิดความสับสนและเป็นประเด็นปัญหาเกิดขึ้น

2. ควรมีแผนระยะยาวในการพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย ดังเช่น แผนพัฒนาฟุตบอล 100 ปี ของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งให้ความสำคัญตั้งแต่ระดับท้องถิ่นในกลุ่มเด็กเยาวชนและประชาชน ได้พัฒนาความสามารถ และทักษะจากขั้นพื้นฐานไปสู่ขั้นความเป็นเลิศ และขึ้นอาชีพต่อไป

3. รัฐควรช่วยเร่งดำเนินการออกกฎหมายกีฬาอาชีพ รวมทั้งการผลักดันมาตรการนำเหล่า บุหรี่ การออกสลากกินแบ่งรัฐบาล มาช่วยสนับสนุนฟุตบอลอาชีพ รวมทั้งมาตรการสิทธิพิเศษทางภาษีให้แก่ผู้สนับสนุน

4. ให้บรรษัทส่งเสริมการลงทุน (BOI) บรรษัทการส่งเสริมธุรกิจรายย่อย (SME) เข้ามาสนับสนุนในการลงทุนด้านฟุตบอลอาชีพ ในลักษณะการยกเว้นภาษีในระยะเวลาที่กำหนด และการหาแหล่งเงินให้กู้ รวมทั้งเป็นที่ปรึกษาการลงทุน

5. ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สนับสนุนฟุตบอลอาชีพ ทั้งด้านงบประมาณ สนับสนุนสโมสรฟุตบอลในท้องถิ่น การให้ใช้สนามกีฬาจังหวัดเป็นสนามแข่งขันของทีมเจ้าบ้าน

6. ควรเร่งพัฒนาผู้บริหารของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย คณะกรรมการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ สโมสรฟุตบอลอาชีพ รวมทั้งการกีฬาแห่งประเทศไทย ให้มีความรู้และทักษะการบริหารจัดการฟุตบอลอาชีพ โดยร่วมมือกับสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) และสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (AFC) เป็นผู้จัดการอบรม

7. การกีฬาแห่งประเทศไทย ร่วมกับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย คณะกรรมการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพ สโมสรฟุตบอลอาชีพ ทรนงค์ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชน มีความรัก ความผูกพัน เข้ามามีส่วนร่วมในการสนับสนุนทีมสโมสรที่ตนเองชื่นชอบ ความสำเร็จของฟุตบอลอาชีพเกิดจากประชาชนในชุมชนเข้าเป็นสมาชิกสโมสรฟุตบอล (Fan club) การติดตามเชียร์ในการแข่งขันทุกครั้ง

8. กลยุทธ์การพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทยให้ประสบความสำเร็จต้องทำควบคู่ไปกับการพัฒนาปัจจัยอื่นๆ ด้าน ในลักษณะการปฏิรูปฟุตบอลอาชีพทั้งหมด (Whole Professional Football Approach) โดยมีเป้าหมายเดียวคือ การมุ่งให้เกิดผลเป็นฟุตบอลอาชีพอย่างแท้จริง

ทวิวรรณ อินดา (2552). ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบที่มีประสิทธิภาพของการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบ 1) องค์ประกอบการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ 2) นำเสนอรูปแบบที่มีประสิทธิภาพของการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ มหาวิทยาลัยของรัฐ 6 แห่ง ผู้ให้ข้อมูลคือ ผู้รับผิดชอบงานแผนระดับมหาวิทยาลัยและระดับคณะวิชา จำนวน 511 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบบสอบถามและแบบตรวจสอบรายการ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การวิเคราะห์องค์ประกอบประเภทการวิเคราะห์เชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Path Analysis) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) พบว่า

1. องค์ประกอบการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ ความสามารถขององค์กร การจัดการความขัดแย้ง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การมอบหมายกลยุทธ์ให้ผู้รับผิดชอบ การจัดทำแผนปฏิบัติการรายปี วัฒนธรรมองค์กร การกำหนดวัตถุประสงค์ระยะสั้น และการจูงใจ

2. รูปแบบที่มีประสิทธิภาพของการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ประกอบด้วยพหุองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งมีความเหมาะสม มีความเป็นไปได้ เป็นประโยชน์และถูกต้องครอบคลุม สอดคล้องกับทฤษฎี หลักการ และแนวคิดตามกรอบการวิจัย

พิชญภา ยืนยาว (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา รูปแบบการบริหารทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ทราบปัจจัยการบริหารทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา 2) เสนอรูปแบบการบริหารทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา วิธีดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาวิเคราะห์เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยการบริหารทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา 2) การศึกษาเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยการบริหารทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา 3) การตรวจสอบรูปแบบการบริหารทรัพยากรบุคคลของสถาบันอุดมศึกษา ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยที่จำเป็นต่อการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในสถานศึกษานั้น ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดการองค์การ การติดต่อสื่อสาร ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ การมุ่งผลสัมฤทธิ์ การบริหารความเปลี่ยนแปลง จรรยาบรรณในวิชาชีพ และการบริการที่ดี

2. รูปแบบการบริหารทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษาประกอบด้วยกลุ่มตัวแปรอิสระ ได้แก่ การติดต่อสื่อสาร ความเชี่ยวชาญในวิชาชีพ การบริหารความเสี่ยง จรรยาบรรณในวิชาชีพ และการบริการที่ดี กับกลุ่มตัวแปรตาม ได้แก่ การจัดการองค์การและการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ซึ่งมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ไพฑูรย์ กันสิงห์ (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย เพื่อสร้างรูปแบบการบริหารที่เหมาะสมกับบริบทในมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยใช้วิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ในการปฏิบัติกับบริบทในมหาวิทยาลัยของรัฐ ประกอบด้วย การดำเนินการที่เป็นกระบวนการ คือ ด้านการวางแผน มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมายและวัตถุประสงค์การดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยอย่างชัดเจน ด้านการจัดองค์การ มีการแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นตัวแทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในมหาวิทยาลัย ด้านการปฏิบัติการ มีการประชาสัมพันธ์ มีขั้นตอนการดำเนินงาน การฝึกอบรมและสัมมนาผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ด้านการควบคุม มีระบบ วิธีการติดตาม ตรวจสอบ สรุปและการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยอย่างต่อเนื่อง และแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย ได้แก่ กิจกรรมให้มีความหลากหลาย เหมาะสมกับสภาพร่างกายและความสนใจของนิสิต กิจกรรมจัดเป็นโครงการต่อเนื่องเน้นความมีน้ำใจนักกีฬา ส่งเสริม พัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ในด้านโครงสร้างรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัยแต่ละด้าน พบว่า มีองค์ประกอบที่เป็นกระบวนการดำเนินงานคือ ด้านการวางแผน จำนวน 10 องค์ประกอบ ด้านการจัดการองค์การ 9 องค์ประกอบ ด้านการปฏิบัติการ 7 องค์ประกอบ ด้านการควบคุม 5 องค์ประกอบ และแนวทางการจัดกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย จำนวน 19 องค์ประกอบ

เสาวลี แก้วช่วย (2557: บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ตามแนวคิดของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ เพื่อศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ และเพื่อพัฒนารูปแบบในการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่เหมาะสมกับภารกิจของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) จากเอกสาร งานวิจัยและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งใช้เทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ในกลุ่มผู้บริหารของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 3 คน และใช้เทคนิคการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ในกลุ่มผู้บริหารสมาคมกรีฑา ผู้ฝึกสอนกรีฑา ทีมชาติ และนักกรีฑาทีมชาติ จำนวน 13 คน ด้วยแนวการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi-structure Interview) เพื่อค้นหาและจัดทำรายละเอียดการพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ พบว่า

1. แนวทางในการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ตามกระบวนการบริหารจัดการของสมาคมกรีฑาฯ ใน 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1). การวางแผนทรัพยากรมนุษย์ของสมาคม ต้องมีการวิเคราะห์งานออกมาใช้อย่างชัดเจน เรื่องของกระบวนการกำหนดลักษณะขอบเขตของงาน หน้าที่ต้องปฏิบัติ 2). การสรรหาคัดเลือกบุคลากรทั้งสามกลุ่มจากภายนอก ภายในรูปแบบมีอยู่แล้วการดำเนินงานสิ่งที่ต้องปฏิบัติคือ ควรมีระเบียบและเกณฑ์การคัดเลือกประกาศใช้อย่างเป็นทางการ 3). การธำรงรักษาทรัพยากรมนุษย์รูปแบบมีอย่างชัดเจนแล้วแต่สิ่งที่อยากให้เกิดขึ้นให้ทั้งสามกลุ่มมีด้านแรงจูงใจในการทำงานมากขึ้น และรักในองค์กรนี้มากขึ้น 4). การฝึกอบรมและพัฒนาผู้บริหารผู้ฝึกสอน สมาคมฯ ยังไม่เคยมีโครงการฝึกอบรม แต่ได้ปฏิบัติตามแบบแผนของการกีฬาแห่งประเทศไทยในการฝึกอบรมและพัฒนานักกีฬาของสมาคมกรีฑาให้มีความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา 5). ความปลอดภัยและสุขภาพของบุคลากร ทั้งสามกลุ่มสมาคมฯ ควรมีรูปแบบให้ความสำคัญในส่วนของการลดความตึงเครียดจากงาน 6). การประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรมีการประเมินผลแบบภาพรวมองค์กร ในการทำงานทุกด้านมีรูปแบบที่ชัดเจน ควรวางระเบียบการบังคับใช้และประเมินผลอย่างเป็นระบบ 7). การพ้นจากงานของบุคลากรทั้งสามกลุ่มจะมีระเบียบการบังคับใช้อย่างชัดเจน

2. รูปแบบในการบริหารจัดการที่เหมาะสมคือ การวางแผนทรัพยากรมนุษย์ คณะกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย แบ่ง 3 ส่วน คือ ผู้มีบารมี ผู้เชี่ยวชาญ/มีความรู้ ผู้มีประสบการณ์ การสรรหาคัดเลือกผู้ฝึกสอนต้องมีจิตใจสาธารณะ ทำงานเพื่อส่วนร่วม การธำรงรักษาทรัพยากรมนุษย์ สมาคมควรมีนักกีฬาเข้าร่วมฝึกซ้อมกับทีมชั้นนำของวงการกรีฑาในต่างประเทศ การฝึกอบรมและพัฒนา สมาคมควรมีหลักสูตรอบรมทักษะการใช้ภาษาสากลกับนักกีฬา ความปลอดภัยและสุขภาพ สมาคมควรจัดด้านสุขภาพเพิ่มเติมด้านการประกันชีวิต/สุขภาพให้ตลอดทั้งปี การประเมินผลการปฏิบัติงาน สมาคมควรมีรูปแบบการประเมินผลแบบวัดสมรรถนะของบุคลากร

การศึกษางานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่ได้มีนักวิชาการและนักวิจัยศึกษาไว้ในประเด็นต่างๆ ได้แก่ กระบวนการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ การนำเสนอรูปแบบการพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย รูปแบบการบริหารทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย และการพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยตามแนวคิดของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่อง รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ทำให้ทราบถึงกระบวนการบริหาร กระบวนการจัดการด้านต่างๆ ที่เป็นองค์ความรู้สำคัญต่อการศึกษารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่จะดำเนินการเพื่อให้ได้ผลการวิจัยตามความมุ่งหมาย หรือหากไม่เป็นไปตามความมุ่งหมายดังกล่าว ก็จะมีประเด็นที่สามารถอภิปรายผลหรืออ้างอิงสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างมีหลักฐาน และสามารถยอมรับได้ในทางวิชาการ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อให้การวิจัยในครั้งนี้บรรลุความมุ่งหมายและมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามความมุ่งหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เพื่อได้กรอบแนวคิดในการวิจัยและการศึกษารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย ซึ่งมีการกำหนดขอบเขตของการวิจัย คือ

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาและสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีต่างๆ จากเอกสาร บทความวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งเป็นแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารสมาคมกีฬา

2. สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วยผู้บริหารพลศึกษาและกีฬา ผู้บริหารองค์กรกีฬา สมาคมกีฬา กลุ่มนักวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน 17 คน

ขั้นตอนที่ 3 การยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

1. สร้างรูปแบบความคิดเห็นของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยวิเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 17 คน

2. เก็บรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

3. ดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบ ของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาหลายขั้นตอน จึงได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนการศึกษากรอบแนวคิดในการวิจัย โดยผู้วิจัยกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 1 เพื่อสัมภาษณ์แบบเจาะลึก คือ ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ทั้งอดีต และปัจจุบัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 1 สัมภาษณ์แบบเจาะลึก ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ทั้งอดีต และปัจจุบัน จำนวน 8 คน โดยผู้วิจัยเลือกกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิแบบลูกโซ่ เพื่อสัมภาษณ์และนำข้อมูลที่ได้มาสร้างเป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบ การบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งจะนำมาใช้ในขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการด้านการบริหารพลศึกษาและกีฬาในสถาบันอุดมศึกษา ผู้บริหารองค์กรกีฬาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีความรู้ มีประสบการณ์ด้านการบริหารและนักวิชาการทางด้านพลศึกษาและกีฬา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการด้านการบริหารพลศึกษาและกีฬาในสถาบันอุดมศึกษา ผู้บริหารองค์กรกีฬาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีความรู้ มีประสบการณ์ด้านการบริหารและนักวิชาการทางด้านพลศึกษาและกีฬา รวมทั้งสิ้น 17 คน

ขั้นตอนที่ 3 การยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 3 เพื่อยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาฯ ประกอบด้วย ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด 77 จังหวัดๆ ละ 1 คน รวม 77 คน และประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด 77 จังหวัดๆ ละ

1 คน รวม 77 คน และคณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ 19 คน สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ 34 สโมสรฯละ 1 คน รวม 34 คนและ ผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย 22 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 229 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 3 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นโดยวิธีการจับฉลากร้อยละ 50 ได้ทั้งหมด 114 คน เพื่อความเหมาะสมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 135 ได้แก่ ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด จำนวน 50 คน ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัดจังหวัด จำนวน 50 คน คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย จำนวน 10 คน สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย จำนวน 18 คน และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทยจำนวน 7 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 135 คน ดังตาราง 16

ตาราง 16 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนที่ 3

สถานภาพ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด	77	50
2. ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑา	77	50
3. คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ	19	10
4. สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ	34	18
5. ผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย	22	7
รวม	229	135

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบที่ 1 เป็นแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เพื่อสอบถามกับผู้ทรงคุณวุฒิผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ทั้งอดีตและปัจจุบัน จำนวน 8 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนของการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 1
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบที่ 3 เป็นร่างแบบสอบถาม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนของการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 2

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบที่ 4 เป็นร่างแบบสอบถาม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในขั้นตอนของการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 3

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบที่ 5 เป็นแบบสอบถาม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนของการยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือโดยมีรายละเอียดแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เพื่อสอบถามกับผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน จำนวน 8 คน โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและใช้การวิเคราะห์เนื้อหา จากหลักการ แนวคิด และสาระที่เกี่ยวข้องกับการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อนำมาสร้างเป็นแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยมีความมุ่งหมายเพื่อกำหนดองค์ประกอบย่อยของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อจัดทำร่างรูปแบบฯ เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญที่ได้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพปรับปรุงและแก้ไขในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์

2. แบบสัมภาษณ์ปลายเปิด ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ในขั้นตอนที่ 1 มาสร้างเป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิดของขั้นตอนการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย รอบที่

3. ร่างแบบสอบถามรอบที่ 2 ที่ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ปลายเปิดในขั้นตอนของการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 1 มาสร้างเป็นร่างแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ของจอห์น ดับบลิว เบสท์ (John W. Best, Jame V. Kahn; อ้างอิงจาก Jame V. Kahn. 1998) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการหาคุณภาพของเครื่องมือด้วยการนำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาหลักและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมเพื่อขอคำแนะนำและนำไปปรับปรุงให้เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ผู้วิจัยได้กำหนดค่าคะแนนของแต่ละระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน
เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

4. ร่างแบบสอบถามรอบที่ 3 ที่ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามในขั้นตอนของการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 2 มาสร้างเป็นร่างแบบสอบถาม เพื่อยืนยันความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงของรูปแบบฯ รอบที่ 3 ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่ามี 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ซึ่งกำหนดค่าคะแนนของแต่ละระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน
เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

5. แบบสอบถาม เพื่อยืนยันการวิเคราะห์หองค์ประกอบรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ที่ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามในขั้นตอนของการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย รอบที่ 3 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม เพื่อยืนยันความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่ามี 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการหาคุณภาพของเครื่องมือด้วยการนำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำและนำไปปรับปรุงให้เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ สำหรับแบบสอบถาม และนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence : IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 5 ท่าน สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ซึ่งกำหนดค่าคะแนนของแต่ละระดับ ดังนี้

มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงในระดับมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน
มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงในระดับมาก	มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน
มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงในระดับปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงในระดับน้อย	มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงในระดับน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน

6. ได้แบบสอบถาม รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษากรอบแนวคิด และเครื่องมือในการวิจัย

1. ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับหลักการ และข้อมูลพื้นฐานประกอบ การสร้างรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารสมาคมกรีฑาฯ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

2. สังเคราะห์ข้อมูล จากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารสมาคมกีฬาทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

3. จากนั้นทำการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 8 คน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาสร้างเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยฯ ซึ่งจะนำมาใช้ในขั้นตอนที่ 2

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

1. สร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย จากผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการด้านการบริหารพลศึกษา และกีฬาในสถาบันอุดมศึกษา ผู้บริหารองค์กรกีฬาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีความรู้ มีประสบการณ์ด้านการบริหารและนักวิชาการทางด้านพลศึกษาและกีฬา จำนวน 17 คน เพื่อให้ได้รูปแบบแบบการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ที่มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริง ด้วยการใช้แนวคิดที่ได้จากการสัมภาษณ์จากผู้ทรงคุณวุฒิมาสร้างเป็นร่างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อรูปแบบการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ นำมาศึกษาวิเคราะห์ และกำหนดรูปแบบแบบการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้วยการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย จำนวน 3 รอบ ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.1 เก็บข้อมูลรอบที่ 1 โดยการสร้างแบบสอบถามปลายเปิดเก็บรวบรวมความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบแบบการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ของผู้เชี่ยวชาญที่ได้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 17 คน

1.2 เก็บข้อมูลรอบที่ 2 โดยการนำความคิดเห็นที่วิเคราะห์ได้จากรอบที่ 1 มาสร้างเป็นร่างแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คน เติม ให้นำน้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อหรือควรแก้ไขสำนวน ผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์จากรอบที่ 2 เพื่อนำไปดำเนินการสร้างร่างแบบสอบถามรอบที่ 3 ต่อไป

1.3 เก็บข้อมูลรอบที่ 3 โดยการนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบที่ 2 มาสร้างเป็นร่างแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญเดิม 17 คน ให้นำน้ำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อ หรือควรแก้ไขสำนวน และนำผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามรอบที่ 3 มาหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ข้อที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 1.50

2. สรุปผลการสร้างและพัฒนาได้(ร่าง)รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ขั้นตอนที่ 3 การยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

1. ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาแล้วมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำไปสร้างแบบสอบถามซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีความมุ่งหมายเพื่อเป็นการยืนยันความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบไปปฏิบัติของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ไปใช้ โดยทำการสอบถามกับผู้อำนวยการศูนย์กีฬาแห่งประเทศไทย ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย รวมทั้งสิ้นจำนวน 135 คนจากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. วิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

3. สรุปรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

การในวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 9 ขั้นตอนในการวิจัย

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นตอนที่ 1 การหากรอบแนวคิดในการวิจัย ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ผลการสังเคราะห์แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก มาทำการสรุปเพื่อจัดทำเป็นกรอบในการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์ นำเสนอเป็นรายชื่อ

2. ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาและพัฒนาแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์

รอบที่ 1 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ผลการสังเคราะห์แบบสัมภาษณ์ จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 17 คน มาทำการสรุปเพื่อจัดทำเป็นกรอบในการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้วยการหาความถี่ (Frequencies) และค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอเป็นตารางและความเรียง

รอบที่ 2 การนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบที่ 1 โดยการนำความคิดเห็นที่วิเคราะห์ได้จากรอบที่ 1 มาสร้างเป็นร่างแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คนเดิม ให้นำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อ หรือควรแก้ไขสำนวน ผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมได้ และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์จากรอบที่ 2 เพื่อนำไปดำเนินการสร้างร่างแบบสอบถามรอบที่ 3 ต่อไป

รอบที่ 3 การนำคำตอบที่วิเคราะห์ได้จากรอบที่ 2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญคณะเดิม 17 คนให้นำหนักความสำคัญของแต่ละข้อ รวมทั้งเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยของแต่ละข้อ หรือควรแก้ไขสำนวน และนำผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามรอบที่ 3 มาหาค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ต้องมีค่ามัธยฐาน ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป และมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ไม่เกิน 1.50 โดยนำเสนอเป็นตารางและความเรียง

3. ขั้นตอนที่ 3 การยืนยันรูปแบบความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงของแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

3.1 การวิเคราะห์ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนที่ 2 มาทำการสอบถามผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัดจังหวัด คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยและผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทยจำนวนจำนวน 135 คน เพื่อยืนยันความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ ด้วยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นนำเสนอเป็นตารางและความเรียง สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ซึ่งมีค่าน้ำหนักของคะแนนดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538: 9)

- 4.20 – 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมหรือนำไปปฏิบัติได้จริงในระดับมากที่สุด
- 3.40 – 4.19 หมายถึง มีความเหมาะสมหรือนำไปปฏิบัติได้จริงในระดับมาก
- 2.60 – 3.39 หมายถึง มีความเหมาะสมหรือนำไปปฏิบัติได้จริงในระดับปานกลาง
- 1.80 – 2.59 หมายถึง มีความเหมาะสมหรือนำไปปฏิบัติได้จริงในระดับน้อย
- 1.00 – 1.79 หมายถึง มีความเหมาะสมหรือนำไปปฏิบัติได้จริงในระดับน้อยที่สุด

3.2 ดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบ ของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์แทนค่าสถิติต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- $\bar{X}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ย
S.D. หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Mdn. หมายถึง ค่ามัธยฐาน
I.R. หมายถึง ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนา รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดการนำเสนอผลการวิจัยดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษากรอบแนวคิดและเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลคือ

1. ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลพื้นฐาน ประกอบการสร้างรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

2. ผลการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก กับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหาร สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ จำนวน 8 คน เกี่ยวกับรูปแบบการบริหาร

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้วยการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย ซึ่งดำเนินการวิจัยกับผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการด้านการบริหารพลศึกษาและกีฬา การบริหารองค์กรกีฬาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีความรู้และมีประสบการณ์ด้านวิชาการและการบริหาร มีผลงานเป็นที่ยอมรับ รวมทั้งสิ้น 17 คน จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย โดยใช้ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ นำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ขั้นตอนที่ 3 ผลการยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งได้ดำเนินการเก็บข้อมูลกับ ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย ประธานชมรมกรีฑาจังหวัด หรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด คณะกรรมการบริหาร และอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยใช้วิธีการจับสลากร้อยละ 50 จากจำนวนทั้งหมด 114 คน เพื่อความเหมาะสมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 135 คน ด้วยวิธีการดังนี้

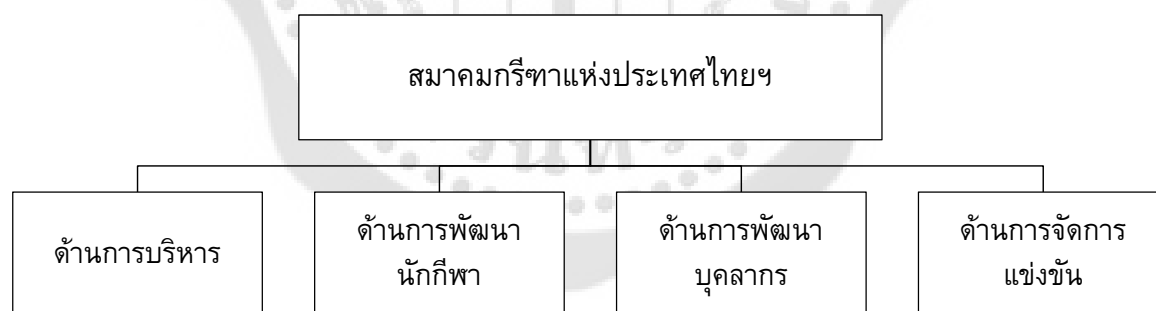
1. ดำเนินการยืนยันความเหมาะสมและปฏิบัติได้จริงของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จากการวิเคราะห์แบบสอบถามที่ได้ทำการสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจากนั้นมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ ของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษากรอบแนวคิดและเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากแหล่งข้อมูลดังนี้

1. ผลการศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อมูลพื้นฐาน ประกอบการสร้างรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารสมาคมกรีฑาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน

ภาพประกอบ 10 รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

2. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก กับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย จำนวน 8 คน เกี่ยวกับรูปแบบการบริหาร โดยสามารถสรุปประเด็นสำคัญได้ดังนี้ ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นประเด็นที่สำคัญซึ่งก็คือ สภาพแวดล้อมและโครงสร้างของสมาคมกีฬา ซึ่งเป็นการบริหารทรัพยากรบุคคลและเป็นการควบคุมคนในสมาคมให้เป็นไปใน

ทิศทางเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ การดูแล ส่งเสริม สนับสนุนนักกีฬาและบุคลากร ให้มีส่วนร่วมในการบริหารสมาคมกรีฑาฯ เพราะถือว่าบุคลากรและนักกีฬาก็เป็นส่วนหนึ่งของสมาคมกรีฑา เช่นเดียวกัน โดยจะต้องบูรณาการความสำคัญของทุกๆ ส่วนให้เป็นเอกภาพ รวมทั้งในเรื่องของการจัดการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับของสังคม และบรรลุเป้าหมายของสมาคมกรีฑาฯ อีกด้วย

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนการพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้วยการใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย ซึ่งดำเนินการวิจัยกับผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการด้านการบริหารพลศึกษาและกีฬา การบริหารองค์กรกีฬาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีความรู้และมีประสบการณ์ด้านวิชาการและการบริหาร รวมทั้งสิ้น 17 คน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพลศึกษาในภาพรวมของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกัน โดยทบทวนความคิดเห็นในรอบที่ 2 เปรียบเทียบกับความคิดเห็นที่สอดคล้องกันของกลุ่ม โดยผู้เชี่ยวชาญสามารถพิจารณาเกี่ยวกับ ค่ามัธยฐานของกลุ่มและระดับความคิดเห็นของตนเองใน รอบที่ 2 หากความคิดเห็นในรอบที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญมีการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นใหม่ซึ่งแตกต่างจากความคิดเห็นที่สอดคล้องกันของกลุ่ม ผู้วิจัยขอให้ผู้เชี่ยวชาญระบุเหตุผลในการเปลี่ยนความคิดเห็นใหม่ด้วย ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นในรอบที่ 3 โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางและความเรียง

ตาราง 17 ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร

ด้านการบริหาร	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความสำคัญ	IR	ระดับความสอดคล้อง
1. สมาคมควรมีแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนากิจการของสมาคมอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
2. สมาคมควรมีแผนปฏิบัติการประจำปี ทุกปี	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
3. แผนปฏิบัติการประจำปีควรมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ในห้วงเวลานั้น ๆ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
4. สมาคมควรกำหนดแนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ไว้ในแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
5. สมาคมควรมีการติดตามผลการดำเนินงานในแผนปฏิบัติการประจำปีอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
6. สมาคมควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นประจำทุกเดือน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
7. สมาคมสามารถปรับเปลี่ยนกระบวนการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแผนการปฏิบัติการได้ตามความเหมาะสม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
8. สมาคมควรจัดทำรายงานผลการดำเนินงาน (Annual Report) เป็นประจำทุกปี	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
9. สมาคมควรใช้ข้อมูลจากผลการดำเนินงานประจำปีเป็นฐานคิดในการปรับเปลี่ยนแผนยุทธศาสตร์ได้	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
10. สมาคมควรจัดทำแผนผังบริหารองค์กร (Organizational Chart) ที่ชัดเจนและเป็นปัจจุบัน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

ตาราง 17 (ต่อ)

ด้านการบริหาร	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความสำคัญ	IR	ระดับความสอดคล้อง
11. สมาคมควรมีบุคลากรที่มีหน้าที่รับผิดชอบตามภาระงานที่ระบุไว้ในแผนผังบริหารองค์กรอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
12. สมาคมควรมีบุคลากรที่รับผิดชอบงานด้านแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
13. สมาคมควรมีบุคลากรหลักตามแผนผังบริหารองค์กร ปฏิบัติงานเต็มเวลา	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
14. สมาคมควรมีระเบียบข้อบังคับอย่างเป็นทางการและมีความสอดคล้องกับระเบียบข้อบังคับของสหพันธ์กีฬานานาชาติ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
15. สมาคมควรมีการจดทะเบียนตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
16. สมาคมควรมีสโมสรสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนต่อการศึกษาแห่งประเทศไทย รวมทั้งได้รับการรับรองอย่างถูกต้องและเป็นปัจจุบัน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
17. สมาคมควรมีสถาบันที่สามารถติดต่อได้สะดวกเป็นของสมาคมเอง	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
18. สมาคมควรมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกกีฬาแบบถาวร (หรือชั่วคราว) ไปยังภูมิภาคต่างๆ ทุกภูมิภาค	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
19. สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการดำเนินการจัดสร้างสำนักงานที่ทำการเป็นของสมาคมเอง	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
20. สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการจัดสร้างสนามกีฬาของสมาคมเอง เพื่อใช้ในการฝึกซ้อมและมีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานของสหพันธ์กีฬานานาชาติ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
21. สมาคมควรมีอุปกรณ์เครื่องใช้ในสำนักงานที่ทันสมัยและเพียงพอต่อความต้องการ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

ตาราง 17 (ต่อ)

ด้านการบริหาร	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความ สำคัญ	IR	ระดับความ สอดคล้อง
22. สมาคมควรมีระเบียบ ข้อปฏิบัติ ด้านการเงิน- การบัญชีที่เหมาะสม รัดกุม ถูกต้องและตรวจสอบ ได้	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
23. สมาคมควรมีการจัดทำแผนงบประมาณ รายจ่ายประจำปี	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
24. สมาคมควรมีการจัดทำรายงานรายรับ- รายจ่าย และสถานะทางการเงินเป็นประจำทุก 3 เดือน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
25. สมาคมควรมีการจัดทำระบบบัญชีอย่าง ชัดเจนและตรวจสอบได้	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
26. สมาคมควรมีการจัดสร้างระบบที่สร้างรายได้ ให้แก่สมาคมอย่างยั่งยืน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
27. สมาคมควรมีการจัดทำระบบ และระเบียบ ปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์กับภาคธุรกิจเอกชน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
28. สมาคมควรจัดทำระเบียบว่าด้วย สวัสดิการ ค่าตอบแทนและรางวัลเชิดชูเกียรติ สำหรับนัก กรีฑาทีมชาติไทยอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
29. สมาคมควรจัดสวัสดิการด้านต่างๆ เช่น ค่า ครองชีพรายเดือน การทำประกันชีวิต ทุนการศึกษา การรักษาพยาบาล	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
30. สมาคมควรมีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการ สื่อสาร เพื่อการบริหาร การพัฒนา และเพื่อการ ค้นคว้าและอ้างอิง	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
31. สมาคมควรมีฐานข้อมูลเกี่ยวกับองค์ความรู้ ด้านการกรีฑาที่เป็นปัจจุบัน และสามารถนำมาใช้ ได้สะดวก เช่น ระเบียบ กติกา ข้อบังคับการ แข่งขัน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

ตาราง 17 (ต่อ)

ด้านการบริหาร	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความ สำคัญ	IR	ระดับความ สอดคล้อง
32. สมาคมควรมีช่องทางให้บุคลากรทั้งในและ องค์กร สามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ เช่น Web board, Facebook ฯลฯ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
33. สมาคมควรมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย เช่น Website E-mail เป็นต้น	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

จากตาราง 17 แสดงว่า ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ด้านการบริหาร โดยภาพรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.=5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR = 0) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 33 ข้อมีความสอดคล้องกัน

ตาราง 18 ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา

ด้านพัฒนานักกีฬา	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความสำคัญ	IR	ระดับความสอดคล้อง
1. สมาคมควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทย และกำหนดวาระการทำงานอย่างเหมาะสม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
2. สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงระเบียบและหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างกว้างขวางตลอดจนมีการประชาสัมพันธ์ผลการคัดเลือกผ่านสื่อต่างๆ อย่างเหมาะสม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
3. สมาคมควรมีขั้นตอนการคัดเลือกนักกีฬาที่เป็นมาตรฐานและเป็นลายลักษณ์อักษร	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
4. สมาคมควรมีแผนการฝึกซ้อมที่เหมาะสมต่อจำนวนนักกีฬา ผู้ฝึกสอน สถานที่ฝึกซ้อม ตลอดจนระยะเวลาของการฝึกซ้อม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
5. สมาคมควรมีระบบตรวจสอบกระบวนการฝึกซ้อม เพื่อให้เป็นไปตามแผนการฝึกซ้อม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
6. สมาคมควรมีระบบประเมินผลการฝึกซ้อมอย่างเป็นวิทยาศาสตร์	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
7. สมาคมควรมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นไปตามมาตรฐานของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
8. สมาคมควรมีอุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักกีฬา	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
9. สมาคมควรมีสถานที่ที่เหมาะสมและสะดวกในการเดินทางของนักกีฬาในการฝึกซ้อม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
10. สมาคมควรมีผู้ฝึกสอนที่ผ่านการฝึกอบรมและได้รับใบอนุญาต(License) จากสหพันธ์กรีฑานานาชาติหรือองค์กรกีฬาของชาติ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
11. ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับชาติ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

ตาราง 18 (ต่อ)

ด้านพัฒนานักกีฬา	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความ สำคัญ	IR	ระดับความ สอดคล้อง
12. ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับนานาชาติ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
13. ผู้ฝึกสอนควรมีแผนการฝึกซ้อมอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
14. ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลและติดตามการพัฒนาของนักกีฬาอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
15. ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลการพัฒนาการของนักกีฬาที่เกิดจากการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
16. สมาคมควรกำหนดให้มีการนำองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา เช่น สรีรวิทยาการกีฬา จิตวิทยาการกีฬา โภชนาการการกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา ฯลฯ มาบูรณาการใช้ในการพัฒนานักกีฬา	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
17. สมาคมควรมีการสำรวจความต้องการของนักกีฬาเกี่ยวกับการพัฒนานักกีฬา	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
18. สมาคมควรมีการกำหนดให้ใช้บูรณาการทางวิชาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา โภชนาการ จิตวิทยาการกีฬา และเวชศาสตร์การกีฬาเพื่อการพัฒนา นักกีฬา	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
19. สมาคมควรมีการติดตามและประเมินผลการพัฒนาของนักกีฬา โดยส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
20. สมาคมควรมีแผนส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันระดับชาติ และนานาชาติอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
21. สมาคมควรมีการติดตามและประเมินผลการพัฒนาของนักกรีฑาโดยส่งนักกรีฑาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
รวม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

จากตาราง 18 แสดงว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาฯ ด้านการพัฒนา นักกีฬา โดยภาพรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.=5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR= 0) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 21 ข้อมีความสอดคล้องกัน

ตาราง 19 ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนาบุคลากร

ด้านพัฒนาบุคลากร	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความสำคัญ	IR	ระดับความสอดคล้อง
1. สมาคมควรมีฐานข้อมูลบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เป็นต้น	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
2. สมาคมควรมีการจัดทำการขึ้นทะเบียนของบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และผู้สนับสนุน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
3. สมาคมควรสนับสนุนให้บุคลากรของสมาคม เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ได้มีโอกาสปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติอย่างต่อเนื่อง	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
4. สมาคมควรมีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา ทั้งด้านผู้บริหาร ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านผู้ตัดสิน และด้านผู้สนับสนุน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
5. สมาคมควรส่งเสริมการพัฒนาผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอนให้ลงปฏิบัติจริงอย่างเพียงพอ ภายหลังจากการผ่านการฝึกอบรม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
6. สมาคมควรมีการส่งเสริมพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินเป็นระดับชั้น เพื่อจำแนกความสามารถของบุคลากร	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
7. สมาคมควรมีการสนับสนุนผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ได้เข้ารับการอบรม เพื่อพัฒนาความสามารถของบุคลากรสู่ระดับนานาชาติอย่างน้อยปีละครั้ง	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
รวม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

จากตาราง 19 แสดงว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนาบุคลากร โดยภาพรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.=5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR= 0) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 7 ข้อมีความสอดคล้องกัน

ตาราง 20 ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของคำตอบรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับกาพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการจัดการแข่งขัน

ด้านการจัดการแข่งขัน	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความสำคัญ	IR	ระดับความสอดคล้อง
1. สมาคมควรมีส่วนร่วมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาระดับชาติ เช่น การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
2. สมาคมควรจัดการแข่งขันกีฬาระดับชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยและนานาชาติอย่างน้อยปีละ 1 รายการ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
3. สมาคมควรกำหนดมาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติให้เป็นรูปแบบอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
4. สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์การดำเนินงานจัดการแข่งขันในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
5. สมาคมควรกำหนดหน้าที่ของการจัดการแข่งขันในรายการของสมาคมอย่างชัดเจน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
6. สมาคมควรกำหนดหน้าที่ของฝ่ายจัดการแข่งขันกีฬาระดับชาติ อย่างเหมาะสม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
7. สมาคมควรให้ความร่วมมือในการจัดการแข่งขันกรีฑาแก่หน่วยงานต่างๆ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
8. สมาคมควรมีการส่งเสริมการจัดการแข่งขันกรีฑาทุกระดับ	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
9. สมาคมควรดำเนินการจัดการแข่งขันมาตรฐานเหมือนกันทั้งด้านอุปกรณ์การแข่งขันและสนามแข่งขัน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

ตาราง 20 (ต่อ)

ด้านการจัดการแข่งขัน	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความ สำคัญ	IR	ระดับความ สอดคล้อง
10. สมาคมควรดำเนินการจัดการแข่งขันโดยใช้ระเบียบ กติกาที่เหมือนกัน และการรายงานผลที่รวดเร็ว	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
11. สมาคมควรดำเนินการจัดการแข่งขันโดยมีเจ้าหน้าที่/ผู้ตัดสินที่มีความรู้ความสามารถ และจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
รวม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

จากตาราง 20 แสดงว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการจัดการแข่งขัน โดยภาพรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.= 5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR= 0) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 11 ข้อมีความสอดคล้องกัน

ตาราง 21 ความคิดเห็นในรอบที่ 3 ของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน

รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย	ระดับความคิดเห็น			
	Mdn.	ระดับความสำคัญ	IR	ระดับความสอดคล้อง
1. ด้านการบริหาร	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
2. ด้านการพัฒนานักกีฬา	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
3. ด้านการพัฒนาบุคลากร	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
4. ด้านการจัดการแข่งขัน	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง
รวม	5.00	มากที่สุด	0.00	สอดคล้อง

จากตาราง 21 แสดงว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งประกอบด้วย ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากรและด้านการจัดการแข่งขัน โดยรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.= 5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR= 0)

ขั้นตอนที่ 3 ผลการยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งได้ดำเนินการเก็บข้อมูลกับผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย จำนวน 229 คน จากนั้นทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยใช้วิธีการจับสลากร้อยละ 50 ได้จำนวนทั้งหมด 114 คน เพื่อความเหมาะสมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 135 คน ด้วยวิธีการดังนี้

1. ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อยืนยันความเหมาะสมและปฏิบัติได้จริงของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางและความเรียง

ตาราง 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของกลุ่มตัวอย่างด้านการบริหาร

ด้านการบริหาร	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
1. สมาคมควรมีสถานีงานที่สามารถติดต่อได้สะดวกเป็นของตนเอง	4.38	0.65	มากที่สุด	1
2. สโมสรที่เป็นสมาชิกของสมาคมต้องเป็นสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนต่อการกีฬาแห่งประเทศไทยรับรองอย่างถูกต้องและเป็นปัจจุบัน	4.33	0.67	มากที่สุด	2
3. สมาคมควรมีแผนปฏิบัติการประจำปีทุกปี	4.30	0.71	มากที่สุด	3
4. สมาคมควรมีระเบียบของสมาคมอย่างเป็นทางการและระเบียบดังกล่าวนี้ต้องมีความสอดคล้องกับข้อบังคับของสหพันธ์กีฬานานาชาติ	4.28	0.69	มากที่สุด	4
5. สมาคมควรมีการจดทะเบียนตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์	4.27	0.67	มากที่สุด	5
6. สมาคมควรมีการติดตามผลการดำเนินการในแผนปฏิบัติการประจำปีอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน	4.26	0.67	มากที่สุด	6
7. สมาคมควรถูกกำหนดแนวทางในการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ไว้ในแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน	4.26	0.75	มากที่สุด	7
8. สมาคมควรมีแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนากิจการของสมาคมอย่างชัดเจน	4.24	0.68	มากที่สุด	8

ตาราง 22 (ต่อ)

ด้านการบริหาร	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
9. สมาคมควรจัดทำรายงานผลการดำเนินงาน(Self Assessment Report :SAR) เป็นประจำทุกปี	4.24	0.73	มากที่สุด	9
10. สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการจัดสร้างสนามกรีฑา เพื่อใช้ในการฝึกซ้อมเป็นของตนเองและมีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานสากล	4.21	0.73	มากที่สุด	10
11. สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการดำเนินการจัดสร้างสำนักงานที่ทำการเป็นของของสมาคมเอง เพื่อใช้ในการฝึกซ้อม	4.21	0.74	มากที่สุด	11
12. สมาคมควรมีระเบียบ ข้อปฏิบัติในด้านการเงิน-การบัญชีที่เหมาะสม รัดกุม ถูกต้องและตรวจสอบได้	4.17	0.81	มาก	12
13. สมาคมควรจัดทำผังบริหารองค์กร (Organizational Chart) ที่ชัดเจนอย่างเป็นปัจจุบัน	4.15	0.76	มาก	13
14. สมาคมควรมีการจัดทำแผนงบประมาณรายจ่ายประจำปี	4.15	0.8	มาก	14
15. สมาคมควรมีการจัดทำระบบบัญชีอย่างชัดเจน และตรวจสอบได้	4.13	0.77	มาก	15
16. แผนปฏิบัติการประจำปีควรมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ในห้วงเวลานั้น ๆ	4.10	0.71	มาก	16
17. สมาคมควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นประจำทุกเดือน	4.10	0.73	มาก	17
18. สมาคมสามารถปรับเปลี่ยนกระบวนการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแผนการปฏิบัติการได้ตามความเหมาะสม	4.10	0.76	มาก	18
19. สมาคมควรมีบุคคลผู้มีหน้าที่รับผิดชอบตามภาระงานที่ระบุไว้ในผังบริหารองค์กรอย่างชัดเจน	4.10	0.8	มาก	19
20. สมาคมควรมีเครื่องใช้พื้นฐานในสำนักงานที่ทันสมัยและเพียงพอต่อความต้องการ	4.09	0.79	มาก	20

ตาราง 22 (ต่อ)

ด้านการบริหาร	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ คิดเห็น	ลำดับ
21. สมาคมควรมีฐานข้อมูลเกี่ยวกับองค์ความรู้ทางการกีฬา เช่น ระเบียบ กติกา ข้อบังคับการแข่งขัน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ที่สามารถนำมาใช้ได้สะดวก	4.09	0.84	มาก	21
22. สมาคมสามารถใช้ข้อมูลจากผลการดำเนินงานประจำปีเป็นฐานคิดในการปรับเปลี่ยนแผนยุทธศาสตร์ได้	4.08	0.73	มาก	22
23. สมาคมควรมีบุคลากรหลักตามผังบริหารองค์กรปฏิบัติงานเต็มเวลา	4.05	0.78	มาก	23
24. สมาคมควรมีการจัดทำรายงานรายรับ-รายจ่าย และสถานการณ์ทางการเงินเป็นประจำ ทุกๆ 3 เดือน	4.04	0.85	มาก	24
25. สมาคมควรมีบุคคลผู้มีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน	4.03	0.81	มาก	25
26. สมาคมควรจัดทำระเบียบว่าด้วย สวัสดิการค่าตอบแทนและรางวัลเชิดชูเกียรติ สำหรับนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างชัดเจน	4.03	0.88	มาก	26
27. สมาคมควรมีการจัดสร้างระบบที่สร้างรายได้ให้แก่สมาคมอย่างยั่งยืน	4.02	0.79	มาก	27
28. สมาคมควรมีสวัสดิการด้านการครองชีพ เช่น ค่าครองชีพรายเดือน การทำประกันชีวิต ทุนการศึกษา การรักษาพยาบาล เป็นต้น ให้แก่นักกรีฑาทีมชาติไทย	3.97	0.98	มาก	28
29. สมาคมควรมีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการสื่อสารเพื่อการบริหาร การพัฒนา และเพื่อการค้นคว้าและอ้างอิง	3.95	0.89	มาก	29
30. สมาคมควรมีการจัดทำระบบ และระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์กับภาคธุรกิจเอกชน	3.93	0.81	มาก	30
31. สมาคมควรมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกกรีฑาแบบถาวร (หรือชั่วคราว) ไปยังภูมิภาคต่าง ๆ อย่างทั่วถึง	3.75	1.09	มาก	31
32. สมาคมควรมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย เช่น Website E-mail Facebook เป็นต้น	3.69	1.07	มาก	32

ตาราง 22 (ต่อ)

ด้านการบริหาร	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
33. สมาคมควรมีช่องทางให้บุคลากรทั้งในองค์กรและนอกองค์กรสามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆได้ เช่น Web board และอื่นๆ	3.64	1.06	มาก	33
รวม	4.11	0.60	มาก	

จากตาราง 22 แสดงว่าความคิดเห็นเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ของกลุ่มตัวอย่างด้านการบริหาร โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.60 และพบว่าข้อที่มีความคิดเห็นสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1. สมาคมควรมีสำนักงานที่สามารถติดต่อได้สะดวกเป็นของตนเอง 2. สโมสรที่เป็นสมาชิกของสมาคมต้องเป็นสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนต่อภารกิจกีฬาแห่งประเทศไทยรับรองอย่างถูกต้องและเป็นปัจจุบัน และ 3. สมาคมควรมีแผนปฏิบัติการประจำปีทุกปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38, 4.33 และ 4.30 ตามลำดับ

ตาราง 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหาร
สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของกลุ่มตัวอย่างด้านการพัฒนานักกีฬา

ด้านพัฒนานักกีฬา	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ เหมาะสม	ลำดับ
1. สมาคมควรมีสถานที่ที่เหมาะสมและสะดวกในการ เดินทางของนักกีฬาในการฝึกซ้อม	4.18	0.7	มาก	1
2. สมาคมควรมีแผนส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน ระดับชาติ และนานาชาติอย่างชัดเจน	4.16	0.77	มาก	2
3. สมาคมควรมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นไปตาม มาตรฐานของสหพันธ์กีฬานานาชาติ	4.16	0.76	มาก	2
4. สมาคมควรมีการติดตามและประมวลผลการพัฒนา ของนักกรีฑาโดยส่งนักกรีฑาเข้าร่วมการแข่งขันอย่าง สม่ำเสมอ	4.16	0.81	มาก	2
5. สมาคมควรมีผู้ฝึกสอนที่ผ่านการฝึกอบรมและได้รับ ใบอนุญาต(License) จากสหพันธ์กีฬานานาชาติหรือ องค์กรกีฬาของชาติ	4.12	0.77	มาก	5
6. สมาคมควรมีอุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักกีฬา	4.08	0.84	มาก	6
7. ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลการพัฒนาการของ นักกีฬาที่เกิดจากการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ	4.01	0.83	มาก	7
8. ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับชาติ	4.01	0.86	มาก	7
9. สมาคมควรกำหนดให้มีการนำองค์ความรู้ด้าน วิทยาศาสตร์การกีฬา เช่น สรีรวิทยาการกีฬา จิตวิทยา การกีฬา โภชนาการการกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา ฯลฯ มาบูรณาการใช้ในการพัฒนานักกีฬา	3.99	0.79	มาก	9
10. สมาคมควรมีระบบตรวจสอบกระบวนการฝึกซ้อม เพื่อให้เป็นไปตามแผนการฝึกซ้อม	3.98	0.79	มาก	10
11. สมาคมควรมีแผนการฝึกซ้อมที่เหมาะสมต่อจำนวน นักกีฬา ผู้ฝึกสอน สถานที่ฝึกซ้อม ตลอดจนระยะเวลา ของการฝึกซ้อม	3.98	0.85	มาก	10
12. ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลและติดตามการ พัฒนาของนักกีฬาอย่างชัดเจน	3.97	0.84	มาก	12

ตาราง 23 (ต่อ)

ด้านพัฒนานักกีฬา	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม	ลำดับ
13. สมาคมควรมีการสำรวจความต้องการของนักกีฬาเกี่ยวกับการพัฒนานักกีฬา	3.96	0.87	มาก	13
14. ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับนานาชาติ	3.94	0.82	มาก	14
15. สมาคมควรมีระบบประเมินผลการฝึกซ้อมอย่างเป็นวิทยาศาสตร์	3.92	0.93	มาก	15
16. สมาคมควรมีการติดตามและประมวลผลการพัฒนาของนักกีฬา โดยส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ	3.87	0.94	มาก	16
17. สมาคมควรมีการกำหนดให้ใช้บุคลากรทางวิชาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา โภชนาการ จิตวิทยาการกีฬา และเวชศาสตร์การกีฬาเพื่อพัฒนานักกีฬา	3.86	0.92	มาก	17
18. สมาคมควรมีขั้นตอนการคัดเลือกนักกีฬาที่เป็นมาตรฐานและเป็นลายลักษณ์อักษร	3.83	0.99	มาก	18
19. สมาคมควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทย และกำหนดวาระการทำงานอย่างเหมาะสม	3.81	0.96	มาก	19
20. สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงระเบียบและหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างกว้างขวางตลอดจนมีการประชาสัมพันธ์ผลการคัดเลือกผ่านสื่อต่างๆอย่างเหมาะสม	3.79	1.04	มาก	20
21. ผู้ฝึกสอนควรมีแผนการฝึกซ้อมอย่างชัดเจน	3.76	0.87	มาก	21
รวม	3.96	0.70	มาก	

จากตาราง 23 แสดงว่าความคิดเห็นเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา ด้านการพัฒนานักกีฬา โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.70 และพบว่าข้อที่มีความคิดเห็นสูงสุด 2 ลำดับแรก ได้แก่ 1. สมาคมควรมีสถานที่ที่เหมาะสมและสะดวกในการเดินทางของนักกีฬาในการฝึกซ้อมและ 2. มีค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน 3 ข้อ ได้แก่ สมาคมควรมีแผนส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันระดับชาติ นานาชาติ อย่างชัดเจน สมาคมควรมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นไปตามมาตรฐานของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ

และสมาคมควรมีการติดตามและประมวลผลการพัฒนาของนักกรีฑาโดยส่งนักกรีฑาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 และ 4.16 ตามลำดับ

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของกลุ่มตัวอย่างด้านการพัฒนาบุคลากร

ด้านพัฒนาบุคลากร	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
1. สมาคมควรมีฐานข้อมูลบุคลากรทางการกีฬา อาทิเช่น ผู้บริหาร นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เป็นต้น	4.02	0.86	มาก	1
2. สมาคมควรมีการจัดทำการขึ้นทะเบียนของบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินและผู้สนับสนุน	4.01	0.85	มาก	2
3. สมาคมควรสนับสนุนให้บุคลากรของสมาคม เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ให้มีโอกาสปฏิบัติหน้าที่ในองค์กรกรีฑานานาชาติอย่างต่อเนื่อง	3.92	0.91	มาก	3
4. สมาคมควรมีการสนับสนุนผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินได้เข้ารับการอบรม เพื่อพัฒนาระดับความสามารถของบุคลากรสู่ระดับนานาชาติอย่างน้อยปีละครั้ง	3.91	0.94	มาก	4
5. สมาคมควรมีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา ทั้งด้านผู้บริหาร ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านผู้ตัดสิน และด้านผู้สนับสนุน	3.67	1.02	มาก	5
6. สมาคมควรมีการส่งเสริมพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินเป็นระดับชั้น เพื่อจำแนกความสามารถของบุคลากรเหล่านั้น	3.62	1.06	มาก	6
7. สมาคมควรส่งเสริมการพัฒนาผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอนให้ลงปฏิบัติจริงอย่างเพียงพอ ภายหลังจากการผ่านการฝึกอบรม	3.60	1.06	มาก	7
รวม	3.82	0.87	มาก	

จากตาราง 24 แสดงว่าความคิดเห็นเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ของกลุ่มตัวอย่างด้านการพัฒนาบุคลากร โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.87 และพบว่าข้อที่มีความคิดเห็นสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1. สมาคมควรมีฐานข้อมูลบุคลากรทางการกีฬา อาทิเช่น ผู้บริหาร นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เป็นต้น 2. สมาคมควรมีการจัดทำการขึ้นทะเบียนของบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และ 3. สมาคมควรสนับสนุนให้บุคลากรของสมาคม เช่น ผู้

ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ให้มีโอกาสนักปฏิบัติหน้าที่ในองค์กรกีฬานานาชาติอย่างต่อเนื่อง โดยมีค่าเฉลี่ย 4.02, 4.01 และ 3.92 ตามลำดับ

ตาราง 25 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหาร สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของกลุ่มตัวอย่างด้านการจัดการแข่งขัน

ด้านการจัดการแข่งขัน	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
1. สมาคมควรมีส่วนร่วมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬา ระดับชาติ เช่น การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ	4.25	0.72	มากที่สุด	1
2. สมาคมควรจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติอย่างน้อยปีละ 1 รายการ	4.13	0.67	มาก	2
3. สมาคมควรกำหนดมาตรฐานการจัดการแข่งขันกรีฑาระดับนานาชาติให้เป็นรูปแบบอย่างชัดเจน	4.07	0.74	มาก	3
4. สมาคมควรมีการให้ความร่วมมือในการจัดการแข่งขันกรีฑาแก่นหน่วยงานต่างๆ	4.04	0.71	มาก	4
5. สมาคมควรมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความสำเร็จในการดำเนินงานจัดการแข่งขันในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม เช่น ทางสื่อสารมวลชนแขนงต่างๆ	4.04	0.77	มาก	4
6. สมาคมควรมีการส่งเสริมการจัดการแข่งขันกรีฑาทุกระดับ	4.02	0.79	มาก	6
7. สมาคมควรกำหนดหน้าที่ของฝ่ายจัดการแข่งขันกรีฑาในการแข่งขันระดับชาติ อย่างเหมาะสม	4.01	0.74	มาก	7
8. สมาคมควรกำหนดหน้าที่ของการจัดการแข่งขันในรายการของสมาคมอย่างชัดเจน	4.01	0.78	มาก	7
รวม	4.07	0.64	มาก	

จากตาราง 25 แสดงว่าความคิดเห็นเพื่อยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการบริหาร สมาคมกรีฑาฯ ด้านการจัดการแข่งขัน โดยรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64 และพบว่าข้อที่มีความคิดเห็นสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่ 1. สมาคมควรมีส่วนร่วมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาระดับชาติ เช่น การแข่งขันกีฬาเยาวชน

แห่งชาติ การแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ 2. สมาคมการจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติอย่างน้อยปีละ 1 รายการ และ 3. สมาคมควรกำหนดมาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติให้เป็นรูปแบบอย่างชัดเจน โดยมีค่าเฉลี่ย 4.25, 4.13 และ 4.07 ตามลำดับ

ตาราง 26 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของกลุ่มตัวอย่างด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน

รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา แห่งประเทศไทย ฯ	ระดับความเหมาะสมของรูปแบบ			
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ คิดเห็น	ลำดับ
1. ด้านบริหาร	4.11	0.60	มาก	1
2. ด้านการจัดการแข่งขัน	4.07	0.64	มาก	2
3. ด้านการพัฒนานักกีฬา	3.96	0.70	มาก	3
4. ด้านการพัฒนาบุคลากร	3.82	0.87	มาก	4
รวม	3.99	0.54	มาก	

จากตาราง 26 แสดงว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อยืนยันความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีระดับความคิดเห็นโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ดังนี้คือ ด้านการบริหาร ด้านการจัดการแข่งขัน ด้านการพัฒนานักกีฬา และด้านการพัฒนาบุคลากร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 4.07 3.96 และ 3.82 ตามลำดับ

2. การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยนำเสนอในรูปแบบของตารางและความเรียง

ตาราง 27 การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ

ลำดับ	ตัวแปร	ด้านการบริหาร	น้ำหนัก องค์ประกอบ Factor Score
องค์ประกอบ 1 แผนงานงบประมาณโครงสร้างและข้อบังคับ			
1	ข้อ 1.23	สมาคมควรมีการจัดทำแผนงบประมาณรายจ่ายประจำปี	0.743
2	ข้อ 1.19	สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการดำเนินการ จัดสร้างสำนักงานที่ทำการเป็นของสมาคมเอง	0.709
3	ข้อ 1.20	สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการจัดสร้างสนาม กรีฑาของสมาคมเอง เพื่อใช้ในการฝึกซ้อมเป็นของ ตนเองและมีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานสหพันธ์กรีฑา นานาชาติ	0.680
4	ข้อ 1.13	สมาคมควรมีบุคลากรหลักตามแผนผังบริหารองค์กร ปฏิบัติงานเต็มเวลา	0.663
5	ข้อ 1.22	สมาคมควรมีระเบียบ ข้อปฏิบัติ ด้านการเงิน-การบัญชีที่ เหมาะสม รัดกุม ถูกต้องและตรวจสอบได้	0.656
6	ข้อ 1.21	สมาคมควรมีอุปกรณ์เครื่องใช้ในสำนักงานที่ทันสมัยและ เพียงพอต่อความต้องการ	0.646
7	ข้อ 1.10	สมาคมควรมีการจัดทำแผนผังบริหารองค์กร (Organizational Chart) ที่ชัดเจนและเป็นปัจจุบัน	0.619
8	ข้อ 1.18	สมาคมควรมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกกรีฑาแบบถาวร (หรือ ชั่วคราว) ไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ทุกภูมิภาค	0.614
9	ข้อ 1.25	สมาคมควรมีการจัดทำระบบบัญชีอย่างชัดเจนและ ตรวจสอบได้	0.608
10	ข้อ 1.24	สมาคมควรมีการจัดทำรายงานรายรับ-รายจ่าย และ สถานะทางการเงินเป็นประจำ ทุกๆ 3 เดือน	0.606
11	ข้อ 1.26	สมาคมควรมีการจัดสร้างระบบที่สร้างรายได้ให้แก่ สมาคมอย่างยั่งยืน	0.591

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับ	ตัวแปร	ด้านการบริหาร	น้ำหนัก องค์ประกอบ Factor Score
12	ข้อ 1.12	สมาคมควรมีบุคลากรที่รับผิดชอบงานด้านแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน	0.580
13	ข้อ 1.14	สมาคมควรมีระเบียบข้อบังคับอย่างเป็นทางการและมีความสอดคล้องกับระเบียบข้อบังคับของสหพันธ์กีฬานานาชาติ	0.558
องค์ประกอบ 2 แผนการปฏิบัติการ			
1	ข้อ 1.4	สมาคมควรกำหนดแนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ไว้ในแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน	0.745
2	ข้อ 1.1	สมาคมควรมีแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนากิจการของสมาคมอย่างชัดเจน	0.740
3	ข้อ 1.6	สมาคมควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นประจำทุกเดือน	0.711
4	ข้อ 1.5	สมาคมควรมีการติดตามผลการดำเนินงานในแผนปฏิบัติการประจำปีอย่างใกล้ชิดทุกชั้นตอน	0.696
5	ข้อ 1.7	สมาคมสามารถปรับเปลี่ยนกระบวนการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแผนการปฏิบัติการได้ตามความเหมาะสม	0.657
6	ข้อ 1.8	สมาคมควรจัดทำรายงานผลการดำเนินงาน(Annual Report) เป็นประจำทุกปี	0.657
7	ข้อ 1.2	สมาคมควรมีแผนปฏิบัติการประจำปี ทุกปี	0.641
8	ข้อ 1.3	แผนปฏิบัติการประจำปีควรมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ในห้วงเวลานั้น ๆ	0.611
9	ข้อ 1.9	สมาคมควรใช้ข้อมูลจากผลการดำเนินงานประจำปีเป็นฐานคิดในการปรับเปลี่ยนแผนยุทธศาสตร์ได้	0.610
10	ข้อ 1.11	สมาคมควรมีบุคลากรที่มีหน้าที่รับผิดชอบตามภาระงานที่ระบุไว้ในแผนผังบริหารองค์การอย่างชัดเจน	0.420
องค์ประกอบ 3 สวัสดิการและเทคโนโลยีสารสนเทศ			
1	ข้อ 1.29	สมาคมควรจัดสวัสดิการด้านต่าง ๆ เช่น ค่าครองชีพรายเดือน การทำประกันชีวิต การศึกษา การรักษาพยาบาล	0.817

ตาราง 27 (ต่อ)

ลำดับ	ตัวแปร	ด้านการบริหาร	น้ำหนัก องค์ประกอบ Factor Score
2	ข้อ 1.32	สมาคมควรมีช่องทางให้บุคลากรทั้งในและองค์กร สามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ เช่น Web board Facebook ฯลฯ	0.756
3	ข้อ 1.30	สมาคมควรมีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร เพื่อ การบริหาร การพัฒนา และเพื่อการค้นคว้าและอ้างอิง	0.731
4	ข้อ 1.33	สมาคมควรมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย เช่น Website E-mail เป็นต้น	0.714
5	ข้อ 1.31	สมาคมควรมีฐานข้อมูลเกี่ยวกับองค์ความรู้ด้านการ กรีฑาที่เป็นปัจจุบัน และสามารถนำมาใช้ได้สะดวก เช่น ระเบียบ กติกา ข้อบังคับการแข่งขัน ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ	0.710
6	ข้อ 1.27	สมาคมควรมีการจัดทำระบบ และระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับ สิทธิประโยชน์กับภาครัฐกิจเอกชน	0.620
7	ข้อ 1.28	สมาคมควรจัดทำระเบียบว่าด้วย สวัสดิการ ค่าตอบแทน และรางวัลเชิดชูเกียรติ สำหรับนักกรีฑาทีมชาติไทย อย่างชัดเจน	0.577
องค์ประกอบ 4 การจัดการองค์กร			
1	ข้อ 1.15	สมาคมควรมีการจัดระเบียบตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์	0.792
2	ข้อ 1.16	สมาคมควรมีสโมสรสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนต่อการกีฬาแห่ง ประเทศไทย รวมทั้งได้รับการรับรองอย่างถูกต้องและเป็น ปัจจุบัน	0.736
3	ข้อ 1.17	สมาคมควรมีสำนักรงานที่สามารถติดต่อได้สะดวกเป็นของ สมาคมเอง	0.586

จากตาราง 27 วิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ จำแนกเป็น 4 องค์ประกอบ
ได้แก่ องค์ประกอบ 1 แผนงานงบประมาณโครงสร้างและข้อบังคับ ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการ
บริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหารได้ร้อยละ 22.98
องค์ประกอบ 2 แผนการปฏิบัติการ ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย

ไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร ได้ร้อยละ 18.85 องค์ประกอบ 3 สวัสดิการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร ได้ร้อยละ 18.42 และองค์ประกอบ 4 การจัดการองค์กร ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร ได้ร้อยละ 10.37

เมื่อพิจารณาในรายชื่อของแต่องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการบริหาร เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบแล้ว พบว่า

องค์ประกอบ 1 แผนงานงบประมาณโครงสร้างและข้อบังคับ 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการจัดทำแผนงบประมาณรายจ่ายประจำปี (Factor Score = 0.743) สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการดำเนินการจัดสร้างสำนักงานที่ทำการเป็นของสมาคมเอง (Factor Score = 0.709) และสมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการจัดสร้างสนามกรีฑาของสมาคมเองเพื่อใช้ในการฝึกซ้อมเป็นของตนเองและมีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (Factor Score = 0.680)

องค์ประกอบ 2 แผนการปฏิบัติการ 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรถูกกำหนดแนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ไว้ในแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน (Factor Score = 0.745) สมาคมควรมีแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนากิจการของสมาคมอย่างชัดเจน (Factor Score = 0.740) และสมาคมควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นประจำทุกเดือน (Factor Score = 0.711)

องค์ประกอบ 3 สวัสดิการและเทคโนโลยีสารสนเทศ 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรถูกจัดสวัสดิการด้านต่าง ๆ เช่น ค่าครองชีพรายเดือน การทำประกันชีวิต การศึกษา การรักษาพยาบาล (Factor Score = 0.817) สมาคมควรมีช่องทางให้บุคลากรทั้งในและองค์กรสามารถแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ได้ เช่น Web board Facebook ฯลฯ (Factor Score = 0.756) และสมาคมควรมีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร เพื่อการบริหาร การพัฒนาและเพื่อการค้นคว้าและอ้างอิง (Factor Score = 0.731)

องค์ประกอบ 4 การจัดการองค์กร 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการจัดระเบียบตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (Factor Score = 0.792) สมาคมควรมีสโมสรสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนต่อการศึกษาแห่งประเทศไทย รวมทั้งได้รับการรับรองอย่างถูกต้องและเป็นปัจจุบัน (Factor Score = 0.736) และสมาคมควรมีสถานงานที่สามารถติดต่อได้สะดวกเป็นของสมาคมเอง (Factor Score = 0.586)

ตาราง 28 การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ

ลำดับ	ตัวแปร	ด้านการพัฒนานักกีฬา	น้ำหนัก องค์ประกอบ Factor Score
องค์ประกอบ 1 ผู้ฝึกสอน			
1	ข้อ 2.15	ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลการพัฒนาการของนักกีฬาที่เกิดจากการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ	0.809
2	ข้อ 2.12	ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับนานาชาติ	0.768
3	ข้อ 2.11	ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับชาติ	0.758
4	ข้อ 2.14	ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลและติดตามการพัฒนาของนักกีฬาอย่างชัดเจน	0.753
5	ข้อ 2.13	ผู้ฝึกสอนควรมีแผนการฝึกซ้อมอย่างชัดเจน	0.711
6	ข้อ 2.16	สมาคมควรกำหนดให้มีการนำองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา เช่น สรีรวิทยาการกีฬา จิตวิทยาการกีฬา โภชนาการการกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา ฯลฯ มาบูรณาการใช้ในการพัฒนานักกีฬา	0.700
7	ข้อ 2.17	สมาคมควรมีการสำรวจความต้องการของนักกีฬาเกี่ยวกับการพัฒนานักกีฬา	0.686
8	ข้อ 2.20	สมาคมควรมีแผนส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันระดับชาติและนานาชาติอย่างชัดเจน	0.610
9	ข้อ 2.19	สมาคมควรมีการติดตามและประมวลผลการพัฒนาของนักกีฬา โดยส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ	0.595
10	ข้อ 2.21	สมาคมควรมีการติดตามและประมวลผลการพัฒนาของนักกรีฑาโดยส่งนักกรีฑาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ	0.586
องค์ประกอบ 2 การคัดเลือกตัวและการฝึกซ้อม			
1	ข้อ 2.2	สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงระเบียบและหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างกว้างขวางตลอดจนมีการประชาสัมพันธ์ผลการคัดเลือกผ่านสื่อต่างๆอย่างเหมาะสม	0.865

ตาราง 28 (ต่อ)

ลำดับ	ตัวแปร	ด้านการพัฒนานักกีฬา	น้ำหนัก องค์ประกอบ Factor Score
2	ข้อ 2.1	สมาคมควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทย และกำหนดวาระการทำงานอย่างเหมาะสม	0.832
3	ข้อ 2.3	สมาคมควรมีขั้นตอนการคัดเลือกนักกีฬาที่เป็นมาตรฐาน และเป็นลายลักษณ์อักษร	0.800
4	ข้อ 2.4	สมาคมควรมีแผนการฝึกซ้อมที่เหมาะสมต่อจำนวนนักกีฬา ผู้ฝึกสอน สถานที่ฝึกซ้อม ตลอดจนระยะเวลาของการฝึกซ้อม	0.760
5	ข้อ 2.18	สมาคมควรมีการกำหนดให้ใช้บุคลากรทางวิชาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา โภชนาการ จิตวิทยาการกีฬา และเวชศาสตร์การกีฬาเพื่อการพัฒนา นักกีฬา	0.666
6	ข้อ 2.6	สมาคมควรมีระบบประเมินผลการฝึกซ้อมอย่างเป็นวิทยาศาสตร์	0.663
7	ข้อ 2.5	สมาคมควรมีระบบตรวจสอบกระบวนการฝึกซ้อม เพื่อให้เป็นไปตามแผนการฝึกซ้อม	0.562
8	ข้อ 2.10	สมาคมควรมีผู้ฝึกสอนที่ผ่านการฝึกอบรมและได้รับใบอนุญาต(License) จากสหพันธ์กีฬานานาชาติหรือองค์กรกีฬาของชาติ	0.514
องค์ประกอบ 3 อุปกรณ์ฝึกซ้อม			
1	ข้อ 2.9	สมาคมควรมีสถานที่ที่เหมาะสมและสะดวกในการเดินทางของนักกีฬาในการฝึกซ้อม	0.855
2	ข้อ 2.8	สมาคมควรมีอุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักกีฬา	0.834
3	ข้อ 2.7	สมาคมควรมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นไปตามมาตรฐานของสหพันธ์กีฬานานาชาติ	0.737

จากตาราง 28 วิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบ 1 ผู้ฝึกสอน ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา ได้ร้อยละ 30.88 องค์ประกอบ 2 การคัดเลือกตัวและการฝึกซ้อม ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา ได้ร้อยละ 28.42 และองค์ประกอบ 3 อุปกรณ์ฝึกซ้อม ซึ่งสามารถอธิบาย

รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬาได้ ร้อยละ 18.31

เมื่อพิจารณาในรายชื่อขององค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนานักกีฬา เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบแล้วพบว่า องค์ประกอบ 1 ผู้ฝึกสอน 3 ลำดับแรก ได้แก่ ผู้ฝึกสอนควรมีการประมวลผลการของนักกีฬาที่เกิดจากการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ (Factor Score = 0.809) ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับนานาชาติ (Factor Score = 0.768) และผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับชาติ (Factor Score = 0.758)

องค์ประกอบ 2 การคัดเลือกตัวและการฝึกซ้อม 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงระเบียบและหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างกว้างขวางตลอดจนมีการประชาสัมพันธ์ผลการคัดเลือกผ่านสื่อต่างๆ อย่างเหมาะสม (Factor Score = 0.865) สมาคมควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทย และกำหนดวาระการทำงานอย่างเหมาะสม (Factor Score = 0.832) และสมาคมควรมีขั้นตอนการคัดเลือกนักกีฬาที่เป็นมาตรฐานและเป็นลายลักษณ์อักษร (Factor Score = 0.800)

องค์ประกอบ 3 อุปกรณ์ฝึกซ้อม 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีสถานที่ที่เหมาะสมและสะดวกในการเดินทางของนักกีฬาในการฝึกซ้อม (Factor Score = 0.855) สมาคมควรมีอุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักกีฬา (Factor Score = 0.834) และสมาคมควรมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นไปตามมาตรฐานของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (Factor Score = 0.737)

ตาราง 29 การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนาบุคลากร เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ

ลำดับ	ตัวแปร	ด้านการพัฒนาบุคลากร	น้ำหนัก องค์ประกอบ Factor Score
1	ข้อ 3.6	สมาคมควรมีการส่งเสริมพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินเป็นระดับชั้น เพื่อจำแนกความสามารถของบุคลากร	0.931
2	ข้อ 3.5	สมาคมควรส่งเสริมการพัฒนาผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอนให้ลงปฏิบัติจริงอย่างเพียงพอ ภายหลังจากการผ่านการฝึกอบรม	0.920
3	ข้อ 3.4	สมาคมควรมีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา ทั้งด้านผู้บริหาร ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านผู้ตัดสิน และด้านผู้สนับสนุน	0.919
4	ข้อ 3.1	สมาคมควรมีฐานข้อมูลบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เป็นต้น	0.909
5	ข้อ 3.2	สมาคมควรมีการจัดทำการขึ้นทะเบียนของบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และผู้สนับสนุน	0.902
6	ข้อ 3.7	สมาคมควรมีการสนับสนุนผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินได้เข้ารับการอบรม เพื่อพัฒนาความสามารถของบุคลากรสู่ระดับนานาชาติอย่างน้อยปีละครั้ง	0.894
7	ข้อ 3.3	สมาคมควรสนับสนุนให้บุคลากรของสมาคม เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินได้มีโอกาสปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติอย่างต่อเนื่อง	0.883

จากตาราง 29 วิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการพัฒนาบุคลากร เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า จำแนกออกได้เพียงองค์ประกอบเดียว ได้แก่ องค์ประกอบด้านพัฒนาบุคลากร ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านพัฒนาบุคลากร ได้ร้อยละ 82.50 โดยเมื่อพิจารณาในรายข้อเรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบแล้ว พบว่า 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการส่งเสริมพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินเป็นระดับชั้นเพื่อจำแนกความสามารถของบุคลากร (Factor Score = 0.931) สมาคมควรส่งเสริมการพัฒนาผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอนให้ลงปฏิบัติจริงอย่างเพียงพอ ภายหลังจากการผ่านการฝึกอบรม (Factor Score = 0.920) และสมาคมควรมีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา ทั้งด้านผู้บริหาร ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านผู้ตัดสิน และด้านผู้สนับสนุน (Factor Score = 0.919)

ตาราง 30 การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการจัดการแข่งขัน เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ

ลำดับ	ตัวแปร	ด้านการจัดการแข่งขัน	น้ำหนัก องค์ประกอบ Factor Score
1	ข้อ 4.4	สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์การดำเนินงานจัดการแข่งขันในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ	0.922
2	ข้อ 4.7	สมาคมควรให้ความร่วมมือในการจัดการแข่งขันกรีฑาแก่หน่วยงานต่างๆ	0.902
3	ข้อ 4.6	สมาคมควรกำหนดหน้าที่ของฝ่ายจัดการแข่งขันกรีฑาระดับชาติ อย่างเหมาะสม โดยใช้ระเบียบ กติกาที่เหมือนกัน และการรายงานผลที่รวดเร็ว	0.885
4	ข้อ 4.8	สมาคมควรมีการส่งเสริมการจัดการแข่งขันกรีฑาทุกระดับ	0.879
5	ข้อ 4.5	สมาคมควรกำหนดหน้าที่ของการจัดการแข่งขันในรายการของสมาคมอย่างชัดเจน โดยมีเจ้าหน้าที่/ผู้ตัดสินที่มีความรู้ความสามารถ และจำนวนเพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่	0.873
6	ข้อ 4.3	สมาคมควรกำหนดมาตรฐานการจัดการแข่งขันกรีฑาระดับนานาชาติให้เป็นรูปแบบอย่างชัดเจน ทั้งด้านอุปกรณ์การแข่งขันและสนามแข่งขัน	0.861
7	ข้อ 4.2	สมาคมควรจัดการแข่งขันกรีฑาระดับชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยและนานาชาติอย่างน้อยปีละ 1 รายการ	0.809
8	ข้อ 4.1	สมาคมควรมีส่วนร่วมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาในระดับชาติ เช่น การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ	0.788

จากตาราง 30 วิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการจัดการแข่งขัน เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า สามารถจำแนกออกเพียงองค์ประกอบเดียว ได้แก่ องค์ประกอบด้านการจัดการแข่งขัน ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้านการจัดการแข่งขัน ได้ร้อยละ 74.96 โดยเมื่อพิจารณาในรายข้อเรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบแล้ว พบว่า 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์การดำเนินงานจัดการแข่งขันในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ (Factor Score = 0.922) สมาคมควรให้ความร่วมมือใน

การจัดการแข่งขันกรีฑาแก่นหน่วยงานต่างๆ (Factor Score = 0.902) และสมาคมควรกำหนดหน้าที่ของฝ่ายจัดการแข่งขันกรีฑาระดับชาติอย่างเหมาะสม โดยใช้ระเบียบ กติกาที่เหมือนกันและการรายงานผลที่รวดเร็ว (Factor Score = 0.885)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยผู้วิจัยได้กำหนดการนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ผลการศึกษากรอบแนวคิดและเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูล ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลพื้นฐาน ประกอบการสร้างรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์
2. ผลการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก กับผู้ทรงคุณวุฒิที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย จำนวน 8 คน เกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ด้วยการใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย ซึ่งดำเนินการวิจัยกับผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการด้านการบริหารพลศึกษาและกีฬา การบริหารองค์กรกีฬาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีความรู้และมีประสบการณ์ด้านวิชาการและการบริหาร มีผลงานเป็นที่ยอมรับ รวมทั้งสิ้น 17 คน จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ของผู้เชี่ยวชาญโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย โดยใช้ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ นำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ขั้นตอนที่ 3 ผลการยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งได้ดำเนินการเก็บข้อมูลกับผู้อำนวยการศูนย์กีฬาแห่งประเทศไทย ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยใช้วิธีการจับสลากร้อยละ 50 จากจำนวนทั้งหมด 114 คน เพื่อความเหมาะสมในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 135 คน ด้วยวิธีการดังนี้

1. ดำเนินการยืนยันความเหมาะสมและปฏิบัติได้จริงของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จากการวิเคราะห์แบบสอบถามที่ได้ทำการสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจากนั้นมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ ของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

สรุปผล

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานประกอบการสร้างรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารสมาคมกรีฑาทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ผู้วิจัยสามารถสังเคราะห์องค์ประกอบรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยแบ่งได้ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน

2. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยการนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาคำมัชฌานและคำพิสัยระหว่างควอไทล์ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญพิจารณาระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกัน โดยทบทวนความคิดเห็นในรอบที่ 2 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่สอดคล้องกันของกลุ่ม โดยผู้เชี่ยวชาญสามารถพิจารณาเกี่ยวกับคำมัชฌานของกลุ่มและระดับความคิดเห็นของตนเองในรอบที่ 2 หากความคิดเห็นในรอบที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญมีการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นใหม่ซึ่งแตกต่างจากความคิดเห็นที่สอดคล้องกันของกลุ่ม ผู้วิจัยจะขอให้ผู้เชี่ยวชาญระบุเหตุผลในการเปลี่ยนความคิดเห็นใหม่ ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นในรอบที่ 3 ตามองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน สรุปได้ดังนี้

2.1 ด้านการบริหาร ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.=5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR = 0) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 33 ข้อมีความสอดคล้องกัน

2.2 ด้านการพัฒนานักกีฬา ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.=5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR = 0) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 21 ข้อมีความสอดคล้องกัน

2.3 ด้านการพัฒนาบุคลากร ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.=5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR = 0) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 7 ข้อมีความสอดคล้องกัน

2.4 ด้านการจัดการแข่งขัน ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับระดับความสำคัญและระดับความสอดคล้องกันของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โดยรวมมีความสำคัญในระดับมากที่สุด (Mdn.= 5.00) และมีความสอดคล้องกัน (IR= 0) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทั้ง 8 ข้อมีความสอดคล้องกัน

สรุป การวิเคราะห์เกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญสรุปได้ว่า รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยมี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน มีความสำคัญระดับมากที่สุดและความสอดคล้องกันทุกด้าน

3. ผลการยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย จำนวน 135 คน สรุปได้ดังนี้

3.1 ด้านการบริหาร ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด สโมสรสมาชิกของสมาคมกรีฑาฯ คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการสมาคมกรีฑาฯ และผู้ฝึกสอนนักกรีฑาทีมชาติไทย มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11

3.2 ด้านการพัฒนานักกีฬา ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด สโมสรสมาชิกของสมาคมกรีฑาฯ คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการสมาคมกรีฑาฯ และผู้ฝึกสอนนักกรีฑาทีมชาติไทย มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96

3.3 ด้านการพัฒนาบุคลากร ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ชมรมกรีฑาจังหวัด สโมสรสมาชิกของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการสมาคมกรีฑาฯ และผู้ฝึกสอนนักกรีฑาทีมชาติไทย มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82

3.4 ด้านการจัดการแข่งขัน ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ชมรมกรีฑาจังหวัด สโมสรสมาชิกของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการสมาคมกรีฑาฯ และผู้ฝึกสอนนักกรีฑาทีมชาติไทย มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07

สรุป รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ประธานชมรมกรีฑาจังหวัดหรือผู้ฝึกสอนกรีฑาจังหวัด คณะกรรมการบริหารและอนุกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย และผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย พิจารณาถึงความเหมาะสมของการนำรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ พบว่า มีระดับความคิดเห็นรวมรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99

4. การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

4.1 ด้านการบริหาร องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ จำแนกได้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบ 1 แผนงานงบประมาณโครงสร้างและข้อบังคับ ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 22.98 องค์ประกอบ 2 แผนการปฏิบัติการ ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 18.85 องค์ประกอบ 3 สวัสดิการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 18.42 และองค์ประกอบ 4 การจัดการองค์กร ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 10.37 และมีพิจารณารายชื่อของแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า

องค์ประกอบ 1 แผนงานงบประมาณโครงสร้างและข้อบังคับ 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการจัดทำแผนงบประมาณรายจ่ายประจำปี (Factor Score = 0.743) สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการดำเนินการจัดสร้างสำนักงานที่ทำการเป็นของสมาคมเอง (Factor Score = 0.709) และสมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการจัดสร้างสนามกรีฑาของสมาคมเองเพื่อใช้ในการฝึกซ้อมเป็นของตนเองและมีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (Factor Score = 0.680)

องค์ประกอบ 2 แผนการปฏิบัติการ 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรถูกกำหนดแนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ไว้ในแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน (Factor Score = 0.745) สมาคมควรมีแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนากิจการของสมาคมอย่างชัดเจน (Factor Score = 0.740) และสมาคมควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานเป็นประจำทุกเดือน (Factor Score = 0.711)

องค์ประกอบ 3 สวัสดิการและเทคโนโลยีสารสนเทศ 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรจัดสวัสดิการด้านต่างๆ เช่น ค่าครองชีพรายเดือน การทำประกันชีวิตทุนการศึกษา การรักษาพยาบาล (Factor Score = 0.817) สมาคมควรมีช่องทางให้บุคลากรทั้งในและองค์กรสามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ เช่น Web board Facebook ฯลฯ (Factor Score = 0.756) และสมาคมควรมีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร เพื่อการบริหาร การพัฒนาและเพื่อการค้นคว้าและอ้างอิง (Factor Score = 0.731)

องค์ประกอบ 4 การจัดการองค์กร 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการจัดทะเบียนตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (Factor Score = 0.792) สมาคมควรมีสโมสรสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนต่อ กก.กีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งได้รับการรับรองอย่างถูกต้องและเป็นปัจจุบัน (Factor Score = 0.736) และสมาคมควรมีสถานงานที่สามารถติดต่อได้สะดวกเป็นของสมาคมเอง (Factor Score = 0.586)

4.2 ด้านการพัฒนาทักษะ องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ จำแนกได้ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบ 1 ผู้ฝึกสอน ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 30.88 องค์ประกอบ 2 การคัดเลือกตัวและการฝึกซ้อม ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 28.42 และองค์ประกอบ 3 อุปกรณ์ฝึกซ้อม ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 18.31 และเมื่อพิจารณาในรายชื่อของแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า

องค์ประกอบ 1 ผู้ฝึกสอน 3 ลำดับแรก ได้แก่ ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลการพัฒนาการของนักกีฬาที่เกิดจากการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ (Factor Score = 0.809) ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับนานาชาติ (Factor Score = 0.768) และผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับชาติ (Factor Score = 0.758)

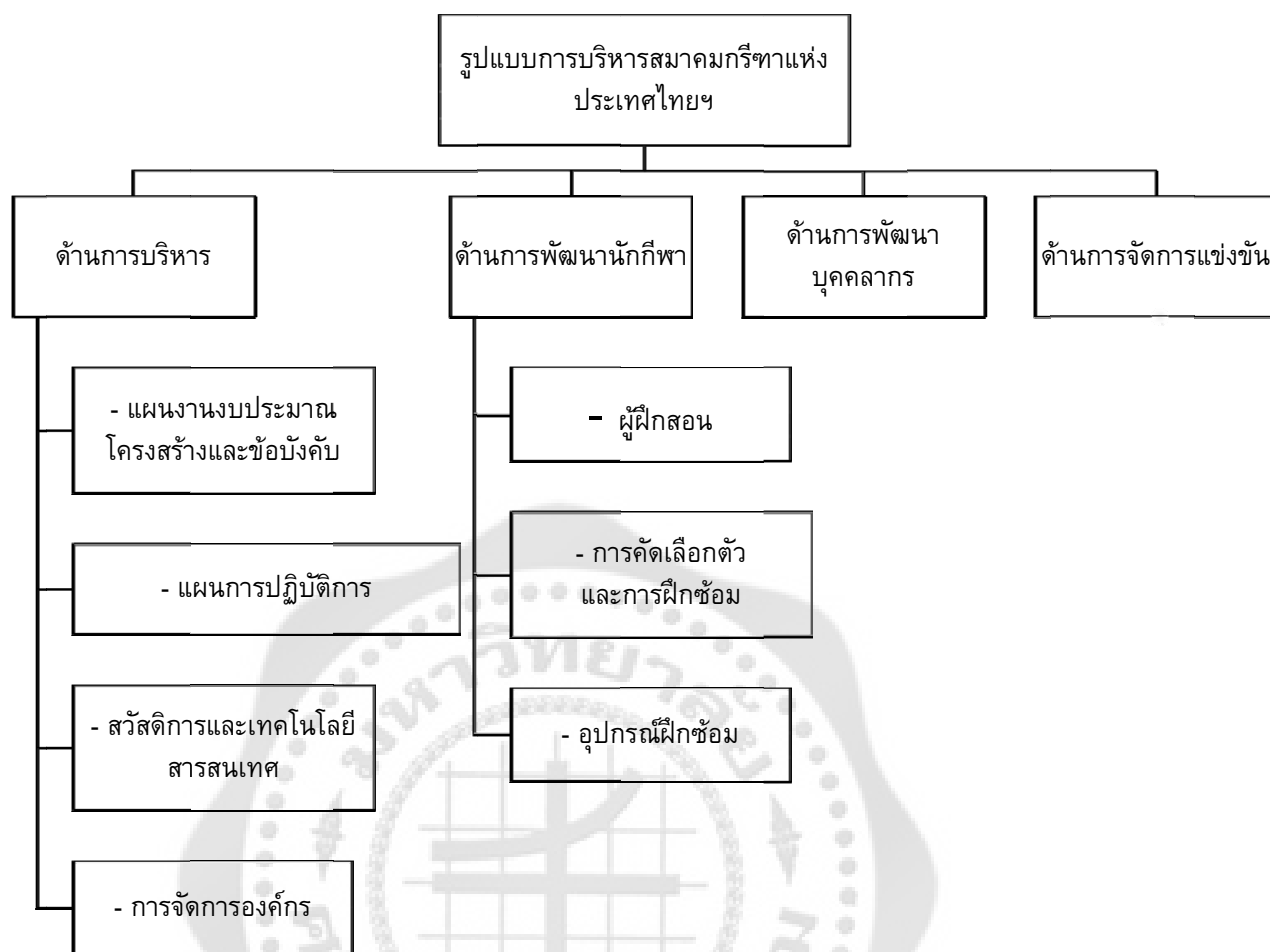
องค์ประกอบ 2 การคัดเลือกตัวและการฝึกซ้อม 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงระเบียบและหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างกว้างขวางตลอดจนมีการประชาสัมพันธ์ผลการคัดเลือกผ่านสื่อต่างๆ อย่างเหมาะสม (Factor Score = 0.865) สมาคมควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทย และกำหนดวาระการทำงานอย่างเหมาะสม (Factor Score = 0.832) และสมาคมควรมีขั้นตอนการคัดเลือกนักกีฬาที่เป็นมาตรฐานและเป็นลายลักษณ์อักษร (Factor Score = 0.800)

องค์ประกอบ 3 อุปกรณ์ฝึกซ้อม 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีสถานที่ที่เหมาะสมและสะดวกในการเดินทางของนักกีฬาในการฝึกซ้อม (Factor Score = 0.855) สมาคมควรมีอุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักกีฬา (Factor Score = 0.834) และสมาคมควรมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นไปตามมาตรฐานของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (Factor Score = 0.737)

4.3 ด้านการพัฒนาคูคลากร องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ จำแนกออกได้เพียงองค์ประกอบเดียว ได้แก่ องค์ประกอบด้านพัฒนาคูคลากร ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 82.50 โดยเมื่อพิจารณาในรายชื่อเรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบแล้ว พบว่า 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการส่งเสริมพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินเป็นระดับขั้นเพื่อจำแนกความสามารถของคูคลากร (Factor Score = 0.931) สมาคมควรส่งเสริมการพัฒนาผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอนให้ลงปฏิบัติจริงอย่างเพียงพอ ภายหลังจากการผ่านการฝึกอบรม (Factor Score = 0.920) และสมาคมควรมีการจัดอบรม เพื่อพัฒนาคูคลากรทางการกีฬา ทั้งด้านผู้บริหาร ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านผู้ตัดสิน และด้านผู้สนับสนุน (Factor Score = 0.919)

4.4 ด้านการจัดการแข่งขัน องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ สามารถจำแนกออกได้เพียงองค์ประกอบเดียว ได้แก่ องค์ประกอบด้านการจัดการแข่งขัน ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ร้อยละ 74.96 โดยเมื่อพิจารณาในรายข้อ เรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบแล้ว พบว่า 3 ลำดับแรก ได้แก่ สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์การดำเนินงานจัดการแข่งขันในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ (Factor Score = 0.922) สมาคมควรให้ความร่วมมือในการจัดการแข่งขันกรีฑาแก่หน่วยงานต่างๆ (Factor Score = 0.902) และสมาคมควรกำหนดหน้าที่ของฝ่ายจัดการแข่งขันกรีฑาระดับชาติอย่างเหมาะสม โดยใช้ระเบียบ กติกาที่เหมือนกันและการรายงานผลที่รวดเร็ว (Factor Score = 0.885)

สรุป การวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (Factor analysis) 4 ด้าน สรุปได้ว่า ด้านการบริหาร จำแนกองค์ประกอบได้ 4 องค์ประกอบ ด้านการพัฒนานักกีฬา จำแนกองค์ประกอบได้ 3 องค์ประกอบ ด้านการพัฒนาบุคลากร จำแนกองค์ประกอบได้ 1 องค์ประกอบ และด้านการจัดการแข่งขัน จำแนกองค์ประกอบได้ 1 องค์ประกอบ โดยสามารถสรุปเป็นรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ได้ดังภาพประกอบ 11

ภาพประกอบ 11 รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์

อภิปรายผล

ผลการวิจัยสามารถนำประเด็นมาสู่การอภิปรายผลเพื่อนำเสนอรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์ที่เหมาะสม และแนวทางสำหรับสมาคมกีฬาอื่นๆ ที่อาจจะนำข้อมูลจากการวิจัยไปใช้ในการบริหาร วางแผน พร้อมทั้งกำหนดนโยบายที่จะเป็นประโยชน์ในการบริหารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นได้ ดังนี้

รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเป็นผลวิเคราะห์ข้อมูลจากงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า รูปแบบในการบริหารประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากรและด้านการจัดการแข่งขันนั้น มีความเหมาะสม อาจนำไปใช้ในการดำเนินงานของสมาคมกรีฑาฯ และสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยอื่นๆ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ด้านการบริหารมีความสำคัญมากที่สุดในการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ ทั้งนี้เนื่องจากคณะกรรมการบริหารของสมาคมกรีฑาฯ มีบุคคลหลากหลายอาชีพ และเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ในด้านการบริหารองค์กรของตนเอง และประสบผลสำเร็จในการบริหารองค์กรนั้นๆ จึงทำให้บุคคลดังกล่าวมีวิสัยทัศน์ในการบริหารอย่างดียิ่ง รวมทั้งกรรมการบริหารมา

จากทั้งภาครัฐและเอกชน อาทิเช่น เจ้าของกิจการที่มีชื่อเสียงระดับประเทศและได้รับการยอมรับจากสังคม อัยการศาลสูง เจ้าของกิจการอสังหาริมทรัพย์ และอื่นๆ เป็นต้น จึงทำให้เกิดการบูรณาการและนำวิสัยทัศน์ต่างๆ รวมทั้งประสบการณ์การบริหารมาแลกเปลี่ยนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับสมาคมกรีฑาฯ จึงทำให้ผลการวิจัยด้านการบริหารอยู่อันดับแรกของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาฯ สำหรับด้านการพัฒนาบุคลากรผลการวิจัยพบว่า อยู่ในอันดับสุดท้ายอาจเนื่องมาจากฐานข้อมูลบุคลากรของสมาคมกรีฑาฯ ยังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร อีกทั้งการดำเนินการของสมาคมยังมีบุคลากรที่รับผิดชอบไม่เพียงพอ และความพร้อมในเรื่องของสารสนเทศและเทคโนโลยี อย่างไรก็ตามสมาคมกรีฑาฯ ก็มีการพัฒนาในด้านของบุคลากรเป็นลำดับ ซึ่งอาจจะอยู่ในช่วงของการพัฒนา อีกส่วนหนึ่งบุคลากรของสมาคมกรีฑาฯ ก็เป็นที่ยอมรับขององค์กรนานาชาติ อาทิเช่น ได้รับคัดเลือกให้เป็นกรรมการบริหารสหพันธ์กรีฑานานาชาติ ผู้ตัดสินกรีฑาระดับนานาชาติ เป็นต้น และเมื่อทำการยืนยันการวิเคราะห์องค์ประกอบแล้วพบว่าการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ สามารถอภิปรายผลตามผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ด้านการบริหาร สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนากิจการของสมาคมอย่างชัดเจน มีแผนปฏิบัติการประจำปีซึ่งต้องมีการปรับปรุงให้สอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์และเป้าประสงค์ทุกปี แผนปฏิบัติการประจำปีควรจะต้องมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ในห้วงเวลานั้นๆ โดยกำหนดแนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ไว้ในแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน มีการติดตามผลการดำเนินงานในแผนปฏิบัติการประจำปีอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน เมื่อพิจารณาการวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาฯ ด้านการบริหารจำแนกได้ 4 องค์ประกอบ โดยเรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่าในองค์ประกอบ 1 แผนงานงบประมาณโครงสร้างและข้อบังคับ สมาคมกรีฑาฯ มีการจัดทำแผนงบประมาณโครงสร้างและข้อบังคับรายได้และรายจ่ายประจำปีและมีการวางแผนระยะยาวในการดำเนินการจัดสร้างสำนักงาน ที่ทำการเป็นของสมาคมเองเพื่อใช้ในการฝึกซ้อม ซึ่งในขณะนี้ได้มีการดำเนินการจัดซื้อที่ดินเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพื่อจัดสร้างศูนย์ฝึกกรีฑานานาชาติแห่งประเทศไทย (Thailand International Athletics Training Center) องค์ประกอบ 2 แผนการปฏิบัติการ แผนการปฏิบัติงานของสมาคมได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ไว้ในแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน และมีแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนากิจการของสมาคมอย่างชัดเจน ซึ่งจะเห็นว่าสมาคมกรีฑาฯ ได้ดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ จึงทำให้ประสบความสำเร็จตามแผนที่ตั้งไว้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการบริหาร การพัฒนาบุคลากร การพัฒนานักกีฬา และการจัดการแข่งขัน และองค์ประกอบ 3 สวัสดิการและเทคโนโลยีสารสนเทศ สวัสดิการและเทคโนโลยีสารสนเทศของสมาคมได้มีการจัดสวัสดิการต่างๆ สำหรับบุคลากรของสมาคม เพราะในช่วงเวลาที่ผ่านสมาคมกรีฑาฯ ได้มีการเก็บตัวนักกีฬาอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี สมาคมกรีฑาฯ จึงได้จัดสวัสดิการในเรื่องของ เงินเดือน สถานที่ศึกษาของนักกีฬา เป็นต้น อีกทั้งยังรวมถึงการพัฒนาในเรื่องของเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร การบริหาร ซึ่งขณะนี้อยู่ในช่วงของการดำเนินการพัฒนา และองค์ประกอบ 4 การจัดการองค์กร สมาคมได้มีการจดทะเบียนตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมี

สโมสรสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนต่อการกีฬาแห่งประเทศไทยอย่างถูกต้อง ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับรูปแบบและแนวทางในการพัฒนานักกีฬาเป็นเลิศของการกีฬาแห่งประเทศไทย (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2556: 33-51) ที่เป็นหน่วยงานหลักในการกำกับดูแลสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่กำหนดองค์ประกอบของรูปแบบระบบบริหารจัดการสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในการพัฒนานักกีฬาเป็นเลิศว่า ควรมีการโครงสร้างและการบริหารงานของสมาคม มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ของสมาคม มีการกำหนดข้อบังคับและระเบียบในการปฏิบัติงานของสมาคมที่ชัดเจนและยึดเป็นแนวทางในการปฏิบัติ มีระเบียบปฏิบัติทางการเงินการบัญชีที่ชัดเจน เช่น การจัดการด้านการเก็บรักษาเงิน ระบบใบเสร็จรับเงิน ข้อบังคับเกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงิน การนำส่งเงิน การจัดการเงินฝาก เงินยืมทรอง การจัดซื้อจัดจ้าง เป็นต้น มีการจัดทำแผนการใช้จ่ายเงินที่ได้รับจาก กกท. และมีหลักฐานการเบิกจ่ายที่ต้องครบถ้วน ตามประเด็นการใช้จ่ายแต่ละหมวดอย่างชัดเจนและทันเวลา ต้องมีการวางแผนการใช้จ่ายงบประมาณในรอบปี หรือรอบไตรมาส เพื่อให้การใช้จ่ายถูกต้องตามวัตถุประสงค์ และมีการจัดทำระเบียบควบคุมการจ่ายเงินงบประมาณ และมีการตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณอย่างสม่ำเสมอ มีการแผนการหางบประมาณเพิ่มเติมเนื่องจากงบประมาณสนับสนุนซึ่งเป็นงบประมาณจากหน่วยงานภาครัฐอาจไม่เพียงพอต่อการบริหารงานของสมาคม มีการจัดสวัสดิการนักกีฬาและบุคลากรกีฬา ทั้งที่เป็นอดีตและปัจจุบันเพื่อสร้างขวัญกำลังใจมุ่งมั่นในการทำหน้าที่ให้ดีที่สุด นอกจากนี้ในงานวิจัยของ ทวีวรรณ อินตา (2552) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบที่มีประสิทธิภาพของการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เพื่อทราบองค์ประกอบการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และเพื่อนำเสนอรูปแบบที่มีประสิทธิภาพของการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ พบว่า องค์ประกอบการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ ความสามารถขององค์กร การจัดการความขัดแย้ง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การมอบหมายกลยุทธ์ให้ผู้รับผิดชอบ การจัดทำแผนปฏิบัติการรายปี วัฒนธรรมองค์กร การกำหนดวัตถุประสงค์ระยะสั้น และการจูงใจ

2. ด้านการพัฒนานักกีฬา สมาคมมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทย และกำหนดวาระการทำงานอย่างเหมาะสมมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงระเบียบและหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างกว้างขวางตลอดจนมีการประชาสัมพันธ์ผลการคัดเลือกผ่านสื่อต่างๆอย่างเหมาะสม ควรมีขั้นตอนการคัดเลือกนักกีฬาที่เป็นมาตรฐานและเป็นลายลักษณ์อักษร เมื่อพิจารณาการวิเคราะห์องค์ประกอบของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาฯ ด้านการพัฒนา นักกีฬาเรียงตามน้ำหนักองค์ประกอบ พบว่า องค์ประกอบ 1 ผู้ฝึกสอน สมาคมกรีฑา ผู้ฝึกสอน มีการประเมินและติดตามผลการฝึกซ้อมของนักกีฬาอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ผู้ฝึกสอนกรีฑาของสมาคมกรีฑาฯ ผ่านการฝึกสอนระดับนานาชาติมาอย่างต่อเนื่องและประสบผลสำเร็จในการนำนักกีฬาเข้าร่วมในการแข่งขันกรีฑาในระดับต่างๆ องค์ประกอบ 2 การคัดเลือกตัวและการฝึกซ้อม สมาคมกรีฑาฯมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงระเบียบและหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวนักกรีฑาทีมชาติไทย ตลอดจนมีการประชาสัมพันธ์ผลการคัดเลือกผ่านสื่อต่างๆอย่างเหมาะสม รวมทั้งมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกนักกีฬากรีฑาทีมชาติไทยและมีขั้นตอนการคัดเลือกที่เป็นมาตรฐาน

และเป็นลายลักษณ์อักษร และองค์ประกอบ 3 อุปกรณ์ฝึกซ้อม สมาคมมีสถานที่ๆเหมาะสม นักกีฬาเดินทางมาทำการฝึกซ้อมสะดวก อุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นไปตามมาตรฐานของสหพันธ์กีฬานานาชาติเพียงพอกับจำนวนนักกีฬาดังในแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 4 พ.ศ. 2550-2554 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2550) ได้กำหนดวิสัยทัศน์ คือ เด็กเยาวชนและประชาชนเล่นกีฬาและออกกำลังกายอย่างถูกต้องจนเป็นวิถีชีวิตมีสุขภาพและสมรรถภาพที่ดีมีคุณธรรมจริยธรรม นำใจนักกีฬาพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาให้มีมาตรฐานระดับสากลนำไปสู่การกีฬาอาชีพโดยใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาและการบริหารจัดการที่ดี มีพันธกิจที่สอดคล้องในด้านการพัฒนานักกีฬา คือ สนับสนุนและส่งเสริมการพัฒนานักกีฬาให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้นเพื่อสร้างรายได้และเกียรติภูมิแก่ทรัพยากรบุคคลและประเทศชาติ และยังให้การส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาเพื่อนำองค์ความรู้มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาการกีฬาทุกระดับสอดคล้องกับการวิจัยเรื่อง รูปแบบและแนวทางในการพัฒนากีฬาเป็นเลิศ ของการกีฬาแห่งประเทศไทย (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2556: 54-57) ที่พบว่าการพัฒนากีฬาเป็นเลิศเน้นผลการแข่งขันและความสามารถของนักกีฬา สมาคมกีฬาต่างๆจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนานักกีฬาอย่างเป็นระบบครบวงจร องค์ประกอบสำคัญในการพัฒนานักกีฬาประกอบด้วย การเพิ่มประชากรกีฬา การคัดเลือกนักกีฬา การเก็บตัวฝึกซ้อม การนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ และการส่งแข่งขัน โดยควรมีการดำเนินการ คือ มีการจัดทำแผนงาน คณะกรรมการ หลักเกณฑ์ในการการคัดเลือกนักกีฬา นำเอาวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาใช้ในการคัดเลือกนักกีฬา มีแผนงานในการพัฒนานักกีฬา มีระบบสรรหานักกีฬาตั้งแต่ระดับเยาวชน และมีเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรกีฬา สถาบันการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศแผนการเตรียมการฝึกซ้อม อุปกรณ์ และสถานที่พักของนักกีฬาที่มีมาตรฐานและเพียงพอ มีการกำหนดเป้าหมายการฝึกซ้อมของนักกีฬาแบบรายปี และแผนราย 4 ปี มีการหางบประมาณสนับสนุนการเก็บตัวฝึกซ้อมนอกเหนือจากที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ มีการนำวิทยาศาสตร์การกีฬาและเทคโนโลยีทางการกีฬาเข้ามาใช้อย่างเป็นระบบ จัดหานักวิทยาศาสตร์การกีฬาประจำทีม การส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศในระดับนานาชาติ ทั้งเป็น Single Events และ Multi-Sport Events ต้องมีแผนว่าจะส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในรายการใด การส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องจากการเก็บตัวฝึกซ้อม ขั้นตอนการส่งแข่งขันประกอบด้วย การวางแผนส่งแข่งขัน การเข้าร่วมการแข่งขัน และการประเมินผลหลังจากเสร็จสิ้นการแข่งขัน

3. ด้านการพัฒนาบุคลากร สมาคมมีการขึ้นทะเบียนมีการจัดการฐานข้อมูลบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ตลอดจนควรสนับสนุนให้บุคลากรของสมาคมให้มีโอกาสปฏิบัติหน้าที่ในองค์กรกีฬานานาชาติอย่างไม่ขาดตอนมีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา ทั้งด้านผู้บริหาร ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านผู้ตัดสิน และด้านผู้สนับสนุน ส่งเสริมให้บุคลากรมีโอกาสได้ลงปฏิบัติจริงภายหลังจากการผ่านการฝึกอบรมและต้องสนับสนุนผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินให้ได้เข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาระดับความสามารถของบุคลากรสู่ระดับนานาชาติ

อย่างน้อยปีละครั้งโดยสรุปจะเห็นว่าการบริหารด้านการพัฒนาบุคลากรนั้นมุ่งเน้นในการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพ เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่าจำแนกได้องค์ประกอบเดียวได้แก่ องค์ประกอบด้านการพัฒนาบุคลากร ซึ่งสมาคมกรีฑาจะต้องมีการส่งเสริม พัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินเป็นระดับขั้นเพื่อจำแนกความสามารถของบุคลากร และให้ลงปฏิบัติจริงอย่างเพียงพอภายหลังการฝึกอบรม ซึ่งเหตุผลดังกล่าวทั้งผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอนควรจะได้มีการดำเนินการจัดทำระเบียบข้อบังคับที่เป็นรูปธรรม ซึ่งสอดคล้องในงานวิจัยรูปแบบและแนวทางในการพัฒนากีฬาเป็นเลิศของกรีฑาแห่งประเทศไทย (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2556: 64) กล่าวว่า บุคลากรกีฬา ประกอบด้วย ผู้บริหารสมาคมกีฬา นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับสมาคม เป็นบุคลากรที่มีส่วนทำให้สมาคมประสบผลสำเร็จทั้งด้านบริหารจัดการและด้านการแข่งขันกีฬา เป็นหน้าที่ของสมาคมกีฬาต้องพัฒนาบุคลากรดังกล่าวโดยจัดทำแผนในการพัฒนาบุคลากรดังกล่าวอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย มีการจัดทำระบบการขึ้นทะเบียนบุคลากรของสมาคม มีการจัดทำแผนงาน แผนค่าใช้จ่ายงบประมาณในการพัฒนาบุคลากรกีฬา จัดทำหลักสูตรและอบรมเลื่อนระดับผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสิน จัดทำเกณฑ์ประเมินคุณภาพผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เพื่อพัฒนาศักยภาพความสามารถให้สูงขึ้น มีเป้าหมายในการผลิตบุคลากรกีฬาที่มีคุณภาพเพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันกีฬายาวในประเทศ มีการส่งเสริมและสนับสนุนผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินไปขึ้นทะเบียนระดับนานาชาติของสหพันธ์กีฬา และจัดทำแผนการส่งผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ไปอบรมและสอบขึ้นทะเบียนผู้ตัดสินระดับนานาชาติ ระดับภูมิภาค ระดับทวีป ระดับโลกและยังสอดคล้องกับงานวิจัยด้านการบริหารทรัพยากรบุคคลของ จินดาลักษณ์ วัฒนสินธุ์ (2549) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งพบว่า เทคนิคในการพยากรณ์ทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ ขั้นตอนที่สำคัญขั้นตอนหนึ่งของการบริหารทรัพยากรมนุษย์องค์การใดก็ตามจะสามารถบริหารงานไปได้อย่างราบรื่นมีความเจริญก้าวหน้า ก็เพราะมีการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ที่เหมาะสม และสามารถคาดคะเนหรือพยากรณ์ความต้องการกำลังคนได้ถูกต้องใกล้เคียงกับความเป็นจริง การวางแผนทรัพยากรมนุษย์แม้จะเป็นงานที่ยากลำบาก แต่ก็ป็นงานที่ต้องปฏิบัติเพราะทุกองค์กรจะมีความต้องการกำลังคนที่เปลี่ยนแปลงไปตามระยะเวลา การทราบข้อมูลเกี่ยวกับปฏิบัติงาน ตั้งแต่ภูมิหลังทางการศึกษาไปจนกระทั่งความชำนาญพิเศษด้านต่างๆ จะช่วยให้เกิดการใช้คนให้ถูกต้องตรงกับความสามารถข้อสำคัญ คือ การวางแผนทรัพยากรมนุษย์เป็นการกำหนดความต้องการในอนาคต ทำให้เกิดปัญหาว่าจะเชื่อได้อย่างไรว่าการคาดการณ์สิ่งต่างๆ ในอนาคตจะกระทำได้อย่างถูกต้อง และหน่วยงานสามารถใช้ประโยชน์จากการวางแผนทรัพยากรมนุษย์ให้เกิดประโยชน์แก่องค์กรมากที่สุด

4. ด้านการจัดการแข่งขัน ในการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ควรมีการสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาระดับชาติ เช่น การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ ควรจัดการแข่งขันกรีฑาระดับนานาชาติอย่างน้อยปีละ 1 รายการ มีการกำหนดมาตรฐานการจัดการแข่งขันกรีฑาระดับนานาชาติให้เป็นรูปแบบอย่างชัดเจน มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความสำเร็จในการดำเนินงานจัดการ

แข่งขันในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม เช่น ทางสื่อสารมวลชนแขนงต่างๆ กำหนดหน้าที่ของการจัดการแข่งขันในรายการของสมาคมอย่างชัดเจน กำหนดหน้าที่ของฝ่ายจัดการแข่งขันกรีฑาการแข่งขันระดับชาติ อย่างเหมาะสมมีการให้ความร่วมมือในการจัดการแข่งขันกรีฑาแก่นักกีฬาต่าง ๆ ควรมีการส่งเสริมการจัดการแข่งขันกรีฑาทุกระดับ เมื่อทำการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่า จำแนกได้เพียงองค์ประกอบเดียวได้แก่ องค์ประกอบด้านการจัดการแข่งขัน สมาคมมีการประชาสัมพันธ์ การดำเนินงานการจัดการแข่งขันในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น นอกจากนี้สมาคมกรีฑายังให้ความร่วมมือในการจัดการแข่งขันกรีฑาแก่นักกีฬาต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยรูปแบบและแนวทางในการพัฒนากีฬาเป็นเลิศของประเทศไทย (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2556: 68- 76) ที่ระบุถึงการจัดการแข่งขันกีฬาเป็นการดำเนินงานที่มีแผนดำเนินงานอย่างชัดเจน การจัดการแข่งขันแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ การแข่งขันชิงชนะเลิศในแต่ละชนิดกีฬา (Single Sport Events) และการแข่งขันในระบบมหกรรมกีฬา (Multi-Sport Events) ซึ่งมาตรฐานการดำเนินงานด้านการจัดการแข่งขันต้องประกอบไปด้วย ต้องมีการจัดทำคู่มือมาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬามาตรฐานสหพันธ์หรือองค์การระหว่างประเทศ มีทีมงานที่มีความสามารถ มีการประเมินผลการดำเนินงานในการจัดการแข่งขันของทีมงานและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง โดยมีระบบควบคุม กำกับมาตรฐานการจัดการแข่งขันให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ทั้งก่อน ระหว่างและหลังการแข่งขัน และมีการสรุปผลการดำเนินงาน มีระบบการประชาสัมพันธ์และการตลาดเพื่อการสื่อสารจัดการแข่งขันที่หลากหลายช่องทาง และเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายทางกีฬาอย่างทั่วถึง มีการจัดการแข่งขันในรายการระดับสากล มีการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาเป็นเลิศของสมาคมให้มีขีดความสามารถในการบริหารจัดการที่เป็นสากลอย่างต่อเนื่อง และต้องมีระบบบริหารความสัมพันธ์กับสื่อมวลชนที่ดี เพื่อการสื่อสารและประชาสัมพันธ์การแข่งขัน

สรุป ผลการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน ซึ่งเป็นรูปแบบที่ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่าองค์ประกอบมีความเหมาะสมและอาจนำไปปฏิบัติได้จริง ซึ่งจะช่วยในการบริหารสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการบริหารพลศึกษาและกีฬาได้อย่างเป็นรูปธรรมและเกิดประโยชน์สูงสุดต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

องค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านการพัฒนานักกีฬา ด้านการพัฒนาบุคลากร และด้านการจัดการแข่งขัน เป็นรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งเป็นผลจากการวิจัยที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงอาจนำไปใช้ในการบริหารองค์กรกีฬาอื่นได้อย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ องค์ประกอบดังกล่าว สามารถนำไปเป็นต้นแบบในการพัฒนา

รูปแบบการบริหารองค์กรในภาคส่วนอื่นที่ต่างระบบ หรือในระดับอื่นได้ต่อไป โดยอาจจะคัดเลือกรูปแบบเพียงบางส่วน หรือบางด้านที่เป็นประโยชน์ต่อแต่ละองค์กรที่จะนำไปใช้ อีกทั้งพิจารณาก่อนการนำไปใช้เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด เนื่องจาก แต่ละองค์กรนั้นมีความแตกต่างกันในเรื่องของโครงสร้างการบริหาร

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการดำเนินงานวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อส่งเสริมรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่มีประสิทธิภาพตามรูปแบบจากงานวิจัยนี้ ในด้านการพัฒนาสมรรถนะที่ส่งเสริมองค์ประกอบในการบริหารทั้ง 4 ด้าน
2. ควรมีการศึกษาและนำเสนอผลของการใช้รูปแบบต่อการบริหารองค์กรกีฬาอื่นๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมพลศึกษา. (2555). คู่มือกรมพลศึกษา. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555; จาก
(<http://www.dpe.go.th/about/>)
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). แนวทางการนำมาตรฐานหลักสูตรไปสู่การออกแบบ
จัดการเรียนรู้และการวัดประเมินตามสภาพจริง. กรุงเทพฯ: ศูนย์สภานาถพริ้ว.
- (2555). ประวัติความเป็นมาของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. สืบค้นเมื่อ 20
ธันวาคม 2555; จาก http://www.mots.go.th/ewt_news.php?nid=686&filename=index.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2550). แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-
2554). โรงพิมพ์องค์การค้ำของ สกสค.
- กัลยาณี สุธสมบัติ. (2555). เทคนิคการจัดการสมัยใหม่. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2555; จาก
<http://uhost.rmutp.ac.th/kanlayanee.so/index.htm>.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2550 ข). ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทยว่าด้วยการแข่งขัน
กีฬาแห่งชาติ พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ: การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- (2550 ค). ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทยว่าด้วยการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ
พ.ศ. 2550. กรุงเทพฯ: การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- (2555). ข้อมูลองค์กร. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555; จาก
<http://web2.sat.or.th/sat/index.php>.
- (2546). คู่มือการจัดทำแผนพัฒนาสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยสู่การปฏิบัติ.
กรุงเทพฯ: นิเวศนิคมการพิมพ์ (1996).
- (2549). แผนแม่บทการพัฒนาสมาคมกีฬาจังหวัด (พ.ศ. 2549-2552). กรุงเทพฯ: มปท.
- (2552 ค). โครงสร้างการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2521. สืบค้นเมื่อ 30 เมษายน
2552; จาก http://www.sat.or.th/upload/SAT-Organization_b.gif.
- (2537). รวบรวมกฎหมายของการกีฬาแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ: นิเวศนิคมการพิมพ์.
- (2551 ก). ร่างข้อบังคับสมาคมกีฬาจังหวัด. กรุงเทพฯ: ฝ่ายกีฬาภูมิภาค.
- (2551 ข). รายงานประจำปี 2551. กรุงเทพฯ: การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- (2542). รายงานผลการประเมินแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540-
2544) ระยะครึ่งแผน พ.ศ. 2540-2542. กรุงเทพฯ: เอกพิมพ์ไทย.
- (2556). รูปแบบและแนวทางการพัฒนากีฬาเป็นเลิศ. กรุงเทพฯ: กองพัฒนากีฬาเป็น
เลิศ ฝ่ายพัฒนากีฬาเป็นเลิศ.
- (2536). สมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย: กรณีศึกษาคณะกรรมการบริหารความ
คาดหวัง ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน. กรุงเทพฯ: มปท.
- (2547). สรุปผลการดำเนินงานโครงการงานองค์กรกีฬาสวนภูมิภาค ประจำปี 2546.
กรุงเทพฯ: งานองค์กรกีฬาสวนภูมิภาค กององค์กรกีฬา.

- กาหลง เป็นจิตต์. (2548). การพัฒนารูปแบบการดำเนินงานศูนย์กีฬาตำบลของการกีฬาแห่งประเทศไทย. ดุษฎีนิพนธ์ ปริญญาโท. (วิทยาสاتศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- ขจร ตรีโสภณการ. (2554). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยด้านการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลสมาคมกีฬาจังหวัด. ดุษฎีนิพนธ์ ปริญญาโท. (วิทยาสاتศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- เกษม บุญอ่อน. (2545, ตุลาคม). เติลฟาย: เทคนิคในการวิจัย. วารสารคुरुปริทัศน์. 4(10): 26-28.
- เกื้อ ชูศรี. (2543). รูปแบบการบริหารองค์การกีฬาของสมาคมกีฬาสโมสรเล่นแห่งประเทศไทย. ปริญญานิพนธ์ ศษ.ม. (พลศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2554). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559).
- คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย. (2555): บทบาทและหน้าที่. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555; จาก http://www.olympicthai.or.th/01about_role_t.html.
- คณะกรรมการการกีฬา สภาผู้แทนราษฎร. (2547). บทบาทองค์กรกีฬาจังหวัดที่พึงประสงค์. เอกสารประกอบการสัมมนาสภาผู้แทนราษฎร.
- จินดาลักษณ์ วัฒนสินธุ์. (2549). การบริหารทรัพยากรมนุษย์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: วิจิตรทัศน์การ.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2547). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานของสมาคมกีฬาจังหวัด. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาวิทยาสاتศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฉลิม ชัยวัชรภรณ์; และคณะ. (2555). รายงานการประเมินผลแผนแม่บทเพื่อพัฒนาการกีฬากรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2550-2554. กรุงเทพฯ: คณะวิทยาสاتศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาคริต ชาญชิตปรีชา. (2555). องค์การและการจัดการ. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2555; จาก <http://teacher.snru.ac.th/chakrit/admin/document/userfiles>.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 10. นนทบุรี: ไทเนรมิตกิจอินเทอร์เน็ตไพรเกอร์สซึฟ.
- ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร; และคณะ. (2552). การศึกษาปัจจัยความสำเร็จของชนิดกีฬาที่เป็นความหวังของประเทศไทย. การกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- ทวีวรรณ อินดา. (2552). การพัฒนารูปแบบที่มีประสิทธิภาพของการนำกลยุทธ์ไปปฏิบัติในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. ดุษฎีนิพนธ์ ปริญญาโท. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

- ทัศน์ จารุศักดิ์ศรี. (2555). ความหมายของการบริหารจัดการ. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2555; จาก <http://www.people-insights.com/KnowledShared Management Process/tabid/73/Default.aspx>.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2543) องค์การและการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- นนชัย ศานติบุตร. (2550). การนำเสนอรูปแบบการพัฒนาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิภัทรา สังข์มณี. (2548). การใช้วงจรคุณภาพในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้นที่ 1-2 ตามทัศนะของครูวิชาการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การบริหารการศึกษา). กาญจนบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี. ถ่ายเอกสาร.
- บุญทัน ดอกไธสง. (2537). การจัดองค์การ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- ประกิต หงส์แสนยาธรรม. (2552). รูปแบบการบริหารจัดการสมาคมกีฬาจังหวัด. ดุษฎีนิพนธ์ ปร.ด. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). ชลบุรี: คณะวิทยาศาสตร์การกีฬามหาวิทยาลัยบูรพา.
- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2540). การพัฒนากีฬาชาติ: กรณีศึกษาประสิทธิผลของสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยกับปัจจัยที่เกี่ยวข้อง. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปริญญา จิตอร่าม. (2553). การพัฒนาตัวบ่งชี้การจัดการความรู้ด้านสุขภาพในชุมชนของสถานีอนามัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ด. (การศึกษาด้านชีวิตและการพัฒนามนุษย์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- พระบรมราชาบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ. พระราชทานแก่คณะกรรมการจัดการแข่งขันฟุตบอล ส.ส. มหาฤศล ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน 26 กันยายน 2512. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555; จาก <http://www.panyathai.or.th>.
- พระบรมราชาบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ. พระราชทานในวันกีฬาแห่งชาติ ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน 28 พฤศจิกายน 2531. สืบค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2555; จาก <http://www.olympicthai.or.th/king/index.html>
- พิชญาภา ยืนยาว. (2552). รูปแบบการบริหารทรัพยากรบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา. ดุษฎีนิพนธ์ ปร.ด. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

- ไพฑูรย์ กันสิงห์. (2552). รูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย. คุุณินพนธ์
ปร.ด. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
บูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- มนตรี ไชยพันธ์. (2552). แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของสมาคมกีฬาสสมัครเล่นแห่งประเทศไทย
ไทยเพื่อความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ. งานวิจัยสังคมจิตวิทยา.
กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ.
- มหาวิทยาลัยบูรพา. (2551). การจัดทำแผนทีผลลัพท์ เรื่องการจัดทำแนวทางการพัฒนานักกีฬา
เป็นเลิศ. เสนอการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา, มหาวิทยาลัยฯ.
- (2551). การประเมินศักยภาพ ความสามารถองค์กรกีฬา นักกีฬาและบุคลากรกีฬา ใน
รายงานผลการวิจัยโครงการจัดแผนและระบบพัฒนานักกีฬาเป็นเลิศ. คณะวิทยาศาสตร์การ
กีฬา, มหาวิทยาลัยฯ.
- (2553). การเปรียบเทียบและจัดทำแนวทางในการพัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ :
แบบจำลองประเทศไทย. เสนอการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา,
มหาวิทยาลัยฯ.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2536). แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลและประสิทธิภาพของ
องค์กร. ในประมวลชุดวิชาทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการบริหารทางการศึกษา หน่วยที่ 9-
12. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2530, 24 เมษายน). ข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 6. หน้า 7-16.
- (2528, 17 ตุลาคม). พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2528. หน้า
1-23.
- วรรณการ์ วงศ์มยุรา. (2555). การบริหารงานด้วยวงจรเดมมิง. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2555;
จาก <http://www.gotoknow.org/posts/199353>.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาระดับของแรงจูงใจ. กรุงเทพฯ: ถ่ายเอกสาร
- วิบูลย์ จง. (2555). ทฤษฎีองค์การและการจัดการ. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2555; จาก
<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=wbj&group=2>.
- วิรัช วิรัชนิการวรรณ. (2545). การบริหารเมืองหลวงและการบริหารท้องถิ่น : สหรัฐอเมริกา
อังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และไทย. กรุงเทพฯ: โฟร์เพซ.
- (2548). การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาขององค์กรตามรัฐธรรมนูญและ
หน่วยงานของรัฐ. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- (2555). แนวคิดและความหมายของการบริหารและการบริหารจัดการ. สืบค้นเมื่อ 20
ธันวาคม 2555; จาก <http://www.wiruch.com/articles>.
- วิโรจน์ สารรัตนะ. (2546). การบริหารการศึกษา : หลักการ ทฤษฎี หน้าที่ ประเด็นและบท
วิเคราะห์. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.

- สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ. (2553). *แผนยุทธศาสตร์กีฬากรีฑา (พ.ศ. 2553-2557)*. กรุงเทพฯ: สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย.
- สุนันทา เลहनันท์. (2551). *ภาวะความเป็นผู้นำ*. กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์เน็ท.
- สุพานี สฤษฏ์พานิช. (2552). *พฤติกรรมองค์การสมัยใหม่: แนวคิดและทฤษฎี*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรเชษฐ์ เพ็ญพร. (2555). *เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย*. สืบค้นเมื่อ 22 ธันวาคม 2555; จาก <http://www.gotoknow.org/profiles/users/phenphorn>
- เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์. (2548). *วิชาวิจัย 731 วิธีการแสวงหาข้อเท็จจริงปริมาณและคุณภาพ*. (เอกสารประกอบคำบรรยาย). กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสาวลี แก้วช่วย. (2557). *การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์ของสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ตามแนวคิดของสหพันธ์กีฬานานาชาติ*. ปรินญานิพนธ์ ปร.ด. (การกีฬา นันทนาการและการท่องเที่ยว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อนุชา กอนพวง. (2550). *การพัฒนารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความเป็นผู้บริหารมืออาชีพในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*. ดุษฎีนิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารการศึกษา). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- อุษณา ภาณุมาศ (2554). *สมรรถนะสำหรับผู้ฝึกสอนกรีฑา สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยในระบมราชูปถัมภ์*. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. ถ่ายเอกสาร.
- Armstrong, M., & Stephens, T. (2005). *A Handbook of Management and Leadership: A Guide to Managing for Results*. London: Kogan Page.
- Jame V. Kahn. (1998). *Research in Education*. USA: University of Michigan
- Cheng, Chin-Fu. (1993). *Competency assessment in Sport Management for the replublic of China (Taiwan)*. Dissertation Abstract. 151.
- Nikolai&Robinson. (2009). *Benchmarking of élite sport systems*. Institute of sport and Leisure Policy, Loughborough University, Loughborough, UK. Management Decision, Vol. 47 Iss: 1, pp.67 - 84

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

รายชื่อผู้ทรงวุฒิที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

1. พันเอก (พิเศษ) มนูญ บำรุงพฤกษ์	- อดีตเลขาธิการ สมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยฯ
	- อดีตผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย
	- อดีตนักกรีฑาทีมชาติไทย
2. พลตำรวจตรีศุภวณัฐ อาริยะมงคล	- อดีตนักกรีฑาทีมชาติไทย
	- หัวหน้าผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย
	- รองเลขาธิการสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ
3. พลตรีอาณัติ รัตนพล	- อดีตนักกรีฑาทีมชาติไทย
	- ประธานฝ่ายจัดการแข่งขันสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ
4. อาจารย์วิสูตร จันทร์คั่ง	- อดีตนักกรีฑาทีมชาติไทย
ฯ	- ประธานผู้ตัดสินสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
5. นาวาอากาศเอก (พิเศษ) สมศักดิ์ บุญทัด	- อดีตนักกรีฑาทีมชาติไทย
6. อาจารย์ ดร.นรินทร์ สุทธิศักดิ์	- อดีตนักกรีฑาทีมชาติไทย
	- ผู้ตัดสินกรีฑาสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ
	- อาจารย์ประจำสถาบันการพลศึกษา
7. พันตำรวจโท นิธิ ปิยะพันธ์	- อดีตนักกรีฑาทีมชาติไทย
	- ผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย
8. เรือเอกสิทธิชัย สุวประทีป	- อดีตนักกรีฑาทีมชาติไทย
	- ผู้ฝึกสอนกรีฑาทีมชาติไทย

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ใช้
ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบเทคนิคเดลฟาย

1. นายปรีดา รอดโพธิ์ทอง
 - อดีตอธิบดีกรมพลศึกษา
 - คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์
2. นายทินกร นานบุญจิตต์
 - อดีตรองปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
 - อดีตผู้อำนวยการสำนักกีฬา
 - คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์
3. อาจารย์วิชิต ชีชีณู
 - อดีตคณะกรรมการบริหารสมาคมกรีฑา
แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
4. นายเฉลิมชัย บุญรักษ์
 - อดีตรองผู้ว่าการ การกีฬาแห่งประเทศไทย
 - รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
5. พลตำรวจตรีสุรพงษ์ อาริยะมงคล
 - รองประธานสหพันธ์กรีฑาทวีปเอเชีย
 - อุปนายกและเลขาธิการสมาคมกรีฑา
แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
6. พลเอกธีระ ไกรพานนท์
 - อดีตเจ้ากรมสวัสดิการทหารบก
 - เลขาธิการลอนเทนนิสสมาคมแห่งประเทศไทย
7. เรืออากาศโทจักรสุวรรณ์ โตเจริญ
 - เลขาธิการสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย
8. พลอากาศตรีมังกร เสมารัตน์
 - เลขาธิการสมาคมมวยไทยสมัครเล่นแห่ง
ประเทศไทย
9. นายสมบุญ อุทัยเวียนกุล
 - รองประธานคณะกรรมการการท่องเที่ยวและ
กีฬาสภาผู้แทนราษฎร
 - นายกสมาคมกีฬาจังหวัดตรัง
 - นายกสมาคมปีนหน้าผาแห่งประเทศไทย
10. นายสุชาติ แจสุภาพ
 - กรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
 - อนุกรรมการการกีฬา วุฒิสภา (คณะกีฬา
ความเป็นเลิศ คณะเด็ก เยาวชน คนพิการ และ
สูงอายุ)
 - นายกสมาคมกีฬาคนหูหนวกแห่งประเทศไทย
11. นายมนตรี ไชยพันธุ์
 - รองผู้ว่าการ การกีฬาแห่งประเทศไทย
ฝ่ายกีฬาเป็นเลิศและวิทยาศาสตร์การกีฬา

12. นายสังเวียน บุญโต
 - รองผู้ว่าการ การกีฬาแห่งประเทศไทย ฝ่ายบริหาร
13. นายสกล วรรณพงษ์
 - รองผู้ว่าการ การกีฬาแห่งประเทศไทย ฝ่ายกีฬาอาชีพและสิทธิประโยชน์
14. ผู้ช่วยศาสตราจารย์แพน เจียรนัย
 - อดีตคณบดีคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - อดีตรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ สถาบันการพลศึกษา
15. อาจารย์ ดร.ศักดิ์ชาย พัทธวงษ์
 - คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา
 - อดีตเลขาธิการสมาคมว่ายน้ำแห่งประเทศไทย
16. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิลมณี ศรีบุญ
 - ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร สาขาการบริหารจัดการกีฬา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
17. ดร.เลอภพ โสรัตน์
 - ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร หนังสือพิมพ์เดลินิวส์
 - หัวหน้าฝ่ายกีฬา หนังสือพิมพ์เดลินิวส์
 - กรรมการกีฬาสภาผู้แทนราษฎร
 - คณะกรรมการบริหารโครงการพัฒนากีฬา จังหวัดการกีฬาแห่งประเทศไทย
 - คณะกรรมการบริหารสถาบันโอลิมปิกวิทยาการ ในคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฯ

ภาคผนวก ค
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์	ข้าราชการบำนาญ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวลัย	ข้าราชการบำนาญ
3. ดร.นนชัย ศานติบุตร	ผู้อำนวยการฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย
4. รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
5. ว่าที่ร้อยเอก ดร. ขจร ตรีโสภณการ	รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อการวิจัย
เรื่อง
รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

แบบสอบถามความคิดเห็นเพื่อการวิจัย

เรื่อง

รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำปริญญานิพนธ์ หลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา (การบริหารพลศึกษา) คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. โปรดให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ และขอความกรุณาท่านได้ให้ความคิดเห็นแนวการปฏิบัติ และความเหมาะสมตามความเป็นจริง คำตอบของท่านครั้งนี้จะมีคุณค่าอย่างยิ่งต่องานวิจัยทางพลศึกษาและกีฬา และจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ

3. การสรุปผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นการสรุปในภาพรวมทั้งหมด ไม่ได้แยกการวิเคราะห์เป็นรายละเอียดย่อย ข้อมูลที่ได้นี้จะนำไปใช้เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยเฉพาะปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เท่านั้น

4. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นแนวการปฏิบัติและความเหมาะสมของรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

การตอบแบบสอบถามนี้ ใครขอให้ท่านพิจารณาว่าถ้าหากนำรูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ไปใช้ในการปฏิบัติจริงจะมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากหรือน้อยเพียงใด โดยค่าคะแนนมีความหมายดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมหรือปฏิบัติได้จริงน้อยที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ซึ่งความคิดเห็นของท่านจะเป็นประโยชน์และมีคุณค่าอย่างยิ่งที่จะทำให้งานวิจัยครั้งนี้มีความสมบูรณ์และสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อวงการพลศึกษาและการกีฬาของชาติต่อไป ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงในโอกาสนี้ด้วย

นายไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์

นิสิตปริญญานิพนธ์ หลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา (การบริหารพลศึกษา)

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ _____ ปี

3. ตำแหน่ง

☐ ผู้อำนวยการศูนย์กีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด

☐ ประธานชมรมกรีฑา/ผู้ฝึกสอนกรีฑา

จังหวัด _____

สโมสร _____

☐ คณะกรรมการบริหาร และอนุกรรมการ สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์

☐ สโมสรสมาชิกสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยฯ

☐ ผู้ฝึกสอนนักกรีฑาทีมชาติไทย

☐ อื่นๆ _____

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นแนวการปฏิบัติและความเหมาะสมของรูปแบบการบริหาร
สมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นที่ท่านคิดว่าเหมาะสมและสามารถ
ปฏิบัติได้จริง

รายการ รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา แห่งประเทศไทยฯ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านการบริหาร					
1.1 สมาคมควรมีแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนา กิจการของสมาคมอย่างชัดเจน					
1.2 สมาคมควรมีแผนปฏิบัติการประจำปี ทุกปี					
1.3 แผนปฏิบัติการประจำปีควรมีความสอดคล้อง กับแผนยุทธศาสตร์ในห้วงเวลานั้น ๆ					
1.4 สมาคมควรกำหนดแนวทางการดำเนินงาน ตามแผนยุทธศาสตร์ไว้ในแผนปฏิบัติการอย่าง ชัดเจน					
1.5 สมาคมควรมีการติดตามผลการดำเนินงานใน แผนปฏิบัติการประจำปีอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน					
1.6 สมาคมควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงาน เป็นประจำทุกเดือน					
1.7 สมาคมสามารถปรับเปลี่ยนกระบวนการ ดำเนินงานที่ระบุไว้ในแผนการปฏิบัติการได้ตาม ความเหมาะสม					
1.8 สมาคมควรจัดทำรายงานผลการดำเนินงาน (Annual Report) เป็นประจำทุกปี					
1.9 สมาคมควรใช้ข้อมูลจากผลการดำเนินงาน ประจำปีเป็นฐานคิดในการปรับเปลี่ยนแผน ยุทธศาสตร์ได้					
1.10 สมาคมควรจัดทำแผนผังบริหารองค์กร (Organizational Chart) ที่ชัดเจนและเป็นปัจจุบัน					

รายการ รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา แห่งประเทศไทยฯ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1.11 สมาคมควรมีบุคลากรที่มีหน้าที่รับผิดชอบตามภาระงานที่ระบุไว้ในแผนผังบริหารองค์กรอย่างชัดเจน					
1.12 สมาคมควรมีบุคลากรที่รับผิดชอบงานด้านแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการอย่างชัดเจน					
1.13 สมาคมควรมีบุคลากรหลักตามแผนผังบริหารองค์กร ปฏิบัติงานเต็มเวลา					
1.14 สมาคมควรมีระเบียบข้อบังคับอย่างเป็นทางการและมีความสอดคล้องกับระเบียบข้อบังคับของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ					
1.15 สมาคมควรมีการจดทะเบียนตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์					
1.16 สมาคมควรมีสโมสรสมาชิกที่ขึ้นทะเบียนต่อการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมทั้งได้รับการรับรองอย่างถูกต้องและเป็นปัจจุบัน					
1.17 สมาคมควรมีสถานงานที่สามารถติดต่อได้สะดวกเป็นของสมาคมเอง					
1.18 สมาคมควรมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกกรีฑาแบบถาวร (หรือชั่วคราว) ไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ทุกภูมิภาค					
1.19 สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการจัดสร้างสนามกรีฑาของสมาคมเอง เพื่อใช้ในการฝึกซ้อมและมีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ					
1.20 สมาคมควรมีการวางแผนระยะยาวในการจัดสร้างสนามกรีฑาของสมาคมเอง เพื่อใช้ในการฝึกซ้อมเป็นของตนเองและมีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐานสหพันธ์กรีฑานานาชาติ					
1.21 สมาคมควรมีอุปกรณ์เครื่องใช้ในสำนักงานที่ทันสมัยและเพียงพอต่อความต้องการ					

รายการ รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา แห่งประเทศไทยฯ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1.22 สมาคมควรมีระเบียบ ข้อปฏิบัติ ด้านการเงิน-การบัญชีที่เหมาะสม รัดกุม ถูกต้องและตรวจสอบได้					
1.23 สมาคมควรมีการจัดทำแผนงบประมาณรายจ่ายประจำปี					
1.24 สมาคมควรมีการจัดทำรายงานรายรับ-รายจ่าย และสถานะทางการเงินเป็นประจำทุก ๆ 3 เดือน					
1.25 สมาคมควรมีการจัดทำระบบบัญชีอย่างชัดเจนและตรวจสอบได้					
1.26 สมาคมควรมีการจัดสร้างระบบที่สร้างรายได้ให้แก่สมาคมอย่างยั่งยืน					
1.27 สมาคมควรมีการจัดทำระบบ และระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์กับภาคธุรกิจเอกชน					
1.28 สมาคมควรจัดทำระเบียบว่าด้วยสวัสดิการ ค่าตอบแทนและรางวัลเชิดชูเกียรติสำหรับนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างชัดเจน					
1.29 สมาคมควรจัดสวัสดิการด้านต่าง ๆ เช่น ค่าครองชีพรายเดือน การทำประกันชีวิต ทุนการศึกษา การรักษาพยาบาล					
1.30 สมาคมควรมีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการสื่อสาร เพื่อการบริหาร การพัฒนา และเพื่อการค้นคว้าและอ้างอิง					
1.31 สมาคมควรมีฐานข้อมูลเกี่ยวกับองค์ความรู้ด้านการกรีฑาที่เป็นปัจจุบัน และสามารถนำมาใช้ได้สะดวก เช่น ระเบียบ กติกา ข้อบังคับการแข่งขัน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ					

รายการ รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา แห่งประเทศไทยฯ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1.32 สมาคมควรมีช่องทางให้บุคลากรทั้งในและ องค์กร สามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ เช่น Web board Facebook ฯลฯ					
1.33 สมาคมควรมีระบบสารสนเทศที่ทันสมัย เช่น Website E-mail เป็นต้น					

ข้อเสนอแนะด้านการบริหาร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

รายการ รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา แห่งประเทศไทยฯ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
2. ด้านการพัฒนานักกีฬา					
2.1 สมาคมควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทย และกำหนดวาระการทำงานอย่างเหมาะสม					
2.2 สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงระเบียบและหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกนักกรีฑาทีมชาติไทยอย่างกว้างขวางตลอดจนมีการประชาสัมพันธ์ผลการคัดเลือกผ่านสื่อต่างๆอย่างเหมาะสม					
2.3 สมาคมควรมีขั้นตอนการคัดเลือกนักกีฬาที่เป็นมาตรฐานและเป็นลายลักษณ์อักษร					
2.4 สมาคมควรมีแผนการฝึกซ้อมที่เหมาะสมต่อจำนวนนักกีฬา ผู้ฝึกสอน สถานที่ฝึกซ้อม ตลอดจนระยะเวลาของการฝึกซ้อม					
2.5 สมาคมควรมีระบบตรวจสอบกระบวนการฝึกซ้อม เพื่อให้เป็นไปตามแผนการฝึกซ้อม					
2.6 สมาคมควรมีระบบประเมินผลการฝึกซ้อมอย่างเป็นวิทยาศาสตร์					
2.7 สมาคมควรมีอุปกรณ์การฝึกซ้อมเป็นไปตามมาตรฐานของสหพันธ์กีฬานานาชาติ					
2.8 สมาคมควรมีอุปกรณ์เพียงพอกับจำนวนนักกีฬา					
2.9 สมาคมควรมีสถานที่ที่เหมาะสมและสะดวกในการเดินทางของนักกีฬาในการฝึกซ้อม					
2.10 สมาคมควรมีผู้ฝึกสอนที่ผ่านการฝึกอบรมและได้รับใบอนุญาต(License) จากสหพันธ์กีฬานานาชาติหรือองค์กรกีฬาของชาติ					

รายการ รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา แห่งประเทศไทยฯ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
2.11 ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับชาติ					
2.12 ผู้ฝึกสอนควรผ่านการฝึกสอนระดับนานาชาติ					
2.13 ผู้ฝึกสอนควรมีแผนการฝึกซ้อมอย่างชัดเจน					
2.14 ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลและติดตามการพัฒนาของนักกีฬาอย่างชัดเจน					
2.15 ผู้ฝึกสอนควรมีการประเมินผลการพัฒนาการของนักกีฬาที่เกิดจากการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ					
2.16 สมาคมควรกำหนดให้มีการนำองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา เช่น สรีรวิทยาการกีฬา จิตวิทยาการกีฬา โภชนาการการกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา ฯลฯ มาบูรณาการใช้ในการพัฒนานักกีฬา					
2.17 สมาคมควรมีการสำรวจความต้องการของนักกีฬาเกี่ยวกับการพัฒนานักกีฬา					
2.18 สมาคมควรมีการกำหนดให้ใช้บูรณาการทางวิชาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา โภชนาการ จิตวิทยาการกีฬา และเวชศาสตร์การกีฬาเพื่อพัฒนานักกีฬา					
2.19 สมาคมควรมีการติดตามและประเมินผลการพัฒนาของนักกีฬา โดยส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ					
2.20 สมาคมควรมีแผนส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันระดับชาติ และนานาชาติอย่างชัดเจน					
2.21 สมาคมควรมีการติดตามและประเมินผลการพัฒนาของนักกรีฑาโดยส่งนักกรีฑาเข้าร่วมการแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ					

ข้อเสนอแนะด้านการพัฒนานักกีฬา

.....

.....

รายการ รูปแบบการบริหารสมาคมกีฬา แห่งประเทศไทยฯ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3. ด้านการพัฒนาบุคลากร					
3.1 สมาคมควรมีฐานข้อมูลบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เป็นต้น					
3.2 สมาคมควรมีการจัดทำการขึ้นทะเบียนของบุคลากรทางการกีฬา เช่น ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และผู้สนับสนุน					
3.3 สมาคมควรสนับสนุนให้บุคลากรของสมาคม เช่น ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ให้มีโอกาสปฏิบัติหน้าที่ในองค์กรกีฬานานาชาติอย่างต่อเนื่อง					
3.4 สมาคมควรมีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา ทั้งด้านผู้บริหาร ด้านนักกีฬา ด้านผู้ฝึกสอน ด้านผู้ตัดสิน และด้านผู้สนับสนุน					
3.5 สมาคมควรส่งเสริมการพัฒนาผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอนให้ลงปฏิบัติจริงอย่างเพียงพอ ภายหลังจากการผ่านการฝึกอบรม					
3.6 สมาคมควรมีการส่งเสริมพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินเป็นระดับชั้น เพื่อจำแนกความสามารถของบุคลากร					
3.7 สมาคมควรมีการสนับสนุนผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสินได้เข้ารับการอบรม เพื่อพัฒนาความสามารถของบุคลากรสู่ระดับนานาชาติอย่างน้อยปีละครั้ง					

ข้อเสนอแนะด้านการพัฒนาบุคลากร

.....

.....

.....

.....

รายการ รูปแบบการบริหารสมาคมกรีฑา แห่งประเทศไทยฯ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
4. ด้านการจัดการแข่งขัน					
4.1 สมาคมควรมีส่วนร่วมสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาระดับชาติ เช่น การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ					
4.2 สมาคมควรจัดการแข่งขันกรีฑาระดับชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยและนานาชาติอย่างน้อยปีละ 1 รายการ					
4.3 สมาคมควรกำหนดมาตรฐานการจัดการแข่งขันกรีฑาระดับนานาชาติให้เป็นรูปแบบอย่างชัดเจน					
4.4 สมาคมควรมีการประชาสัมพันธ์การดำเนินงานจัดการแข่งขันในแต่ละระดับอย่างเหมาะสม เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ					
4.5 สมาคมควรกำหนดหน้าที่ของการจัดการแข่งขันในรายการของสมาคมอย่างชัดเจน					
4.6 สมาคมควรกำหนดหน้าที่ของฝ่ายจัดการแข่งขันกรีฑาระดับชาติ อย่างเหมาะสม					
4.7 สมาคมควรให้ความร่วมมือในการจัดการแข่งขันกรีฑาแก่หน่วยงานต่างๆ					
4.8 สมาคมควรมีการส่งเสริมการจัดการแข่งขันกรีฑาทุกระดับ					

ข้อเสนอแนะด้านการจัดการแข่งขัน

.....

.....

.....

.....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2499
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
ที่อยู่ปัจจุบัน	25 ซอยโชคชัย 4 ซอย 20 แยก 6 ถนนโชคชัย 4 แขวง ลาดพร้าว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร 10230
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	รองศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2511	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย
พ.ศ. 2523	การศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา
พ.ศ. 2530	การศึกษาระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ. 2557	การศึกษาระดับปริญญาเอก วิชาเอกการบริหารพลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ